

**‘இலங்கைத் தமிழர் : வாழ்வும் வகிப்பாடும்’ என்ற தலைப்பில்
வெளிவரவிருக்கும் சிற்றாய்வேடுகள்**

1. இலங்கைத் தமிழர்: யார்? எவர்?
2. பண்டைய இலங்கையில் தமிழும் தமிழரும்
3. வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் ஆங்கில ஆட்சிக்காலம் வரை
4. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஒருமுகப்பாட்டு அரசின் ஓர் அங்கமாக
5. இலங்கையில் தமிழரும் முஸ்லிம்களும்:
இணைவுகளும். தனித்துவங்களும்
6. பொருளியலின் அரசியல்
7. சமூக ஒழுங்கமைப்பு
8. இலங்கைத் தமிழரின் அரசியலை
விளக்கிக் கொள்ளல்
9. கல்வி
10. சட்ட மரபுகள்
11. வாழ்வியல்
12. கலைகள்
13. மொழியும் வழக்குகளும்
14. பிற இன குழுமங்களுடனான ஊடாட்டம்
15. சைவம்
16. இலங்கையின் சைவசித்தாந்த விளக்க மரபு
17. இணைந்த வழிபாடுகள்
18. ரோமன் கத்தோலிக்கம்
19. புரட்டஸ்தாந்து திருச்சபை
20. புதிய சிறிஸ்தவ இயக்கங்கள்
21. இலக்கிய தேட்டம் : 18ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்
22. இலக்கிய தேட்டம் : 18ம் நூற்றாண்டின் மரபுவழி இலக்கியங்கள்
23. இலக்கிய தேட்டம் : நவீன இலக்கியங்கள்
24. பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும்
25. தமிழக இலக்கியங்களுடன் ஒப்பு நோக்கும் போது
26. நிறைவுரை

ISBN 955-8564-05-2

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

‘இலங்கைத் தமிழர்: வாழ்வும் வகிப்பாடும்’

இலங்கையில் தமிழர் கல்வ்

- வளர்ச்சியும் பிரச்சனைகளும் -

சோ. சந்திரசேகரன்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

2002

இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வும் வகிபாகமும்

இலங்கையில் தமிழர் கல்வி '

- வளர்ச்சியும் பிரச்சனைகளும் -

சோ. சந்திரசேகரன்

(கல்வியியல் பேராசிரியர், கல்விப்பீடம்,
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்.)

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

2002

தலைப்பு

“இலங்கையில் தமிழர் கல்வி”
- வளர்ச்சியும் பிரச்சினைகளும் -

Education of Tamils in Sri Lanka
- Development and Problems -

ஆசிரியர்

சோ. சந்திரசேகரன் ©

பதிப்பு

ஐப்பசி 2002

வெளியீடு

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
7, 57வது ஒழுங்கை,
கொழும்பு 06.

விலை

ரூபா 200.00

ISBN 955 - 8564 - 05 - 2

பக்கம்

முன்னுரை	...	iv
1. அறிமுகம்	...	1
அ. பாடசாலைக் கல்வி	...	2
ஆ. பல்கலைக்கழகக் கல்வி	...	8
இ. ஆசிரியர் கல்வி	...	10
2. இலங்கையில் தமிழ்வுழிக் கல்வியின் பின்புலம்	...	11
3. தமிழ்வுழிக் கல்வி எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகள்	...	15
அ. பாடசாலை வகைகள்	...	16
ஆ. க. பொ. த. உ/நி கல்வி	...	20
இ. பெண் கல்வி	...	25
ஈ. பாடவகைப்படி க. பொ. த. உ/நி பரீட்சை	...	27
உ. பாடநூல்கள்	...	29
ஊ. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை	...	36
எ. பல்கலைக்கழகக் கல்வி	...	42
ஏ. திறமைசிற்தியில் யாழ். மாணவர்கள்	...	49
ஒ. மூடப்பட்டுள்ள பாடசாலைகள்	...	51
4. முடிவுரை	...	52
பின்னிணைப்புகள்	...	55
I. போதனாமொழி மாற்றத்தின் பின்னணி	...	56
II. பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கைகள்	...	82
III. புதிய அனுமதிக் கொள்கைகளின் விளைவுகள்	...	86
IV. 5ம் வகுப்புப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை மற்றும்	...	91
க. பொ. த. சா/நி பரீட்சை ஆகியவற்றிற்குத் தோற்றியோர்	...	91
V. தமிழ்ப் பிரதேச பல்கலைக்கழகங்களில் போதனாசிரியர் தொகை	...	92
VI. பயிற்று மொழி வகைப்படி மொத்த பல்கலைக்கழக	...	93
மாணவர் தொகை	...	93
VII. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்,	...	95
முஸ்லிம் ஆசிரியர் பரம்பல்	...	95
உசாத்துணைகள்	...	96

முன்னுரை

கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய தேசிய தரவுகளும் அவற்றை அடிப்படை - யாகக் கொண்ட பகுப்பாய்வுகள், முடிவுகள் என்பன ஒரு நாட்டில் வாழுகின்ற சிறுபான்மைக் குழுவினரின் கல்வி மட்டங்கள், ஏற்பாடுகள், பிரச்சினைகள் என்பன பற்றிய முறையான, சரியான தகவல்களைத் தரமாட்டாது. உதாரணமாக, நாட்டின் எழுத்தறிவு சதவீதம் 90 என்றால், மலையகப் பெண்களின் சதவீதம் 50 மட்டுமே என்ற உண்மை அதில் பிரதிபலிக்காது.

பொதுவாகவே ஆட்சி அமைப்பில் பெரும்பான்மையினரின் மேலாதிக்கம் மிகுந்து காணப்பட்டால், சிறுபான்மையினரின் கல்வி போன்ற துறைகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு, பொதுவான வளப் பற்றாக்குறையின் காரணமாக பாதிக்கப்படுவதும், பாரபட்சமாக நடத்தப்படுவதும் கண்கூடாகத் தெரியும் இயல்புகள். இதனால்தான், அரசாங்க நிதியிலிருந்து உரிய பங்கைப் பெறமுடியாத இந்திய மரபு வழித்தமிழர்களின் - குறிப்பாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் - பாடசாலைப் புனரமைப்புக்கு வெளிநாட்டு உதவிகளை (சுவீடன், நோர்வே, ஜெர்மனி) நாட வேண்டி வந்தது.

இப்பின்புலத்தில், கல்வியியல் ஆய்வாளர்களின் முடிவுகளின்படி வளர்முக நாடுகளில் கல்வியில் பின்தங்கியோர் பிரிவுகளில் ஒன்றாக சிறுபான்மையினரும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அதிலும் குறிப்பாக, இவ்விடயம் பற்றிய உலகளாவிய ஆய்வுகளில் சிறுபான்மை - யினர், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் போன்றோர் குறிக்கப்படுகின்றனர்.

இந்நிலையில் இலங்கை வாழ் தமிழர்கள் எப்பிராந்தியங்களில் பரந்தும் செறிந்தும் பிரிந்தும் வாழ்ந்தாலும், அவர்களுடைய வரலாறு, சமூக வாழ்க்கை, சமூக பொருளாதார நிலைகள், கல்விநிலை, பொருளாதார நிலை, சுகாதார வசதிகள், வீட்டு வசதிகள் போன்ற விடயங்கள் தனியாக எடுத்து நோக்கப்பட்டு, தேசிய ரீதியான தரவுகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டு

இலங்கையில் தமிழர் கல்வி.....

உண்மை நிலை அறியப்படல் வேண்டும். தேசிய வளர்ச்சித் திட்டங்கள் சிறுபான்மையினரின் மேம்பாட்டுக்கான விசேட திட்டங்களைக் கொண்டமைய வேண்டியது அவசியமா என்பது அப்போது தெரிய வரும்.

இத்தகைய ஒரு பின்புலத்திலேயே இலங்கைவாழ் தமிழர்களின் கல்வி நிலை, அதன் வளர்ச்சியும் பிரச்சினைகளும் பற்றிய இத்தகைய ஒரு சிறு நூலை ஒரு ஆரம்ப முயற்சியாக எழுத முற்பட்டோம்.

இலங்கை வாழ் தமிழர்களின் கல்வி - அதன் தற்போதைய நிலை, வளர்ச்சி, பிரச்சினைகள் என்பனவே இச்சிறு ஆய்வில் முக்கியத்துவம் பெறும் அம்சங்கள். ஆயினும், ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முன்னரும் (16ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரும்) இலங்கைத் தமிழர்கள் - குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் - அக்கால நிலைமைகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்ப தமக்கென சில கல்வி மரபுகளையும் நிறுவனங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்கள் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை வளர்த்துக் கொண்ட தமிழ்க் கல்வி மரபு, அக்கல்வி மரபுகள் ஏற்படுத்திய விளைவுகள், தொடர்ந்து ஐரோப்பியர் காலத்தில் இம்மரபுகள் எவ்வாறு தொடர்ந்து பேணப்பட்டன? போன்ற விடயங்கள் "இலங்கையில் தமிழரின் மரபுவழிக் கல்வி" என்ற தலைப்பில் ஆராயப்பட வேண்டியன.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்க் கல்வி மரபு பற்றிக் கலாநிதி சிவலிங்கராஜா அவர்கள் விரிவான நூலொன்றை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் - ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முன்னர் - நடைமுறையிலிருந்த மரபுவழித் தமிழ் கல்வி முறை பற்றிய விபரங்கள், தகவல்கள் என்பவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. எவ்வாறாயினும், ஐரோப்பியர் காலத்துக்கு முன்னரே இலங்கைத் தமிழர்கள் - வடக்கிலும் கிழக்கிலும் - தமிழ்க் கல்வி முறைமையின் அடிப்படையில் வளர்த்து வைத்திருந்த உயர்ந்த கல்விப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாகவே பின்னர் ஐரோப்பியர் காலத்தில் கிறித்தவ மிஷனரிமாரின் கல்விமுறையினை நன்கு பயன்படுத்திக் கல்வி, கேள்விகளில் சிறக்க முடிந்தது. இந்த அனுமானத்தைப் (hypothesis) பரிசீலித்து உண்மை நிலையைக் கண்டறிய தமிழ்த்துறை, கல்வித்துறை, வரலாற்றுத்துறை, சமூகவியல் துறை சார்ந்த ஆய்வாளர்கள் ஒரு சிந்தனையாளர்/ஆய்வாளர் குழுவாகப் (Think Tank) பணிபுரிய வேண்டும். மேற்கண்ட ஆய்வுத்துறையானது, இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில்

காலங்காலமாகப் பரவியிருந்த பத்துறை சார்ந்த சுதேச அறிவையும் (மருத்துவம், விவசாயத் தொழில் முறைகள், கல்வி முறை வலியுறுத்திய வாழ்க்கைப் பெறுமானங்கள், இலக்கிய, இலக்கண அறிவும் கோட்பாடுகளும்) வெளிக்கொண்டு வர உதவும். சுருங்கக் கூறின், மேல்தரப்பட்ட ஆய்வுப் பரப்புகள் பற்றி இந்நூலில் ஆராயப்படவில்லை என்பதால். அதன் முக்கியத்துவம் பற்றி இவ்விடத்து வலியுறுத்துகின்றோம்.

இவ்விடயத்தில் மற்றொரு சிறு குறிப்பு; வடக்கு, கிழக்கு என்று கூறும்போது, மரபுவழிக் கல்விச் சிந்தனைகள், நிறுவனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு என்ற வட்டத்துடன் மட்டும் நில்லாது, திருகோணமலை, மன்னார், வன்னிப் பிரதேசம், கிழக்கில் மட்டக்களப்புக்கு அப்பால் உள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் என்பவற்றையும் உள்ளடக்க வேண்டும். இத்துறை சார்ந்த எழுத்துக்கள், ஆதார/சான்று இலக்கியங்கள், ஆவணங்கள் என்பனவற்றைத் திரட்டும் முயற்சிக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படல் வேண்டும். இம்முயற்சி இவ்வாய்வு முயற்சிக்கு வலுவான தூண்டுகோலாக அமையும்.

இலங்கைக் கல்வி முறையில் தமிழரின் பெண்கல்வி, தொழிற்கல்வி, தொழில்நுட்பக் கல்வி, இவற்றில் தமிழர் ஏற்கும் பங்கேற்பு, எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் என்பனவும் ஆய்வுக்குட்பட வேண்டிய இதர விடயங்களாகும்.

மற்றொன்று "A study of Tamil Academic Community" என்பதாகும். கடந்த 60 - 70 ஆண்டுகாலப் பகுதியில் உயர்கல்வியினுடாக உருவாகிய தமிழ் உயர்கல்வி ஆசிரியர்கள் (பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள்), ஆய்வாளர்கள், அவர்களுடைய அறிவுத்துறைப் பங்களிப்புகள், சமூகத் தொடர்புகளும் பங்களிப்பும், மூளைசாலிகள் வெளியேற்றத்தால் அவர்களை இழக்க நேர்ந்த நிலைமை, தமிழர் மத்தியில் இன்று காணப்படும் அறிஞர் பற்றாக்குறை, அதனால் புதிய அறிவுமைய 21ஆம் நூற்றாண்டை எதிர்கொள்வதில் தமிழ் சமூகம் முகங்கொடுக்க வேண்டிய சவால்கள் என்று ஆராயப்பட வேண்டிய விடயங்கள் பல உண்டு.

"இலங்கைத் தமிழர் கல்வி" என்று கூறும் போது, புலம் பெயர்ந்து பல நாடுகளுக்குச் சென்று வாழும் இலங்கைத் தமிழர்களும் அவர்களுடைய புதிய இளந்தலைமுறையினர்களும் மேற்கு நாடுகளின் முன்னேறிய கல்வி முறைகளை எவ்வாறு பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்ற விடயமும் ஆராயப்பட

வேண்டியதொன்று. இத்தகைய ஆய்வுகளைப் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் ஆய்வாளர் முன்னின்று மேற்கொள்ளவும், வேற்று நாட்டு (ஐரோப்பிய) மொழிகளிலும் பயிலும் அம்மாணவர்களுக்கான தமிழ்க்கல்வி வாய்ப்புகள் பற்றியும் அவர்கள் ஆய்வுகளைச் செய்தல் வேண்டும்.

மீண்டும் தாயகம் பற்றி நோக்கினால், இன்றைய கல்வி நிர்வாக அமைப்புகளில் (மத்திய கல்வி அமைச்சு, மாகாணக் கல்வி அமைச்சுக்கள், பரீட்சைத் திணைக்களம், தேசிய கல்வி நிறுவகம் - மஹாகம போன்றன) எந்த அளவுக்குத் தமிழ் அதிகாரிகளின் பிரதிநிதித்துவம், அவர்களுக்குரிய நிர்வாக அதிகாரிகள், தமிழ்வழிக் கல்வியின் மேம்பாட்டுக்கு அவர்களின் பங்களிப்பு, அதனை வினைத்திறனுடன் செய்வதில் உள்ள தடைகளும் பிரச்சினைகளும் - இன்னோரன்ன விடயங்கள் ஆய்வுக்குரியன. அவ்வாறே கல்வி, உயர்கல்வித் துறையின் மேம்பாடு, புதிய மாற்றங்கள் என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பான தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு, ஆசிரியர் கல்விக்கான தேசிய அதிகார சபை (NATE), தொழில்சார் கல்வி, மூன்றாம் நிலைக் கல்விக்கான ஆணைக்குழு (TVEC) என்பவற்றின் பணிகளும் பங்களிப்பும் தமிழர் கல்வி மேம்பாட்டில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களும் ஆராயப்பட வேண்டியன.

இச்சிறிய நூலில் ஆழ்ந்து நோக்கப்படாத ஆனால் ஆய்வாளர்களால் நோக்கப்பட வேண்டிய பல ஆய்வுப் பரப்புகளை இம்முகவுரையில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன். இறுதியாக மற்றொரு சிறு முன்மொழி, தற்போது வடகிழக்கு மாகாணத்தில் இடைக்கால நிர்வாக அமைப்பு ஒன்று நிறுவப்படப்போவதாகச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இது தொடர்பான எமது இரு முன்மொழிவுகள் :

1. வட - கிழக்கின் எதிர்கால அபிவிருத்திக்குத் தேவையான மனித வளம் பற்றிய ஒரு இறுப்பெடுப்பு (stock taking) தேவைப்படுகின்றது. இருக்கின்ற மனிதவளம், தேவைப்படும் மனிதவளம் பற்றிய மதிப்பீடொன்று தேவைப்படுகின்றது. முக்கியமாக, அழிந்துபட்ட, மூடப்பட்ட பாடசாலைகளைப் புனரூபமாக்கல் செய்து புதிய பாடசாலை முறையொன்றை வலுவான முறையில் நிறுவ தேவைப்படும் மனிதவளம், பௌதீகவளம் பற்றிய ஆய்வொன்று தேவை.
2. இன்றைய திறந்த பொருளாதார முறையை நடைமுறைப்படுத்தும் போது அமைக்கப்படவிருக்கும் புதிய தொழில்கள், நிறுவனங்கள், பன்னாட்டு முதலீட்டின் விளைவாக உருவாகக் கூடிய புதிய

பாணியிலான தொழில்கள் - இவற்றுக்குத் தேவைப்படும் புதிய மனிதவளம். அதற்கு வழங்கப்பட வேண்டிய மனிதவள விருத்திக்கான கல்வியும் பயிற்சியும் - என்பன பற்றிய ஆய்வுகளில் அக்கறை செலுத்த வேண்டிய அவசியத்தை இவ்விடத்துச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றோம்.

நவீன முகாமைத்துவ சிந்தனையாளர் பீட்டர் ட்ரக்கரின் சில கூற்றுக்களை இவ்விடத்துத் தருகின்றோம்:

"நிலம், உழைப்பு, முயற்சி, மூலதனம் என்பவற்றை விடக் கல்வி அறிவே புதிய நூற்றாண்டில் பிரதான உற்பத்திக் காரணியாகி-விட்டது..... புதிய நூற்றாண்டின் நிறுவனங்கள் அறிவுசார் நிறுவனங்கள் (Knowledge Organisation) என்றும், ஊழியர்கள் அறிவுசார் ஊழியர்கள் (Knowledge workers) என்றும் அழைக்கப்-படுகின்றனர்;"

"முகாமைத்துவம் என்பது கீழ்மட்ட ஊழியர்கள் எவ்வாறு வேலை செய்கின்றார்கள் என்பதை மேற்பார்வை செய்வதும் கட்டுப்படுத்து-வதும் அல்ல; மாறாக, நவீன அறிவைப் பயன்படுத்தி உற்பத்தியை மேம்படுத்த உதவுவதே முகாமைத்துவம் ஆகும்;"

"கல்லாதவர்கள் சமூகங்களின் சுமையாக உருவாகிவிட்டார்கள்; இன்றைய சமூகங்களின் உண்மையான செல்வம் கற்றோர் குழாமேயாகும்".

புதிய அறிவுமைய நூற்றாண்டைக் கட்டியங் கூறி அழைத்த பீட்டர் ட்ரக்கரின் எதிர்காலவியல் சிந்தனைப்படி இலங்கை வாழ் தமிழர்களும் தமது மொழி, பண்பாட்டுப் பிடிப்புகளுடன் புதிய அறிவுமைய சமூகத்தின் முழுமையான உறுப்பினராக வளர்ச்சி பெற அவர்தம் கல்வி முறை அதற்கேற்பக் கட்டி எழுப்பப்படல் வேண்டும். இலங்கைவாழ் தமிழர்களின் பாடசாலைக் கல்வி, பல்கலைக்கழகக் கல்வி பற்றி முக்கியமாக நோக்கும் இந்நூல் தமிழர் கல்வியின் கல்வி பற்றிய பல்பரிமாண ஆய்வுக்கு வழிவகுக்கும் என நம்புகிறோம்.

பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்

24/3, பாமன்கடை ஒழுங்கை,

கொழும்பு 06.

05.05.2002

அணிந்துரை

இலங்கையில் தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டு அந்த மொழி வழியாகத் தமது கல்வியை மேற்கொள்கின்ற மாணவர்களை மிகப் பாரதூரமான பிரச்சினைகள் எதிர் நோக்கி நிற்கின்றன என்பது பற்றிய பிரக்ஞை இந்த மொழியினை தமது கல்வியின் வழிமொழியாகக் கொள்ளும் குழுமங்களிடையே காணப்படவில்லை என்றே கருதுகிறேன்.

ஏனெனில், இலங்கையை ஒட்டு மொத்தமாக எடுத்து நோக்கும்போது தமிழில் கல்வி நடைபெறுகின்ற முறைமை பற்றிய பல குறைபாடுகளை நாங்கள் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையின் வட கிழக்கிலே தமிழ் மொழி வழிக் கல்வி ஒரு நிரந்தரமான இடத்தை புவியியல் காரணங்களினால் பெற்றுள்ளது என்பது உண்மை எனினும், தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட இந்திய வம்சாவழியினரும் முஸ்லிம்களும் வடகிழக்கிற்கு வெளியேயும் கணிசமான அளவு வாழ்கின்றார்கள். மேலும் வடகிழக்கிற்கு வெளியே வாழ்கின்ற தமிழர் பலரும் உளர். இவர்களுடைய தமிழ் கல்வி எவ்வாறு அமைகின்றது என்பது பற்றிய ஒரு மிக உண்ணிப்பான ஆய்வு இன்னும் சரியாகச் செய்யப்படவில்லை.

பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் அவர்கள் இந்நூலில் இலங்கையில் தமிழ்கல்வி பற்றிய விபரணத் தகவல்களை நமக்குத் தருகின்றார். இந்த விபரணத் தரவுகள் இரண்டு நிலைகளில் நமக்குப் பிரயோசனப்படுகின்றன. ஒன்று, தமிழ் நாட்டில் தமிழ் வழிக் கல்வியோடு ஒப்பு நோக்குவதற்கு இவை உதவுகின்றன. அடுத்தது, இலங்கையின் சிங்கள மொழி வழிக் கல்வியோடு தமிழ் மொழி வழிக் கல்வி எவ்வாறு காணப்படுகின்றது என்பதை ஒப்பு நோக்குவதற்கு இவை உதவுகின்றன. இந்த இரண்டு மட்டங்களிலும் இது வெவ்வேறு படிப்பினைகளை நமக்குத் தருவதாகவே நான் கருதுகிறேன். தமிழ்வழிக் கல்வியை ஏற்றுக்கொள்ளாத அல்லது ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்ற தமிழ்நாட்டிற்கு இலங்கையின் தமிழ் மொழிவழிக் கல்வியியல் பற்றிய ஒரு அனுபவம் முக்கிய படிப்பிணையாக அமையும் என்பதும் அமைய வேண்டும் என்பதும் இந்தக் கட்டுரையின் மூலம் நன்கு தெரிய வருகிறது.

இலங்கையில் தமிழ் மொழி வழிக் கல்வி பற்றிய உண்ணிப்பான ஆய்வுகள் மிகக் குறைவு என்றே கூற வேண்டும். நிர்வாகத் தேவைகளிற்காக

கல்வித் திணைக்கள மட்டங்களில் செய்யப்படுகின்ற ஆய்வுகளைத் தவிர ஒட்டு மொத்தமான முறைமையில் தேசியக் கல்வி நிறுவகத்திலோ அல்லது தமிழ் பிரதேசங்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலோ தமிழ்மொழி வழிக் கல்வி பற்றிய ஆய்வினை ஒரு செயற்திட்டமாகக் கொண்டு (Project) எந்தவொரு ஆராய்ச்சியும் செய்யப்பட்டதாகவோ அல்லது அவ்வாறு செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சி வெளியிடப்பட்டதாகவோ நாங்கள் அறியோம்.

ஆனால் சிங்கள மொழி வழிக் கல்வியோடு ஒப்புநோக்கும்போது, தமிழ் மொழிவழிக் கல்வியில் ஒரு பெரும் சமவீனம் காணப்படுகின்றது என்பது மிக முக்கியமான உண்மையாகும். இந்த சமவீனங்கள் எவ்வாறு களையப்பட வேண்டும் என்பது பற்றிய உணர்வு இன்னும் தமிழ் மக்களின், தமிழ் பேசும் மக்களின், முஸ்லிம் மக்களின் அரசியலில் ஈடுபட்டுள்ள தலைவர்களிடம் இல்லை. உண்மையில் அவர்கள் இதனைப் பற்றி அதிகம் பேசியதேயில்லை என்றே கூறலாம். தமிழ் மொழி வழிக் கல்வி எதிர் நோக்குகின்ற பாரிய பிரச்சினைகள் பற்றி தேசிய கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடிய வகையில் கல்விமான்களோ அல்லது அந்த நிலையில் உள்ளவர்களோ தமிழ் மக்களிற்கு எடுத்துக்கூறினார்கள் என்றால் அதுவும் சரியான முறையில் இல்லை என்றே கூறலாம்.

இந்தப் பின்புலத்திலேதான் பேராசிரியர் சந்திரசேகரத்தின் இந்த சிறு நூல் வாசிக்கப்படல் வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் தமிழ் மொழிக் கல்வி எவ்வாறு அமைகின்றது என்பது பற்றி மேற்கொண்டுள்ள ஒரு ஆய்வின் அம்சமாக இந்த நூலை வெளியிடப்படுகின்றது. இது மிக முக்கியமான பணி என்று நான் கருதுகிறேன். இந்த செயற்திட்டத்தை மேற்கொண்டுள்ள கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர்க்கும் அதனுடைய தலைவர், செயலாளர், பொருளாளர், அத்திட்டத்திற்கு பொறுப்பாயுள்ளவர்கள், உள்ளவர் ஆகியோரிற்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள். இதற்கு மேல் இதனை தளமாகக் கொண்டு எமது கல்வியில் செய்ய வேண்டிய முன்னேற்றங்களை வளர்ச்சிகளை வடிவமைத்துக் கொள்வது அவசியம். இந்த விடயத்தில் ஆசிரியர்களின் சங்கங்களான தமிழர் அசிரியர் சங்கம், முஸ்லிம் ஆசிரியர் சங்கம், மலையக ஆசிரியர் சங்கம் போன்றவை மிக மிக அக்கறையான சிரத்தை கொள்ள வேண்டும். தங்களுடைய தொழிலின் நடைமுறை பற்றிய சேமலாபங்களை கவனிப்பது மாத்திரமல்லாமல் தங்களது தொழிலின் எதிர்காலம் பற்றியும் இந்த ஆசிரியர்கள் சிந்திக்க வேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள். இந்த நூல் நம்மை இவ்வாறு சிந்திக்க வைக்கின்றது.

பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் அவர்கள் இலங்கையில் அதிகம் தெரியப்பட்ட, அதிகம் வாசிக்கப்படுகிற ஒரு கல்வியியலாளர் ஆவார். பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் ஒரு துறையில் கல்வி பயிலப்படுகின்ற,

பயிற்றப்படுகின்ற போது அந்தத் துறை சார் கல்வி சம்பந்தமாக இரண்டு விடயங்கள் தொழிற்பட வேண்டும் என்று கூறுவார்கள். ஒன்று, அத்துறை பற்றிய அறிவு தோற்றுவிக்கப்படுதல். மற்றது, அவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்படுகின்ற அறிவு அது வேண்டியவர்களுக்கு கொண்டு செல்லப்படல். Creating Knowledge, Disseminating Knowledge என்று இதனை ஆங்கிலத்தில் கூறுவார்கள். இலங்கையின் பல்கலைக்கழக கல்வித் துறைகள் மொழி வழிக் கல்வி பற்றி அதிகம் அக்கறை காட்டாத நிலையில் பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் அவர்கள் பிற நாடுகளில் கல்வி வளர்ச்சி எவ்வாறு உள்ளது என்பது சம்பந்தமான எண்ணக்கருக்களையும், விளக்கங்களையும், விபரங்களையும் நமக்கு அச்ச ஊடகம் வாயிலாக, பத்திரிகைகள் வாயிலாக எடுத்துத் தருகிறார். இது அவர் செய்கின்ற மிகப் பெரிய ஒரு பணி என்று நான் கருதுகிறேன். இதனை வெறுமனே ஒரு அறிவின் பரம்பல் அல்லது பரப்புதல் என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். அதற்கு மேலே போய் அதனை வாசிப்பதனால் அதனை வாசிக்கின்றவருடைய மனதிலே அது புதிய எண்ணங்களைத் தோற்றுவித்து புதிய முளைகளைக் கிளப்புகின்றது. இது மிக முக்கியமானதாகும். உண்மையில் "Disseminate" என்ற ஆங்கிலக் கருத்தும் அதுதான். பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் அவர்கள் இத்துறையில் இலங்கையில் தொழிற்படும் தமிழ் கல்வியியலாளர்களில் முன்னிலையில் நிற்பவர். மேல் நாடுகளில் அல்லது வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் கல்வியின் வளர்ச்சி, தரம் எவ்வாறு உள்ளது என்பதை அவருடைய இப்பணி காரணமாக நாங்கள் அறிகின்றோம். அவருடைய பணி மேலும் தொடர வேண்டும்.

இந்த நூலில் அவர் விபரணபூர்வமாகவும், விமர்சனபூர்வமாகவும் இலங்கையின் தமிழ்க் கல்வி பற்றிய தரவுகளை அது பற்றிய அறிக்கைகளை நமக்குத் தருகிறார். இந்த அறிவினை நாம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப் போகிறோம் என்பதிலேதான் நமது மொழி வழிக் கல்வியின் எதிர்காலம் தங்கியுள்ளது. குறிப்பாக சர்வதேசப் பாடசாலைகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு வகைப் புதிய பாடசாலை வகைகளும் ஆங்கிலத்திற்கு மீண்டும் செல்லல் வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகின்ற குழுவிலும் தமிழ் மொழிவழிக் கல்வியின் எதிர்காலம் என்ன, இதற்கான சமூகப் பின்புலம் யாது, இந்த விடயங்கள் எத்தகைய மாணவர்களைப் பாதிக்கும், இதிலே எத்தகைய சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் வரும், அந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளிற்கு எவ்வாறு முகம் கொடுக்க வேண்டும் என்பன போன்ற பல விடயங்களைப் பற்றி இச்சிறு நூல் எம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. எனவே தான் பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் அவர்கள் உண்மையில் நமது உள்ளங்களிலே ஒரு நிச்சயமாக விருட்சங்களாக வளரப் போகும் விதைகளைத் தூவுகிறார். அவருடைய பணிக்கு என்னுடைய நன்றிகள், வாழ்த்துக்கள்.

“இலங்கையில் தமிழர் கல்வி”

- வளர்ச்சியும் பீரச்சினைகளும் -

1. அறிமுகம்

தற்போதைய மதிப்பீடுகளின்படி தமிழர்கள் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் சிதறிவாழுகின்றார்கள்; அவர்களுடைய தொகை ஏழு கோடியாக உள்ளது. தமிழ்நாடு, இலங்கை, மலேசியா, பாண்டிச்சேரி, சிங்கப்பூர் ஆகிய இடங்களில் தமிழ்மொழி ஆட்சிமொழியாக அல்லது அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற மொழியாக உள்ளது. எல்லா நாடுகளிலும் தமிழ்மொழி ஒரு பாடசாலைப் பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட போதிலும் இலங்கையில் மட்டுமே சகல தமிழ்ப்பிள்ளைகளும் பாடசாலை நிலைக் கல்வியைத் தமிழ் மொழியில் மட்டுமே பெறுகின்ற வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளனர். தமிழகத்தில் அரசு பாடசாலைகளில் தமிழ்வழிக்கல்வி இடம்பெற்றாலும், மத்திய, உயர்மத்திய வகுப்பினர் பயிலும் தனியார் பாடசாலைகளில் ஆங்கில வழிக் கல்வியே வழங்கப்படுகின்றது. அத்துடன் உயர் கல்விநிலையில் கலை, வர்த்தகவியல் துறைகளிலும் கூட இன்றும் ஆங்கில வழிக்கல்வியே முதன்மை நிலை பெற்றுள்ளது. மலேசியாவில் தமிழ் மாணவர்கள் ஆரம்பநிலைக் கல்வியைத் தமிழ்வழியில் பெறமுடியுமென்றாலும், இடைநிலைக் கல்வியையும் உயர்கல்வியையும் மலேசிய மொழியிலேயே பெறல்வேண்டும். சுருங்கக்கூறின், உலகிலேயே பாடசாலை மட்டத்தில் சகல தமிழ் மாணவருக்கும் தமிழ்மொழி வழியில் கல்வி வழங்கப்படுவது இலங்கையில் மட்டுமே. அத்துடன் பல்கலைக்கழக நிலையில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகக் கலைத்துறைப்பாடங்கள் (பொருளியல், புவியியல், அரசியல், சமூகவியல், கல்வியியல், தத்துவம்) தமிழ்வழியிலேயே கற்பிக்கப்படுகின்றன. காலப்போக்கில் பல்கலைக்கழக நிலையில் சட்டம், வர்த்தகவியல், முகாமைத்துவம், விஞ்ஞானம் போன்ற

துறைகளிலும் தமிழ்வழிக்கல்வி அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இப்பின்புலத்தில் இலங்கைப் பாடசாலை முறையில் தமிழ் வழிக்கல்வியின் தற்போதைய நிலைமையும் அந்தஸ்தும் பற்றியும், தமிழ்வழிக் கல்வி தோன்றுவதற்கான பின்புலத்தையும் தமிழ்வழிக்கல்வி எதிர்கொள்ள நேர்ந்த முக்கிய பிரச்சினைகள் பற்றியும் இக்கட்டுரை ஆராயும்.

உலகமயமாக்கத்தின் விளைவாக ஆங்கிலம் சர்வதேச மொழியாகவும் நவீன விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப மற்றும் வர்த்தகத்துறை மொழியாகவும் இன்று முதன்மை பெற்றுள்ள நிலையில், பாடசாலைகளில் விஞ்ஞானம், கணிதம் ஆகிய பாடங்களை ஆங்கில மொழி வழியில் கற்பிக்கும் கொள்கைத் தீர்மானங்கள் உண்டு. பல்கலைக்கழகங்களில் கலை, சமூக அறிவியல், முகாமைத்துவம், வர்த்தகவியல் ஆகிய துறைகளில் ஆங்கில வழிக்கல்வியை அறிமுகம் செய்வதில் பெரும் அக்கறை செலுத்தப்பட்டு வருகின்றது. மொத்தத்தில் உலகமயமாக்கம் தமிழ்வழிக் கல்வியின் மேம்பாட்டுக்குக் குந்தகமாக அமையலாம்.

அ. பாடசாலைக்கல்வி

இன்று நாட்டில் காணப்படும் 10191 பாடசாலைகளில்(1995) 2130 பாடசாலைகள் தமிழ்மொழிவழியில் கற்பிக்கும் தமிழ்ப்பாடசாலைகள்; இவற்றை விட பெரும்பாலும் தமிழ் வழியில் கற்பிக்கும் 739 முஸ்லிம் பாடசாலைகளும் உண்டு (கல்வி, உயர்கல்வி அமைச்சு, 1995). இப்பாடசாலைகள் மாகாணவாரியாகப் பரவியுள்ளமை பற்றிய விபரம் கீழ்வரும் அட்டவணையில் தரப்பட்டுள்ளது:

அட்டவணை I

மாணவர் தினவகைப்படி பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை - (1995)

	தமிழ்ப் பாடசாலைகள்	முஸ்லிம் பாடசாலைகள்
1. மேல்மாகாணம்	79	62
2. மத்தியமாகாணம்	406	101
3. தென்மாகாணம்	09	35
4. வடமாகாணம்	814	45
5. கிழக்குமாகாணம்	417	245
6. வடமேல் மாகாணம்	30	120
7. வடமத்திய மாகாணம்	09	75
8. ஊவாமாகாணம்	167	23
9. சப்பிரகமுவா மாகாணம்	158	34
மொத்தம்	2089	740

ஆதாரம் : கல்வி, உயர்கல்வி அமைச்சு, முன்னேற்ற அறிக்கை, 1995.

1997இல் தமிழ்மொழிவழிப் பாடசாலைகளின் மொத்த தொகை 2818. பாடசாலை வகைப்படியான தரவு கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை I (அ)

பாடசாலை வகைப்படி சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம்

பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை - (1997)

	சிங்களப் பாடசாலைகள்		தமிழ்ப் பாடசாலைகள்		முஸ்லிம் பாடசாலைகள்	
1 ஏபி	420	5.7%	108	5.1%	59	7.9%
1 சி	1507	20%	197	9.3%	156	21%
வகை 2	2992	41%	475	22%	246	33%
வகை 3	2350	32%	1333	63%	277	37%
மொத்தம்	7269		2113		738	

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு, 1997.

அட்டவணை I (இ)

போதனா மொழி வகைப்படி பாடசாலைகள் தொகை - (1997)

1. சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகள்	7234
2. தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள்	2818
3. இருமொழிப் பாடசாலைகள்	69

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் தொகை மதிப்பீடு, 1997.

குறிப்புகள் :

1 ஏபி (1AB) வகை : க. பொ. த. உ/நி. விஞ்ஞானப் பிரிவுகள் உள்ள பாடசாலைகள்.

1 சி (1C) வகை : க. பொ. த. உ/நி. கலை, வர்த்தகவியல் பிரிவுகள் உள்ள பாடசாலைகள்.

வகை 2 : க. பொ. த. சா/நி. வகுப்பு வரை மட்டும் உள்ள பாடசாலைகள்.

வகை 3 : 6-8 தரங்கள் வரை மட்டும் உள்ள பாடசாலைகள்.

மொத்த தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் 14.4 சதவீதமானவை மட்டுமே க. பொ. த. உ/நி வகுப்புகளைக் கொண்டவை ; 63 சதவீதமான பாடசாலைகள் 6 - 8 வரையான வகுப்புகளை மட்டுமே கொண்டவை; ஏனைய இனத்தவரின் பாடசாலை வகைப்படியான வீதாசாரங்களை அட்டவணையில் காண்க (அட்டவணை I அ).

தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலும் மத்திய, ஊவா, சம்பிரகமுவா மாகாணங்களிலும் மொத்தத்தில் 2800 தமிழ்ப்பாடசாலைகள் காணப்படுகின்றன.

இலங்கைப் பாடசாலை முறையில் சேர்ந்து பயிலும் 42 லட்சம் மாணவர்களில் ஏறத்தாழ 25 வீதமானவர்கள் (986,000 பேர்) தமிழ்மொழி-வழிக் கல்வி பெறுபவர்களாவர். இவர்களில் முஸ்லிம் மாணவர்களும் அடங்குவர். தமிழ் மொழிவழியே கல்வி பெறும் மாணவர்களின் தொகை மாகாண ரீதியாக கணக்கிடப்பட்டுக் கீழ்வரும் அட்டவணையில் தரப்பட்டுள்ளது :

அட்டவணை II

மாகாணவகைப்படி தமிழ்மொழிமாணவர் தொகை - (1995)

மாகாணம்	தமிழ்மொழிக்கல்வி மாணவர்
1. மேல்மாகாணம்	78294
2. மத்தியமாகாணம்	172884
3. தென்மாகாணம்	12219
4. வடமாகாணம்	289506
5. கிழக்குமாகாணம்	258285
6. வடமேல் மாகாணம்	57804
7. வடமத்திய மாகாணம்	24847
8. ஊவாமாகாணம்	48333
9. சப்பிரகமுவா மாகாணம்	44400
மொத்தம்	986572

ஆதாரம்: முன்னேற்ற அறிக்கை, 1995.

தமிழ்மொழிக்கல்வி பெறும் மாணவர்களில் 73 வீதமானவர்கள் (1995) வடக்கு, கிழக்கு, மத்திய மாகாணங்களில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் மொழிக்கல்வி பெறும் மாணவர்களில் ஏறத்தாழ 53 வீதமானவர்கள் (522482 பேர்) ஆரம்பக்கல்வி நிலையில் (தரம் 1-5) பயின்று வருகின்றனர்; இடைநிலைவகுப்புகளில் 425330 பேரும்; உயர் இடைநிலை வகுப்புகளில் (தரம் 12-13) 38760 பேரும் பயிலுகின்றனர். உயர் இடைநிலையில் பயிலும் தமிழ்மொழிவழி மாணவர்களில் மூன்றில் இரு பங்கினர் வடகிழக்கு மாகாணங்களில் பயிலுகின்றனர். ஏனைய மூன்றில் ஒரு பங்கினர் ஏனைய 7 மாகாணங்களில் பரந்து காணப்படுகின்றனர். ஆரம்ப, இடைநிலைகளுக்கான தமிழ் வழிக்கல்வி தொகையளவில் உயர் இடைநிலைக் கல்வி நிலையுடன் (தரம் 12-13) ஒப்பிடும்போது வலிமையுடன் காணப்படுகின்றது. மொத்தத் தமிழ்மொழிக் கல்வி மாணவரில் (986,572 பேர்) 4 வீதமானவர்கள் (38,760) மட்டுமே உயர் இடை நிலைக்கல்வியில் (G. C. E. A/L) பயில்பவர்களாவர். அவர்களும் வடகிழக்கு மாகாணங்களிலேயே செறிந்து காணப்படுகின்றனர். (கீழ்வரும் அட்டவணைகளைப் பார்க்க);

அட்டவணை III

கல்விநிலை வகைப்படி தமிழ்மொழி மாணவர்தொகை - (1995)

நிலை	மாணவர் தொகை	வீதாசாரம்
1. ஆரம்பநிலை தரம் 1-5	5,22,482	53%
2. இடைநிலை தரம் 6 -11	4,25,330	43%
3. உயர் இடைநிலை தரம் 12 - 13	38,760	04%

ஆதாரம்: முன்னேற்ற அறிக்கை, 1995.

அட்டவணை IV

மாகாண வகைப்படி தமிழ்மொழி மாணவர் தொகை
உயர்கிடைநிலைக் கல்வி (தரம் 12 -13) - (1995)

மாகாணம்	மாணவர் தொகை
1. மேல் மாகாணம்	2,643
2. மத்திய மாகாணம்	3,656
3. தென் மாகாணம்	272
4. வட மாகாணம்	17,883
5. கிழக்கு மாகாணம்	10,723
6. வடமேல் மாகாணம்	1,721
7. வடமத்திய மாகாணம்	359
8. ஊவா மாகாணம்	401
9. சப்பிரகமுவ மாகாணம்	1,116

ஆதாரம்: முன்னேற்ற அறிக்கை, 1995.

உயர் இடைநிலை மாணவர்களின் மொத்தத் தொகை சார்பளவில் குறைந்திருக்க முக்கிய காரணம் தமிழர் வாழும் பல மாவட்டங்கள் கல்வியில் பின்தங்கிக் காணப்படுவதாகும். தமிழர் கணிசமாக வாழும் பல மாவட்டங்களில் உயர் இடைநிலைக் கல்வி வீழ்ச்சியடைந்த நிலையில் காணப்படுவதைத் தரவுகள் காட்டுகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக மாத்தளை, நுவரெலியா, மன்னார், புத்தளம், பதுளை, கேகாலை ஆகிய மாவட்டங்களைக் கூற முடியும். தமிழர்கள் வாழும் மாவட்டங்களுக்கிடையே உயர்கல்வி நிலையில் காணப்படும் சமத்துவமின்மையைப் பின்வரும் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன:

அட்டவணை V

உயர்கிடைநிலையில் (தரம் 12 - 13)
தமிழ்மொழி மாணவர் (மாவட்ட வகைப்படி) - (1995)

மாவட்டம்	மாணவர் தொகை (1000க்குக் கீழ்)	மாவட்டம்	மாணவர் தொகை (1000க்கு மேல்)
01. கம்பஹா	322	1. கொழும்பு	1,894
02. களுத்துறை	427	2. கண்டி	2,177
03. மாத்தளை	669	3. யாழ்ப்பாணம்	13,839
04. நுவரெலியா	810	4. கிளிநொச்சி	1,309
05. காலி	77	5. வவுனியா	1,008
06. மாத்தறை	152	6. முல்லைத்தீவு	1,073
07. அம்பாந்தோட்டை	43	7. மட்டக்களப்பு	3,763
08. மன்னார்	659	8. அம்பாறை	4,681
09. குருணாகல்	958	9. திருகோணமலை	2,280
10. புத்தளம்	743		
11. அநுராதபுரம்	296		
12. பொலன்னுவை	63		
13. பதுளை	401		
14. மொனராகலை	00		
15. இரத்தினபுரி	151		
16. கேகாலை	965		

தகவல்: முன்னேற்ற அறிக்கை, 1995.

தரம் 12 - 13 இல் 1000 பேருக்கும் குறைவாகப் பயிலும் மாவட்டங்கள் சிலவற்றில் தமிழரும் முஸ்லிம்களும் மிகச் சிறுபான்மையினராவார். தென் மாகாணம், வடமத்திய மாகாணம் என்பவற்றில் உள்ள மாவட்டங்கள் இத்தகையன. இவ்வாறான குறைந்த சனத்தொகையுடன், இத்தென்னிலங்கை மாவட்டங்களில் தமிழ்மொழிக்கல்வி பின்தங்கிய நிலையில் பல்வேறு வளப்பற்றாக்குறைப் பிரச்சினைகளையும் எதிர்நோக்குவதால் 12 - 13 ஆம் தரங்களில் மாணவர் குறைவாகக் காணப்படுகின்றனர். இத்தரங்களில் அனுமதி பெறத் தேவையான குறைந்த பட்சத் (க.பொ.த 8A/நி)

தகுதிகளையும் பெற்றுக்கொள்ள மாணவர் தவறுவதால், இத்தரங்களில் மாணவர் தொகை குறைந்து காணப்படுகின்றது. மேலும், இம்மாவட்டங்களில் மிகப்பிந்தியே (1960 களிலும் 1970 களிலும்) உயர் இடைநிலைக் கல்வி வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டமையால், அக்கல்வி நிலை வலுப்பெறுவதில் தாமதம் ஏற்பட்டு வந்துள்ளது. தென் மாவட்டங்களில் தமிழ்வழி உயர் இடைநிலைக் கல்வியானது, மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே உள்ளது. சகல உயர் இடைநிலை வகுப்புகளையும் (விஞ்ஞானப்பிரிவு உட்பட) கொண்ட IAB பாடசாலைகள் 11 மட்டுமே மலையக மாவட்டங்களில் வாழும் தமிழ் மாணவர்களுக்கு உயர் இடைநிலைக் கல்வியை வழங்குகின்றன. இதனால் க.பொ.த. உயர்நிலைப் பரீட்சைக்கு அமரும் 160,000 மாணவர்களில் 1,500 பேர் மட்டுமே இம்மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என அறியக் கிடக்கின்றது. மொத்தத்தில் இலங்கை வாழ் தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் உயர்இடைநிலைக் கல்வி வசதிகள் பெரும்பாலான தமிழ் மாவட்டங்களில் வலுவிறந்து காணப்படுகின்றது என்ற முடிவுக்கே வரநேரிடுகின்றது.

ஆ. பல்கலைக்கழகக் கல்வி

பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் கலை, வர்த்தகவியல், சட்டம், முகாமைத்துவம், கல்வியியல் போன்ற துறைகளில் தமிழ் வழிக் கல்வியே பெரும்பாலும் நடைபெறுகின்றது. சில பல்கலைக்கழகங்களில் விஞ்ஞானப் பட்டநெறிகளும் தமிழ் வழியில் கற்பிக்கப்படுகின்றன. மேற்கூறிய துறைகளில் தமிழ்மொழியிலேயே பட்டப்பின்படிப்புப் பயிற்சி நெறிகளும் நடாத்தப்படுகின்றன. கிடைத்துள்ள தரவுகளின்படி மொத்த பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் 35,467 பேரில் 3,536 பேர் (1995/96) தமிழ்வழிக் கல்வி பயில்பவர்களாவர். பாடத்துறை வகைப்படி நோக்குமிடத்து ஆங்கில வழி மாணவருடன் ஒப்பிட்டால் கலைத்துறையில் மட்டுமே தமிழ்வழி மாணவர் தொகை அதிகம். முகாமைத்துவம், வர்த்தகவியல், சட்டம், விஞ்ஞானம், விவசாயம் போன்ற துறைகளில் தமிழ் வழிக்கல்வி சிங்களம், ஆங்கிலம் என்பவற்றுக்கு அடுத்த இடத்தையே பெற்றுள்ளது. இன்று பல்கலைக்கழகக் கல்வி நிலையில் போதனாமொழி என்ற முறையில் தமிழ்மொழி மூன்றாவது இடத்தையே பெற்றுள்ளது (பார்க்க கீழ்வரும் அட்டவணை VI):

அட்டவணை VI

பல்கலைக்கழக பாடத்துறை வகைப்படி தமிழ் / ஆங்கில வழியில் பயிலும் மாணவர் தொகை - (1995/96)

பயிற்சி நெறி	மாணவர் தொகை (தமிழ்வழி)	மாணவர் தொகை (ஆங்கிலவழி)
1. கலை	1,906	194
2. முகாமைத்துவம்/ வர்த்தகவியல்	1,075	1,677
3. சட்டம்	109	134
4. விஞ்ஞானம்	376	519
5. விவசாயம்	70	1,119

ஆதாரம்: பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை, 1997.

மருத்துவம், பொறியியல், பல்மருத்துவம் போன்ற பாடநெறிகள் முற்றாகவே ஆங்கில வழியில் நடாத்தப்படுகின்றன.

நாட்டில் உள்ள 11 பல்கலைக்கழகங்களில் ஆறு பல்கலைக்கழகங்களில் மட்டுமே தமிழ் வழிக்கல்வி உண்டு (பார்க்க அட்டவணை VII):

அட்டவணை VII

பல்கலைக்கழக வகைப்படித் தமிழ் வழிக்கல்வி பயிலும் மாணவர் - (1995/96)

பல்கலைக்கழகம்	மாணவர் தொகை
1. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்	467
2. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்	373
3. யாழ். பல்கலைக்கழகம்	1,736
4. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்	576
5. தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்	370
6. ரஜரட்டை பல்கலைக்கழகம்	14

ஆதாரம்: பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை, 1997.

பல்கலைக்கழகங்களில் அனுமதி பெறும் சகல தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் மாணவர்களும் (சிலர் தவிர) தமிழ்வழிக் கல்வியையே பெற்றவர்கள். இவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பின்னர் ஆராயப்படும்.

இ. ஆசிரியர் கல்வி

ஆசிரியர் கல்வியையும் பயிற்சியையும் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பநிலை, இடைநிலைக் கல்வி நிலைகளுக்கான பயிற்சி நெறிகள் தமிழ் மொழியிலேயே நடத்தப்படுகின்றன. பல்கலைக்கழகங்களும் தேசியக் கல்வி நிறுவகமும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளும், தேசிய கல்வியியல் கல்லூரிகளும் தமிழ்வழியில் பயிற்சி நெறிகளை நடாத்துகின்றன. கல்வித்தத்துவம், உளவியல், மதிப்பீட்டு முறைகள், கல்வி முறைகளின் வளர்ச்சி, கல்வி நிர்வாகம், கல்வித் திட்டமிடல், கற்பித்தல் முறைகள், பாட ஏற்பாட்டுத் தத்துவங்கள், கல்விச் சமூகவியல், கல்விப் பொருளியல் போன்ற பாடத்துறைகள் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தமிழில் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

ஆசிரியர் கல்விப் பயிற்சியைத் தமிழில் வழங்கும் நிறுவனங்கள்:

1. பல்கலைக்கழகங்கள்
 - கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்
 - யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
 - கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் (தற்போது கல்வியியல் அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளது).
 - திறந்த பல்கலைக்கழகம்
2. தேசிய கல்வி நிறுவகம்
3. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள்
 - எத்தென்ஸ்சைட்
 - கோப்பாய்
 - மட்டக்களப்பு
 - அட்டாளைச்சேனை
 - அலுத்தம்

4. தேசிய கல்வியியல் கல்லூரிகள்

- பத்தன
- மட்டக்களப்பு
- வவுனியா
- அட்டாளைச்சேனை
- யாழ்ப்பாணம்

யாழ்ப்பாணம். பல்கலைக்கழகம் தவிர்ந்த ஏனைய தென்னிலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்கள் கல்வியியல் உயர்பட்டப் பயிற்சி நெறிகளைத் (M.Ed., M.Phil.) தமிழ் வழியில் நடத்த முன்வருவதில்லை என்ற முக்கிய முறைப்பாடொன்று உண்டு. தென்னிலங்கையில் இப்பயிற்சி நெறிகளைப் பயிலக் கூடிய தகுதியுடையவர்கள் ஏராளமாக இருந்தபோதிலும் அதற்கான வாய்ப்புகளைத் தென்னிலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்கள் வழங்கத் தவறிவிட்டன. ஆயினும், அண்மையில் திறந்த பல்கலைக்கழகமும், தேசியக் கல்வி நிறுவகமும் தமிழ்வழியில் முதுமாணி (M.Ed., M.A.) கற்கை நெறிகளைத் தொடங்கியுள்ளன.

2. இலங்கையில் தமிழ்வழிக் கல்வியின் பின்புலம்

தமிழகம் உட்படத் தமிழர் வாழும் சகல நாடுகளையும் கருத்திற் கொள்ளுமிடத்து இலங்கையில் மட்டுமே தமிழ்ப் பிள்ளைகள் அனைவரும் பாடசாலை நிலையில் தரம் 1 - 13 வரை தமிழ் மொழியில் கற்கும் வாய்ப்பு உண்டு. பாடசாலை மட்டத்தில் தமிழ் வழிக்கல்வி முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படும் நாடு இலங்கை மட்டுமே. தமிழ் நாட்டில் இன்றுள்ள நிலைமையைச் சுருக்கமாக நோக்குமிடத்து இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் தமிழ்வழிக் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். தமிழகத்தில் தமிழ் வழிக் கல்விக்காகப் போராடி வரும் தமிழ்ச் சான்றோர் பேரவை முன்வைத்த நான்குக் கோரிக்கைகள் தமிழகத்தின் தற்போதைய எதிர்மறை நிலைமையை விளக்கும்:

- (1) தமிழகத்தில் உள்ள அனைத்துக் கல்விக் கூடங்களிலும் ஐந்தாம் வகுப்புவரை தமிழ்மட்டுமே பயிற்று மொழியாகவும் பாடமொழி-யாகவும் இருத்தல் வேண்டும். (தற்போது மத்திய வகுப்பினருக்குரிய ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் ஏராளமாக இயங்குகின்றன).

- (2) ஆறாம் வகுப்பு முதல் அனைத்து நிலைகளிலும் ஆங்கிலம் ஒரு மொழிப்பாடமாக மட்டுமே கற்பிக்கப்படலாம். (இதனால் சகல இடைநிலைப் பள்ளிகளும் ஆங்கிலத்தைக் கைவிட்டுத் தமிழையே பயிற்று மொழியாகக் கொள்ள வேண்டி வரும். இவ்விரு கோரிக்கைகளும் முற்றாக நடைமுறைப்படுத்தினால் மட்டுமே தமிழகப் பாடசாலைகள் தமிழ்வழிக் கல்வியில் இலங்கையை எட்டிப் பிடிக்க முடியும்).
- (3) பொறியியல், மருத்துவம், சட்டம், தொழில்நுட்பங்கள் உட்பட உயர்கல்வித்துறைகள் அனைத்திலும் தமிழ் வழிப் பாடநூல்கள் தயாராக இருப்பதால் அக்கல்வித்துறைகள் அனைத்தும் தமிழ் வழியில் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும். (இக்கோரிக்கை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால் சட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளில் தமிழ் வழிக்கல்வி ஏற்பாடுகளைப் பொறுத்த வரையில் தமிழகம் இலங்கையைவிட முன்னேறிச் சென்று விடும்).
- (4) தமிழக அரசு மற்றும் அரசு சார்ந்த துறைகள் அனைத்திலும் தமிழ் வழிக் கல்வி பயின்றவர்களுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும் (தினமணி, 24/03/99).

சுருங்கக் கூறின், தமிழகத்தில் தமிழ்வழிக் கல்வியை முழுப் பாடசாலை முறையிலும் உயர்கல்வியிலும் நிலைநாட்டுவதில் பல எதிர்ப்புகளும் பிரச்சினைகளும் காணப்படுகின்ற அதேவேளையில் இலங்கையில் தமிழ்வழிக் கல்வியானது தேசிய கொள்கையின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக 1940 களிலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. சிங்களமொழி வழிக்கல்வியின் அமுலாக்கத்துடன் இணைந்து தமிழ்மொழி வழிக்கல்வியும் கட்டங்கட்டமாகப் பாடசாலை மட்டத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன.

குடியேற்ற ஆட்சிக் காலத்தில் மொழி அடிப்படையில் இரு வகையான பாடசாலை முறைகள் இயங்கி வந்தன:

- (1) கட்டணங்களை அறவிட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலை முறை: பொருளாதார வசதி படைத்தோருக்குரிய இப்பாடசாலை முறை உயர்கல்விக்கான வாய்ப்புகளையும் அரசாங்க, தனியார்துறை வேலைவாய்ப்புகளையும் வழங்கியது. அத்துடன் ஆளுவோரான ஆங்கிலேயர்களுக்கும் ஆளப்படுகின்ற உள்ளூர் மக்களுக்குமிடையே தொடர்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒரு மத்திய வகுப்பை

உருவாக்க இவ்வாங்கிலப் பாடசாலை முறை உதவிற்று; அரசு நிர்வாகத்தை நடத்தத் தேவையான ஆங்கிலம் கற்ற ஊழியர்களை இப்பாடசாலை முறை வழங்கிற்று. மொத்தப் பாடசாலை மாணவர்களில் 10 வீதத்துக்கும் குறைந்தோர் இப்பாடசாலைகளில் கல்வி பயின்றனர். நாட்டின் கல்வி முறையில் பல பொருளாதார வாய்ப்புகளையும் உயர் அந்தஸ்தையும் வழங்கிய பாடசாலை முறை இதுவாகும்.

- (2) இலவசக் கல்வியை வழங்கிய சுயமொழிப் பாடசாலைகள்: இவை சாதாரண கிராமப்புற மக்களுக்கும் வசதியற்றவர்களுக்கும் உரியன; பெரும்பாலும் ஆரம்பக் கல்வியையே வழங்கின; உயர்கல்வி வாய்ப்புகளோ தொழில் வாய்ப்புகளோ இல்லை. பாடசாலை மாணவர்களில் 90 வீதமானவர்கள் இத்தகைய சுயமொழிப் பாடசாலைகளிலேயே கல்வி பயின்றனர்.

ஆங்கில மொழியில் உயர்தரமான கல்வியும் சுயமொழிகளில் ஆரம்பக் கல்வியும் வழங்கப்படக் காரணமாக இருந்த குடியேற்ற ஆட்சி யாளரின் கல்விக் கொள்கையானது, சமூக ரீதியாகப் பல கேடுகளையும் பாரபட்சங்களையும் உருவாக்கவே பயன்பட்டது. இவ்வகையான ஏற்பாட்டின் காரணமாகக் கிராமப்புற மக்களும் நகர்ப்புற ஏழைகளும் தரமான கல்வியைப் பெறும் வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டன (J.E.Jayasuriya, 1981).

குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில் ஆங்கிலக் கல்விக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் காரணமாகப் பல விளைவுகள் ஏற்பட்டன. கல்வி நிறுவனங்களில் ஆங்கிலமே புலமைசார் மொழியாக வளர்ச்சியடைந்து சமூகத்திலும் கௌரவம் பெற்றது. ஆங்கிலம் பயின்றோர் உள்ளூர் பண்பாடு, மொழி என்பவற்றின் வளர்ச்சியை அதிகம் கருத்திற் கொள்ளவில்லை. இனம், சாதி, சமயம் என்னும் காரணிகளால் ஏற்கனவே பிளவுபட்டிருந்த இலங்கை சமூகம், ஆங்கிலம் கற்றோர்/ சுயமொழி கற்றோர் என்ற புதிய பாகுபாடொன்றையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. வசதி படைத்தோர் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்று உயர்ந்த பொருளாதார, சமூக அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. சுயமொழிகளில் கல்வி பயின்ற வசதி குறைந்தோருக்கு இவ்வாய்ப்புகள் கிட்டவில்லை. சகல அறிவுத் துறைகளிலும் ஆங்கிலம் பயன்படுத்தப்பட்டமையால், சுயமொழிகளின் புலமைசார் முன்னேற்றம்

தடைப்பட நேர்ந்தது. குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில் இலங்கை, இந்தியா, மலாயா ஆகிய நாடுகளில் ஆங்கிலமும் வியட்னாம், பிலிப்பைன்ஸ், இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகளில் முறையே பிரஞ்சு மொழி, ஸ்பானிய மொழி, டச்சு மொழி என்பனவும், பயன்படுத்தப்பட்டன. இதனால், இவ்வெல்லா நாடுகளிலும் சுயமொழிகளின் வளர்ச்சி பின்னடைய நேரிட்டது (P.G.Altbach, 1989). சுயமொழிகளில் போதிய அறிவின்றியே நாட்டின் உயர் பதவிகளைப் பெற முடிந்தது. ஆனால், விரிவான முறையில் சுயமொழிகளை கற்றுத் தேர்ந்தவர்களுக்கு எத்துறையிலும் தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெற முடியவில்லை (Ceylon Sessional Paper, X, 1956).

1943 ஆம் ஆண்டின் விசேட கல்விக் குழுவானது நாட்டின் கல்விமுறையின் குறைபாடுகளை ஆராய்ந்த போது நாட்டின் கல்விமுறை போதனா மொழியடிப்படையில் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தமையை முக்கிய குறைபாடாக எடுத்துக் கூறியது. “சிங்களவர்களினதும் தமிழர்களினதும் இயற்கையான போதனாமொழி அவர்களுடைய தாய் மொழியே! ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் வசதி மிக்கோருக்கு மட்டுமே உயர்தரமான கல்வி வாய்ப்புகளை வழங்குவதால், கல்வி முறையில் சமவாய்ப்புகள் இருக்கவில்லை” என்பது இக்குழுவின் கருத்தாக இருந்தது (Sessional Paper, 24, 1943).

இக்குழு வழங்கிய முக்கிய பரிந்துரை, சகல கல்வி நிலைகளிலும் தாய்மொழியே போதனா மொழியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், இத்தகைய போதனா மொழி மாற்றம் கட்டங்கட்டமாக நடைபெற வேண்டும் என்பதுமாகும். இப்பரிந்துரையின் நீண்டகால விளைவாக நாட்டிலிருந்த 365 ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும் ஏனைய சிங்கள, தமிழ் சுயமொழிப் பாடசாலைகள் போன்று சுயமொழிகளில் கல்வி வழங்கத் தொடங்கின. 1951 ஆம் ஆண்டு கல்வி அமைச்சர் விடுத்த ஆணையின்படி 5 ஆம் வகுப்புத் தொடக்கம் 10 ஆம் வகுப்புவரை ஆங்கில மொழியில் கற்பித்த நகர்ப்புறப் பாடசாலைகள் தாய்மொழியைப் பயிற்று மொழியாகக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இலங்கையில் போதனா மொழி மாற்றமானது, முக்கியமாக நாட்டிலிருந்த சிறுதொகையான (365) பாடசாலைகளுக்கும் அவை வசதி படைத்தோருக்கு மட்டும் வழங்கிய ஆங்கிலமொழிக் கல்விக்கும் அவற்றை அனுபவித்த உயர் வகுப்பினருக்கும் எதிரான ஒரு போராட்டமாக விளங்கியது. அத்துடன் குறைபாடுகள் நிறைந்த இருவகைப் பாடசாலை முறையினால் (ஆங்கிலப் பாடசாலை, சுயமொழிப் பாடசாலை)

கல்வித்துறையிலும் சமூகத்திலும் விளைந்த அநீதிகளைக் களைந்தெறியும் நடவடிக்கையாகவும் போதனா மொழி மாற்றம் விளங்கியது.

ஆரம்பக் கல்வி நிலையிலும் இடைநிலைக் கல்வியிலும் சகல பாடசாலைகளிலும் தாய்மொழி பயிற்று மொழியாக இடம்பெற்றதைத் தொடர்ந்து உயர் கல்வியிலும் ஆங்கிலத்துடன் சுயமொழிகளும் பயிற்று மொழிகளாயின. குறிப்பாகக் கலைத்துறைப் பாடங்கள் 1959 முதல் சுயமொழிகளில் கற்பிக்கப்படலாயின.

3. தமிழ்வுழிக்கல்வி எதிர்நோக்கும்

பிரச்சினைகள்

பாடசாலை நிலையில் ஆரம்பநிலை, இடைநிலை என்பவற்றிலும் பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புகளிலும் (தற்போதைய தரங்கள் 12, 13) அறிமுகம் செய்யப்பட்ட தமிழ் வழிக்கல்வி காலப்போக்கில் பாடசாலை கட்டமைப்பு வசதிகள், ஆசிரியர் வளம், பாடநூல் ஆக்கம், விநியோகம், பாடசாலை நிர்வாகம், மேற்பார்வை, கல்வித் தராதரம் பேணல் முதலாம் விடயங்களில் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கத் தொடங்கிற்று. 1961 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்க உதவி பெறும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்ற பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கக் கல்விமுறையானது பிற்காலத்தில் வளப்பற்றாக்குறைப் பிரச்சினையை எதிர்நோக்கிய சந்தர்ப்பங்களில் தமிழ்வுழிக் கல்வியை வழங்கிய பாடசாலைகளின் வளர்ச்சி தேக்கமுற நேர்ந்தது. மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் நிர்வாக பீடமானது, கல்வி வளர்ச்சிக்கான வள ஒதுக்கீட்டைத் திட்டமிடும் போது பல்வேறு அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டிய நிலைமையுள்ளது. இவ்வாறான அரசியல் வலுவும் செல்வாக்கும் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களில் போதிய அளவு காணப்படாத நிலையில் அப்பிரதேசங்கள் போதிய அளவு நிதி ஒதுக்கீட்டைப் பெறவில்லை என்ற முறைப்பாடு சுதந்திரத்தின் பின் அடிக்கடி எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இலங்கையில் தமிழ் வழிக்கல்வியின் பின்னடைவைக் காட்டும் சில குறிகாட்டிகளைக் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

அ. பாடசாலை வகைகள்

க.பொ.த. உயர்தர விஞ்ஞானப்பிரிவு உட்பட ஏனைய உயர் நிலைப் பிரிவுகளையும் (கலை, வர்த்தகம்) கொண்ட 1 ஏபி (1AB) வகைப்பாடசாலைகளின் பரம்பலை முதலாவதாக நோக்குவோம். நாட்டில் காணப்படும் 587, 1 ஏபி பாடசாலைகளில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் தொகை 108 ஆகும். இவ்வகையைச் சார்ந்தவை, நாட்டில் 10,000 க்கும் மேற்பட்ட பாடசாலைகள் காணப்பட்டாலும் இந்த 1 ஏபி பாடசாலைகளே சகல உயர்நிலைக் கல்வி நிலைகளையும் கொண்டவை. உயர் இடைநிலைக் கல்வித் தகுதிகளைப் பெறவும் (G.C.E. A/L) பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெறவும் இப்பாடசாலைகள் முக்கியத்துவமுடையவை. இவை ஏற்படுத்தப்படவும், இவ்வுயர்நிலை வகுப்பில் பயிலவும் உரிய க. பொ. த. சாதாரண நிலைத் தகுதிகளைப் பெற்ற மாணவர்கள் தேவை. அத்துடன், குழவுள்ள சமூகத்தில் வாழும் பெற்றோர்கள் பாடசாலை உயர்நிலைக் கல்வியை விரும்பும் ஊக்கமுடையவராகவும் பிள்ளைகளைத் தொடர்ந்து இரண்டாண்டுகள் பாடசாலைக்கு அனுப்பக்கூடிய பொருளாதார வசதிகளைக் கொண்டவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். தமிழர் வாழுகின்ற மாவட்டங்களில் பெரும்பாலானவை பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியன - வாயும் விவசாய, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டனவாயும் விளங்குவதால் அம்மாவட்டங்களில் காணப்படும் பாடசாலைகளில் இவ்வுயர்நிலைப் பாடசாலைகளின் (1 ஏபி) தொகை குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. மரபு வழியாகக் கல்வித்துறையில் வளர்ச்சி கண்ட யாழ். மாவட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் இப்பாடசாலைகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. பாடசாலை வகை பற்றிய புள்ளி விபரங்களின்படி, பெரும்பாலான தமிழ்ப் பாடசாலைகள் ஆரம்பக்கல்வியை மட்டுமே வழங்குகின்றன (பார்க்க அட்டவணை VIII):

அட்டவணை VIII

பாடசாலை வகைப்படித் தமிழ்ப் பாடசாலைகள்
(மாவட்ட ரீதியாக) - (1997)

மாவட்டம்/மாகாணம்	1ஏபி	1C	வகை 2	வகை 3	மொத்தம்
1. மேல்மாகாணம்	05	06	27	38	76
கொழும்பு	04	05	19	05	33
கம்பஹா	01	01	02	00	04
களுத்துறை	00	00	06	33	39
2. வடமாகாணம்	65	89	218	442	814
யாழ்ப்பாணம்	42	48	127	193	410
கிளிநொச்சி	06	10	26	41	83
மன்னார்	07	07	24	42	80
வவுனியா	05	13	21	110	149
முல்லைத்தீவு	05	11	20	56	92
3. கிழக்கு மாகாணம்	26	58	83	250	417
மட்டக்களப்பு	12	32	47	158	249
அம்பாறை	06	11	11	52	80
திருகோணமலை	08	15	25	40	88
4. வடமேல் மாகாணம்	01	05	11	13	30
புத்தளம்	01	04	08	10	23
குருநாகல்	00	01	03	03	07
5. வடமத்திய மாகாணம்	00	02	05	01	08
அநுராதபுரம்	00	01	01	00	02
பொலநறுவை	00	01	04	01	06
6. மத்திய மாகாணம்	08	23	78	323	432
கண்டி	01	09	28	68	106
மாத்தளை	02	02	08	21	33
நுவரெலியா	05	12	42	234	293
7. ஊவா மாகாணம்	02	07	29	130	168
பதுளை	02	07	28	119	156
மொனறாகலை	00	00	01	11	12
8. சப்பிரகமுவா மாகாணம்	01	06	20	131	158
இரத்தினபுரி	01	04	11	75	91
கேகாலை	00	02	09	56	67
9. தென் மாகாணம்	00	01	04	05	10

ஆதாரம்: பாடசாலை மதிப்பீடு, 1997.

பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களில் காணப்படும் 832 தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் பாடசாலை வகைகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை IX

பாடசாலை வகைப்படி பெருந்தோட்டமாவட்டப் பாடசாலைகள் -
(1997)

மாவட்டம்	1ஏபி	1C	வகை2	வகை3	மொத்தம்
மேல் மாகாணம்					
கொழும்பு	-	-	01	05	06
களுத்துறை	-	-	06	35	41
மத்திய மாகாணம்					
கண்டி	01	09	28	69	107
மாத்தளை	02	02	08	22	34
நுவரெலியா	05	12	42	240	299
தென் மாகாணம்					
காலி	-	-	01	03	04
மாத்தறை	-	-	03	02	05
வடமேல் மாகாணம்					
குருநாகல்	-	-	03	03	06
சப்பிரகமுவா மாகாணம்					
இரத்தினபுரி	01	04	11	75	91
கேகாலை	-	02	09	57	68
ஊவா மாகாணம்					
பதுளை	02	07	28	119	156
மொனராகலை	-	-	01	11	12
மொத்தம்	11	36	141	643	832

ஆதாரம்: பாடசாலை மதிப்பீடு, 1997.

தகவல்: SIDA பிரிவு, கல்வி அமைச்சு.

மேற்கண்ட புள்ளிவிபரம் தமிழ் வழிக்கல்வி பற்றித் தரும் தகவல்களை பின்வருமாறு சுருக்கமாகத் தரப்படுகின்றன:

கலை, விஞ்ஞானம், வர்த்தகவியல் ஆகிய முப்பிரிவுகளையும் கொண்ட மொத்த 1ஏபி தமிழ்ப்பாடசாலைகள் 108; யாழ் மாவட்டம்

(42), மட்டக்களப்பு மாவட்டம் (12) தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் இவற்றின் தொகை 10 இற்கும் குறைவு; பல மாவட்டங்களில் இவற்றின் தொகை 5 இற்கும் குறைவு. சில மாவட்டங்களில் 1 ஏபி வகைத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் ஒன்று கூட இல்லை (அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை, காலி, மாத்தறை, கேகாலை, களுத்துறை). யாழ் மாவட்டத்தில் இப்பாடசாலைகளின் தொகை அதிகமாகத் தென்பட்டாலும் இவை போர்ச்சூழலில் எந்த அளவுக்குத் திறமையாக இயங்குகின்றன என்று கூறமுடியாது.

- ◆ ஏறத்தாழ 10 இலட்சம் தமிழ் மக்கள் வாழும் மலையக மாவட்டங்களில் 11, 1ஏபி பாடசாலைகள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. அவ்வாறே வடமாகாணத்தில் யாழ். தவிர்ந்த ஏனைய நான்கு மாவட்டங்களில் இத்தகைய பாடசாலைகள் 23 மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக யாழ்.தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களிலிருந்து பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறுவோர் தொகையும், குறிப்பாக விஞ்ஞான பாடநெறிகளில் அனுமதி பெறுவோர் தொகையும் குறைந்து காணப்படுகின்றது. (இவ்விடயம் பின்னர் ஆராயப்படும்).
- ◆ மொத்த தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் (2113) 60 வீதத்திற்கும் மேற்பட்டவை ஆரம்பக் கல்வியை வழங்கும் 3 ஆம் வகைப் (Type 3) பாடசாலைகளாகும் (1333). இப்பாடசாலைகள் 6 - 8 ஆம் தரங்களை மட்டும் கொண்டவை. தேசிய ரீதியாக நோக்குமிடத்து மொத்தப் பாடசாலைகளில் (10,120) 40 வீதமானவை (3960) மட்டுமே இத்தகைய பாடசாலைகள் (1997).
- ◆ மலையக மாவட்டப் பாடசாலைகளை நோக்குமிடத்து, 1960-1970 காலப்பகுதியுடன் ஒப்பிடும்போது, அங்கு 11 ஏபி பாடசாலைகள் காணப்படுவதும், 36 சி வகைப் பாடசாலைகள் (கலை, வர்த்தகவியல் உயர் வகுப்புகளைக் கொண்டவை) காணப்படுவதும், 141 வகை 2 பாடசாலைகள் (க.பொ.த. சாதாரண நிலை வரை) இயங்கி வருவதும் முக்கிய முன்னேற்றமே. ஆயினும், தேசிய சராசரியை இம் முன்னேற்றம் எட்டவில்லை என்பதும் உண்மையே. எடுத்துக் காட்டாக 77,086 சிங்கள மாணவர்களும், 88,374 தமிழ் மாணவர்களும் காணப்படும் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் இயங்கும் 14 உயர்தர 1 ஏபி பாடசாலைகளில் 5 மட்டுமே தமிழ் மொழி மூலப்

பாடசாலைகளாக (1997) இருந்தன; 64 சி வகைப் பாடசாலைகளில் 12 மட்டுமே தமிழ்மொழி மூலப் பாடசாலைகள்; பதுளை மாவட்டத்தில் 37,758 தமிழ்மொழி மூல மாணவர்களுக்கு 2 1 ஏபி பாடசாலைகள் மட்டுமே உண்டு; அங்கு 150,000 சிங்கள மாணவர்களுக்கு 29 1ஏபி பாடசாலைகள் இயங்குகின்றன.

மொத்தத்தில், ஆரம்பக்கல்வி வாய்ப்புகளுடன் ஒப்பிடும்போது உயர் இடைநிலைக் கல்வியை வழங்கும் 1 ஏபி தமிழ்ப் பாடசாலைகள் யாழ். மாவட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் குறைவாகவே உள்ளன. குறிப்பாக மலையக மாவட்டங்களில் பயிலும் 200,000 தமிழ் மாணவர்களில் க.பொ.த. உயர்நிலை வகுப்புகளில் பயிலுவோர் தொகை 1,500 ஆகவே உள்ளது. யாழ்.மாவட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய வடமாகாண மாவட்டங்களிலும் க.பொ.த. உயர்நிலை வகுப்புகளில் இதே நிலையே காணப்படுகின்றது.

ஆ. க. பொ. த. உ / நி கல்வி

இலங்கையில் க. பொ. த. உ/நிலைப் பரீட்சையானது பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான போட்டிப் பரீட்சையாகவும் விளங்குகின்றது. பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற மாணவர்கள் ஒன்றில் தேசிய ரீதியாகத் திறமை சித்தியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் அல்லது மாவட்ட ரீதியாக அவ்வாறான சித்தியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இது தனிப்பட்ட மாணவர்களைப் பொறுத்த விடயம். ஆனால், ஒரு இனக் குழுவின் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினராக அல்லது சதவீதமாக அனுமதி பெற வேண்டுமாயின் (உதாரணம் : தமிழர் 18%, முஸ்லீம்கள் 7 - 8%) அது இயல்பாக அல்லது தன்னியக்கமாகக் கிடைக்கப் பெறமாட்டா. அவ்வினக்குழுவைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் கணிசமான தொகையினராக அல்லது ஏறத்தாழ அவர்தம் சனத்தொகை சதவீதத்துக்கு ஏற்ப க.பொ.த. உ/நி. வகுப்பில் பயில வேண்டும் அல்லது பரீட்சைக்கு அமர வேண்டும். புள்ளியியல் ரீதியாக பரீட்சைக்கு அமரும் சிறுபான்மை இன மாணவர்கள் தொகை குறைந்த பட்சம் மொத்த மாணவர்களில் 20 சதவீதமாக இருப்பின் அனுமதி பெறும் மாணவர் தொகையும் ஓரளவுக்கு அவ்வீதாசாரப்படி அமையும். ஆனால், அண்மைக்-காலங்களில் க. பொ. த. உ/நி பரீட்சைக்கு அமரும் தமிழ்மொழி மூல மாணவர்கள் தொகை (முஸ்லீம்கள் உட்பட) மொத்த மாணவரில் இக் குறைந்தபட்ச 20 சதவீதத்தைக் கூட எட்டவில்லை. முஸ்லிம் மாணவர்களில்

சிறுவீதத்தினர் சிங்கள மொழி மூலம் பரீட்சைக்கு அமர்வதால் இவ்வீதாசாரம் சற்று குறைவாகத் தென்படுகின்றது. (1981 குடிசன மதிப்பீட்டின்படி தமிழர்களும் முஸ்லீம்களும் குடித்தொகையில் 25 - 26 சதவீதத்தினராக இருந்தனர்). தமிழர்களில் பல இலட்சம் பேர் வெளிநாடு சென்றுள்ளமையும் இவ்வீதாசாரம் 20% குறைய இருந்தமைக்கு மற்றொரு காரணமாகும். (பார்க்க அட்டவணை X):

அட்டவணை X

க.பொ.த. உயர்நிலைப் பரீட்சைக்கு விண்ணப்பித்த மாணவர் தொகை
போதனாமொழி வகைப்படி - (1994 - 1998)

ஆண்டு	சிங்களமொழி மூல மாணவர்		தமிழ்மொழி மூல மாணவர்	
1994	120,538	82%	26,438	18%
1995	129,510	80.9%	30,653	19.1%
1997	141,076	82%	31,072	18%
1998	144,208	81.1%	33,604	18.9%

ஆதாரம் : பரீட்சைத் திணைக்களப் புள்ளி விபரங்கள், 1999.

க.பொ.த. உ/நி பரீட்சைக்கு அமரும் தமிழ்மொழி மூல மாணவர் சதவீதத்தில் காணப்படும் இச்சிறு வீழ்ச்சி அவர்கள் பெறும் பல்கலைக்கழக அனுமதியைத் தொகையளவில் பாதிக்கின்றது. அவ்வனுமதி விபரங்கள் இவ்வீழ்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. (மூன்று ஆண்டுகளுக்குரிய பல்கலைக்கழக அனுமதி பற்றிய புள்ளிவிபரங்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் மாணவர்கள் உரிய இனவீதாசாரத்தில் (18% - 1981) பயிலவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது. சில மதிப்பீடுகளின்படி இன்று தமிழர் வீதாசாரம் 18ஐ விட குறைந்திருக்கலாம்).

அட்டவணை XI
பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதி :
கிளவகைப்படி - (1994 - 1996)

ஆண்டு / இனம்	1993/ 1994	1994/ 1995	1996/ 1997
1. மொத்த மாணவர்	8,015	8,663	9,190
2. தமிழ் மாணவர்	1,025	1,092	1,559
3. சதவீதம்	12.7%	12.6%	16.9%

ஆதாரம் : ப. மா. ஆணைக்குழு அறிக்கைகள், 1996.

மற்றொரு புள்ளி விபரமும் க.பொ.த. உ/நி வகுப்புகளில் தமிழ்மொழி மூல மாணவர்களின் தொகை ரீதியான பின்னடைவைக் காட்டும்.

அட்டவணை XII
க. பொ. த. உ/நி வகுப்புகளில் போதனாமொழிவகைப்படி
மாணவர் வீதாசாரம் - (1997)

போதனாமொழி	மொத்த பாடசாலை மாணவர்	க. பொ. த. உ/நி மாணவர்	மொத்த மாணவரில் உ/நி மாணவர்%
சிங்களம்	3,560,000	187,400	6.9%
தமிழ்	968,000	40,000	4.6%

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு, 1997.

மொத்த பாடசாலை மாணவர்களில் உ/நி வகுப்பு மாணவர்களின் சதவீதம் தமிழ்மொழி மூல மாணவர்களைப் பொறுத்த வரையில் சிங்களமொழி மாணவர்களைவிட 2.3% குறைவாக உள்ள நிலைமையை இப்புள்ளி விபரம் காட்டுகின்றது. இவ்வீழ்ச்சிக்கு மலையகப் பாடசாலைகளில் உ/நி மாணவர்தொகை கடும் வீழ்ச்சியடைந்து காணப்படுவது ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

மலையக மாவட்டங்களுக்கான உ/நி மாணவர்களில் தமிழ்மொழி மாணவர் தொகையில் முஸ்லிம் மாணவர்களும் உள்ளடங்குகின்றனர். ஒரு

மதிப்பீட்டிற்காக இம்மாவட்டங்களின் மொத்த தமிழ்மொழி மாணவர் தொகை, மொத்த மாணவர் தொகையில் 12 சதவீதமாக இருத்தல் வேண்டும். (இந்தியத் தமிழ் 5%, முஸ்லிம்கள் 7%). ஆனால், மலையக மாவட்ட க. பொ. த. உ/நி. தமிழ்மொழி மூல மாணவர் தொகையானது (5745 = மத்திய மாகாணம் 3969 + ஊவா மாகாணம் 538, சப்பிரகமுவா மாகாணம் 1238 என்ற முறையில்) இம்மூன்று மாகாணங்களில் பயிலும் சிங்கள மாணவருடன் ஒப்பிடும் போது மிகக் குறைவாகும்.

அட்டவணை XIII
முன்று மலையக மாகாணங்களில் கிளவகைப்படி
உ/நி மாணவர் தொகை / சதவீதம் - (1997)

மாவட்டம்	சிங்களமொழி உ/நி மாணவர்		தமிழ்மொழி உ/நி மாணவர்	
மத்திய மாகாணம்				
1. கண்டி	19,400	84%	2,297	16%
2. மாத்தளை	4,518	87%	666	13%
3. நுவரெலியா	3,612	79%	1,006	21%
ஊவா மாகாணம்				
1. பதுளை	9,655	96%	520	4.0%
2. மொனராகலை	3,705		18	
சப்பிரகமுவ மாகாணம்				
1. இரத்தினபுரி	1,082	95.5%	157	4.9%
2. கேகாலை	1,052		1,081	

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலைத் தொகை மதிப்பீடு, 1997.

இம்மாவட்டங்களில் தமிழ்மொழி மூல மாணவர் தொகை அந்தந்த மாவட்டங்களின் சனத்தொகை வீதாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதே எமது வாதம். உதாரணம் : நுவரெலியா. இங்கு மக்கள் தொகையில் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் ஏறத்தாழ 55 - 60%. ஆயினும், அங்கு தமிழ் மாணவர் சதவீதம் 21ஆக மட்டுமே உள்ளது. ஊவா மாகாண மாவட்டங்களில் மொத்த உ/நி மாணவரில் 4% மட்டுமே தமிழ், முஸ்லிம் மாணவர்களாவர்; சப்பிரகமுவ மாகாணத்தில் இவ்வீதம் 4.9 மட்டுமே.

மேலும், தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் மிகச்சிறுபான்மையினராக வாழும் மாவட்டங்களில் தமிழ்மொழி மூல மாணவர்களின் தொகை மிகக் குறைவு (பார்க்க அட்டவணை XIV).

அட்டவணை XIV

சிறுபான்மையினர் குறைவாக வாழும் மாவட்டங்களில்
உ/நி மாணவர் - (1997)

மாவட்டம்	உ/நி தமிழ்மொழி மாணவர் தொகை
1. காலி	93
2. அம்பாந்தோட்டை	40
3. மாத்தறை	165
4. பொலநறுவை	39
5. மொனராகலை	18

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு, 1997.

1994 முதல் 1998 வரை உ/நி பயிலும் சிங்கள மாணவர்களின் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்புடன் தமிழ் மாணவர் தொகையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

அட்டவணை XV

க. பொ. த. உ/நி பரீட்சைக்கு விண்ணப்பித்த மாணவர்களின்
வருடாந்த அதிகரிப்பு (இனவகைப்படி) - (1994 - 1998)

ஆண்டு	சிங்களமொழி மூல மாணவர்	ஆண்டு அதிகரிப்பு	தமிழ்மொழி மூல மாணவர்	ஆண்டு அதிகரிப்பு
1994	120,538		25,438	
1995	129,538	7.5%	30,653	15.9%
1996	141,076	9.2%	31,072	1.3%
1997	144,208	2.2%	33,604	8.0%

மொத்தத்தில் சிங்களமொழி மூல மாணவர் அதிகரிப்பு 1994 - 97 ... 19%

மொத்தத்தில் தமிழ்மொழி மூல மாணவர் அதிகரிப்பு 1994 - 97 ... 36%

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு, 1997.

மொத்தத்தில் இக்காலப் பகுதியில் உ/நி பயின்ற தமிழ்மாணவர் தொகையை சிங்கள மாணவரின் தொகை அதிகரிப்புடன் ஒப்பிடும் போது அதிக அதிகரிப்பை அவதானிக்க முடிகின்றது.

உ/நி கல்வியில் பின்தங்கியிருந்த தமிழ் வழியில் கல்வி கற்ற சிறுபான்மையினர் தொகை அண்மைக் காலங்களில் வழங்கப்பட்ட பௌதீக வளங்கள், ஆசிரியர் வளங்களின் காரணமாக அதிகரித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அட்டவணை XVI

க. பொ. த. உ/நி மாணவர்களின் கற்கைநெறி
வகைப்படியான தொகை விபரம் - (1997)

	சிங்களமொழி மாணவர்கள்		தமிழ் மொழி மாணவர்கள்	
1. மொத்த தொகை (தரங்கள் 12, 13)	187,438	100%	40,429	100%
2. வர்த்தகவியல் மாணவர்	48,617	30%	11,223	27%
3. கலைத்துறை	99,110	50%	20,698	51%
4. விஞ்ஞானத்துறை	39,711	20%	8,508	21%

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு, 1997.

பல்வேறு பிரிவுகளில் சேர்ந்து பயிலும் மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில் வர்த்தகவியலில் மட்டும் சிங்கள, தமிழ்மொழி மூல மாணவரிடையே சற்று ஏற்றத்தாழ்வு காணப்படுகின்றது. இரு சாரரும் பெரும்பாலும் சமஅளவில் விஞ்ஞானம், கலை ஆகிய துறைகளில் சேர்ந்து பயில்வதை மேற்கண்ட புள்ளி விபரம் காட்டுகின்றது.

ஐ. பெண் கல்வி

க. பொ. த. உயர்நிலைக் கல்வி நிலையில் பெண்களின் வீதாசாரம் ஆண்களைவிட அதிகமாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆண்கள் முன்னதாக வேலைக்குச் செல்ல இடையில் விலகிச் செல்வது இதற்கான முக்கிய காரணமாக இருக்கலாம். மொத்த பாடசாலை மாணவர் தொகையில் (4,124,000) ஆண்கள் தொகை அதிகமாயினும் (2,064,700 பேர்) க. பொ. த. உயர் நிலைப் பிரிவுகளில் இரு மொழிகளையும் பொறுத்தவரையில் பெண்கள் தொகை அதிகமாகும்.

அட்டவணை XVII

க.பொ.த. உ/நி மாணவர்கள்

பாடப் பிரிவு, பால் வகைப்படி (1997)

மாணவர் வகை	தொகை
1.0 சிங்கள மொழி மாணவர் மொத்தம்	187,400
1.2. அ. விஞ்ஞானம் : பெண்கள்	18,023
ஆண்கள்	21,688
ஆ. கலைத்துறை : பெண்கள்	67,402
ஆண்கள்	31,708
இ. வர்த்தகவியல் : பெண்கள்	23,745
ஆண்கள்	24,872
2.0 தமிழ்மொழி மாணவர் மொத்தம்	40,400
2.2. அ. விஞ்ஞானம் : பெண்கள்	3,342
ஆண்கள்	5,160
ஆ. கலைத்துறை : பெண்கள்	12,894
ஆண்கள்	7,804
இ. வர்த்தகவியல் : பெண்கள்	6,393
ஆண்கள்	4,830

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு, 1997.

இரு மொழி மூலம் பயிலும் மாணவர்களின் மொத்த தொகையில் ஆண்களின் வீதம் சராசரம் குறையக் காரணம் கலைத்துறையில் பெண்கள் சேர்வு வீதம் ஆண்களைவிட ஏறத்தாழ இருமடங்கு அதிகமாக இருப்பதாகும். விஞ்ஞானம், வர்த்தகவியல் ஆகிய பிரிவுகளில் ஆண்களின் வீதம் சராசரம் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது (பார்க்க அட்டவணை XVIII). மொத்தத்தில், சிங்கள மொழி மாணவரில் பெண்களின் சதவீதம் (48%) தமிழ்மொழி மாணவரின் சதவீதத்தை (42%) விட அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது.

ஈ. பாட வகைப்படி க.பொ.த. உ/நி பரீட்சை

1998ஆம் ஆண்டு க. பொ. த. உ/நி பரீட்சைக்கு அமர்ந்த சிங்கள மொழி, தமிழ்மொழி மூல மாணவர்களின் பாடவகைப்படியான தரவுகள் பல பிரச்சினைகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞான போதனாபீடங்களுக்கு அனுமதிபெற பௌதீகம், இரசாயனம், கணிதம், தாவரவியல், உயிரியல் போன்ற பாடங்கள் முக்கியமானவை. முன்னர் காட்டப்பட்ட புள்ளிவிபரங்களின் படி :

- * 1997இல் மொத்த சிங்கள மொழி, தமிழ்மொழி மாணவர்களில் முறையே 20, 21 சதவீதமானவர்கள் விஞ்ஞான வகுப்புகளில் (தரம் 12, 13) பயின்றனர்; இது திருப்திகரமான விகிதாசாரம் எனலாம் (அட்டவணைXVI)
- * 1997இல் உ/நி வகுப்புகளில் விஞ்ஞானப் பிரிவில் பயிலும் மொத்த மாணவர்களில் (48,219) 17.7 சதவீதமானவர்கள் தமிழ்மொழி மூல மாணவர்கள்; இன்றைய நிலையில் (வடபகுதியில் போர் குழல், மக்கள் இடம்பெயர்வு, மலையக மாவட்டங்களில் க.பொ.த. விஞ்ஞானக் கல்வி வாய்ப்புகளில் தொடர்ச்சியான பற்றாக்குறை) இதுவும் ஓரளவுக்குத் திருப்தியானதே.
- * ஆயினும், பாட வகைப்படியான புள்ளி விபரங்கள் மீது ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தப்படல் வேண்டும். மேற்கூறப்பட்ட விஞ்ஞான பாடங்களுக்கான பரீட்சைக்கு அமருவோரின் புள்ளி விபரங்கள் தமிழ்மொழி வழி மாணவர்கள் விஞ்ஞானக் கல்வியில் பின்தங்கி நிற்பதைக் காட்டுகின்றது; தமிழ்மொழி மாணவருக்கான புள்ளிவிபரங்கள் முஸ்லிம் மாணவர்களையும் உள்ளடக்குவன. எனவே, இவ்விடயத்தில் அக்கறையுள்ள ஆய்வாளர்கள் முஸ்லிம்களின் க.பொ.த. உ/நி கல்வி நிலைமை பற்றிய விடயத்தில் ஆய்வு ரீதியாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

அட்டவணை XVIII

க. பொ. த. உ/நி பரீட்சைக்கு அமர்ந்தோர்

போதனாமொழி, பாடவகைப்படி - (1998)

பாடங்கள்	சிங்களமொழி		தமிழ்மொழி	
1. பௌதீகம்	21,645	94.5%	1,207	5.27%
2. இரசாயனம்	23,783	95%	1,215	4.8%
3. தாவரவியல்	14,920	95%	739	4.7%
4. விலங்கியல்	15,192	95.2%	740	4.6%
5. தூய கணிதம்	8,715	95%	478	5%
6. பிரயோக கணிதம்	8,754	94.7%	480	5%
7. விவசாய விஞ்ஞானம்	4,302	99.6%	17	0.3%
8. பொருளியல்	59,700	94.1%	3,611	5.6%
9. வரலாறு	5,336	98.7%	65	1.2%
10. கணக்கியல்	25,076	92.1%	2,046	7.5%
11. வியாபாரக் கற்கை	25,260	90.7%	2,505	8.9%
12. தமிழ்	--	--	1996	--

ஆதாரம் : பரீட்சைத் திணைக்கள புள்ளிவிபரக் கையேடு, 1997.

- * மேற்குறித்த விஞ்ஞான பாடங்களில் மட்டுமன்றி ஏனைய கலைத்துறைப் பாடங்களிலும் (வரலாறு, புவியியல்) வர்த்தகவியல் பாடங்களிலும் (கணக்கியல், பொருளியல், வியாபாரக் கற்கை) என்பவற்றிலும் பரீட்சைக்கு அமருவோரில் தமிழ்மொழி மூல மாணவர் சதவீதம் 10க்கும் குறைவே.
- * சகல விஞ்ஞான பாடங்களுக்கும் அமருவோரில் 5 சதவீதத்துக்கும் குறைவானவர்களாகத் தமிழ் வழி மாணவர்கள் உள்ளனர் ;
- * முழு இலங்கையிலும் வரலாறு பாட பரீட்சைக்குத் தமிழ்மொழி மூலம் அமர்ந்த மாணவர்கள் 65 பேர் மட்டுமே.
- * விஞ்ஞானப் பிரிவு பாடங்களை விட வர்த்தகவியல் துறைப் பாடங்களை நாடுவோர் சதவீதம் அதிகமாக உள்ளது ;

- * தமிழ்மொழி மாணவர்களின் உ/நி விஞ்ஞானக் கல்வி இந்த அளவுடன் காப்பாற்றப்பட ஓரளவுக்கு யாழ். குடாநாட்டுப் பாடசாலைகளும் சில நன்கு இயங்கும் சில முஸ்லிம் பாடசாலைகளுமே காரணமாக உள்ளன.

தமிழ்மொழியில் மேற்கண்ட பாடங்களைப் பயிலும் முஸ்லிம் மாணவர்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளதாகவே இப்புள்ளி விபரங்கள் அமைந்துள்ளன. விஞ்ஞானக் கல்வி பயிலுவதில் மிகக் குறைந்த தமிழ், முஸ்லிம் மாணவர்களே ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இத்தகைய ஒரு நிலை நீடித்தால், பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தமிழ் மாணவர்களும் முஸ்லிம் மாணவர்களும் பல சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டி இருக்கும்.

உ. பாட நூல்கள்

தமிழ், சிங்கள மொழிகளில் தரமான பாடநூல்கள் கிடைக்காமையால் 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இத்துறையில் அரசாங்கம் தலையிட ஆரம்பித்தது. அக்கால கல்வித் திணைக்களம் (ஆங்கிலேயர் காலத்தில்) மத்திய கால ஓலைச் சுவடிகளையும் அவற்றின் உள்ளடக்கத்தையும் பாடசாலைகளுக்குப் பொருத்தமானவை என்று கருதவில்லை. குடியேற்ற ஆட்சியாளர்கள் சுயமொழி இலக்கியங்களில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. கிறித்தவமத பாடநூல்கள் மிஷனரிமாரின் பாடசாலைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவை சிங்கள, தமிழ் மொழிகளில் எழுதப்பட்டவை. 1880 - 1900 காலப் பகுதியில் ஆங்கில கல்வித் திணைக்களம் தரத்தில் குறைவான பல புதிய பாடநூல்களை வெளியிட்டது. அக்கால அரசு தனியார் துறையும் இப்பாடநூல் பதிப்புத் துறையில் ஈடுபட வேண்டும் என எதிர்பார்த்தது. தனியார் துறையினர் வெளியிட்ட நூல்களின் தராதரங்கள் கேள்விக்கிடமாக்கப்பட்டன. மேலும், அக்காலத்தில் மொத்த மாணவர் தொகையில் 8 - 10 சதவீதத்தினர் மாத்திரமே ஆங்கில மொழியில் பயில, எஞ்சிய 90 சதவீதமானவர்கள் சிங்கள தமிழ் மொழிகளிலேயே பயின்றனர். இந்நிலையில் அரசாங்கம் பாடநூல் விடயத்தில் தலையிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. 1955இல் அரசுமொழி திணைக்களத்தின் கீழ் பாடநூல் தயாரிப்புப் பிரிவொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. 11 ஆண்டுகளின் பின்னர் இப்பாடநூல் பிரிவு ஒரு திணைக்களமாக்கப்பட்டது.

இன்று இத்திணைக்களம் முதலாம் தரம் தொடக்கம் 11ஆம் தரம் வரையுள்ள வகுப்புகளுக்கான சகல பாடநூல்களையும் பதிப்பிக்கும் பெரிய ஒரு அரசு நிறுவனமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. நூல்கள் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் வெளியிடப்பட்டன. தேசிய கல்வி நிறுவனம் தேசிய ரீதியாகப் பாடசாலைகள் அனைத்துக்குமான பாட ஏற்பாட்டைத் தயாரித்து வந்தது. இப்பாட ஏற்பாட்டிற்கேற்ப பாடநூல்கள் எழுதப்பட்டன.

இலவசப் பாடநூல் விநியோகம் 1982இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆயினும், 1900மாம் ஆண்டளவிலேயே இப்பணிகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. அக்காலத்தில் வறுமையான பிள்ளைகளுக்கு உள்ளூராட்சி சபைகள் இலவச பாடநூல்களை வழங்கி வந்தன. சில காலத்தின் பின்னர் மத்திய கல்வித் திணைக்களம் தனது பிராந்திய அலுவலகங்கள் ஊடாக, தேவையான பிள்ளைகளுக்கு இலவசமாக நூல்களை விநியோகித்தது (P. Udagama, 1999).

1977ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த அரசாங்கம் இலவசப் பாடநூல் விநியோகத்தைச் சகல பாடசாலைகளுக்கும் விரிவு செய்தது. அதாவது 1870களில் கிராமப்புற வறியவர்களுக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்ட இலவசப் பாடநூல்கள் 1982 முதல் சகல பாடசாலை மாணவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டன (A. W. Little, 1999):

- 1997இல் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்கள் : 21 மில்லியன் பிரதிகள்
- அதற்கான செலவு (1997) : 660 மில்லியன் ரூபா
- ஆங்கில, சிங்கள, தமிழ் மொழி நூல் தலைப்புகள் : 212

இதனால் சகல பிள்ளைகளுக்கும் குறைந்தபட்ச பாடநூல்கள் கிடைக்கப்பெற்றன. ஆரம்பநிலை மாணவர்களுக்கும் கீழ் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கும், இலவசப் பாடநூல்களுடன் இலவசப் பயிற்சிப் புத்தகங்களும் வழங்கப்பட்டன.

1990களின் பிற்பகுதியில் அரசாங்க கல்விப் பகுதி வெளியிட்ட தமிழ் பாடநூல்கள் பற்றி ஏராளமான விமரிசனங்கள் வெளியிடப்பட்டன. சமூகக்கல்வி, விஞ்ஞானம் தொடர்பான பாடநூல்கள் மட்டுமன்றி தமிழ் மொழிப் பாடநூல்களும் விமரிசனங்களுக்குள்ளாயின. பல ஆய்வாளர்கள் இப்பாடநூல்கள் பற்றித் தெரிவித்த கருத்துக்களை இவ்விடத்து தொகுத்து நோக்குவோம் :

* விஞ்ஞான பாட நூல்கள்

1. இந்நூல்களின் ஆக்கத்தில் தமிழ் பேசும் அறிஞர்கள் சம்பந்தப்படவில்லை; இதனால் தமிழ் பேசும் பிள்ளைகளின் சூழலோடு தொடர்புபட்ட உதாரணங்கள், விளக்கங்கள் நூல்களில் தரப்படவில்லை. இந்நூல்கள் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட மூல நூல்களின் தமிழாக்கமாகவே அமைந்தது;
2. ஏனைய பாடநூல்கள் போன்றே விஞ்ஞான நூல்களும் உரிய காலத்தில் மாணவரைச் சென்றடையவில்லை;
3. பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களஞ்சியமும் சீரானதாக அமையவில்லை. ஒரே விடயத்தைக் குறிக்க வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. உதாரணம் : Zinc - சிங்கு, நாகம் ஆகிய இரு சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன;
4. தரம் 9க்கான பாடநூலில் எழுத்துப் பிழைகள் மலிந்து காணப்பட்டன. (க. சின்னத்தம்பி, 1999).

* சமூகக் கல்வியும் வரலாறும்

1. "சிங்களவர்களே நாட்டின் பூர்வீக குடிகள்; அவர்களே நாட்டில் பெரும்பான்மையினர்; நாம் புத்தமதக் கோட்பாடுகளால் வளம் பெற்ற கலாசாரத்தைக் கொண்டவர்கள்" என்ற கூற்றுக்கள் அடிக்கடி வலிந்து புகுத்தப்பட்டுள்ளமை; அதேவேளையில் "நாம் இலங்கையர்", "இது ஒரு பல இன மக்களைக் கொண்ட நாடு" என்ற கருத்துக்களும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன;
2. தமிழ் மக்களின் வரலாறு, பாரம்பரியம், அவர்தம் இருப்பு பற்றி அழுத்தமாகப் பாடநூலில் சொல்லப்படவில்லை. ஒரு பாடநூலில் (தரம் 9) யாழ்ப்பாண இராச்சியம் பற்றி ஆறு சிறு வாக்கியங்கள் மட்டுமே உண்டு;
3. இந்நூல்களிலும் ஏராளமான எழுத்துப்பிழைகளை இனங்காணலாம்: இந்தியா (இந்தியா), கோழம்பு (கொழும்பு), நீரினை, தொழிலாளர் (து. இராஜேந்திரம், 1999).

அச்சிடப்பட்ட நூல்களின் கண்டுபிடிப்பும் பாடநூல்களின் வெளியீடும் கல்விச் செயற்பாட்டில் இடம்பெற்ற முதலாவது புரட்சி என்பது ஆய்வாளர் கருத்து. மேலைநாடுகள் 1500 - 1650 காலப்பகுதியில் உலகளாவிய ரீதியில் தலைமைத் - தானத்தைப் பிடிக்க, அந்நாடுகளின் பாடசாலை முறையில் நூல் அச்சிடும் தொழில்நுட்பத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவமே காரணம் என்பது அவர்களுடைய கருத்தாகும்.

நவீன பாடசாலை முறையின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் ஜே. ஏ. கொமெனியஸ் (J. A. Comenius) என்பவர்தான் முதன்முதலில் வகுப்பறையில் பயன்படுத்தக்கூடிய பாடநூலைத் தயாரிக்க அச்சத் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தினார். பாடசாலைகள் அச்சிடப்பட்ட பாடநூலைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய பின்னரே கல்வித்துறையில் ஒரு முக்கிய புரட்சியைக் காணமுடிந்தது.

- Peter Drucker in
"Post - Capitalist Society".

* தமிழ்மொழிப் பாடநூல்கள்

1. தமிழர் பல பிராந்தியங்களைச் சேர்ந்தவர்களாயும் ஒரு பொதுப் பண்பாடு, பொது மொழி என்பவற்றுடன் அவர்களுக்கே உரிய தனித்துவமான சொல் வழக்குகள் உண்டு. ஆரம்பநிலைப் பாடநூல்களில் பிராந்தியக் கிளை மொழிகள் விரிவாக்கம் பெறவில்லை. பாடநூல் மொழி வழக்கு ஒரே பிராந்திய வழக்குகளைப் பிரதிபலிக்கின்றது. மலையகத் தமிழர் தொடர்பான பண்பாட்டுப் பின்புலம் முற்றாகவே நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது;
2. ஆரம்பநிலை சுற்றாடற் கல்விப் பாடநூலில் உள்ள சொற்களை விளங்க ஆசிரியர்களே சிரமப்பட்டனர். நமது பரிபாலன முறை, வியாபாரக் கோலங்கள், அனுகூலம், பிரதிகூலம் போன்றவை சில உதாரணங்கள்;
3. தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் விஞ்ஞானம், சமயம், சுற்றாடற் கல்வி போன்ற தமிழ்பாடத்திற்குப் பொருத்தமற்ற தலைப்புகளில் பாடங்கள் தரப்பட்டுள்ளன; மொழி, இலக்கியம், கலை என்பவற்றுடன் தொடர்பற்ற பல பாடங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. (ஐசாக் நியூற்றன், அல்புரூனி, கோள் மண்டலம் என்பன);

4. பாடநூல்களில் தென்னிந்திய அரசர் படை எடுப்புகளைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, அவர்கள் "ஆக்கிரமிப்பாளர்கள்" என்று சுட்டப்படுகின்றனர். ஆனால், ஐரோப்பிய குடியேற்ற ஆட்சி - யாளர்கள் பற்றிய கருத்துக்கள் பவ்வியமான முறையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன;
5. பாடநூல்களில் ஆங்காங்கே வசனப் பிழைகள், சொற் பிழைகள், எழுத்துப் பிழைகள் வஞ்சகமின்றிக் காட்சி தருகின்றன.

சரி

இலச்சினை

வண்ணத்துப் பூச்சி

நடிக்குக

பாரம்பரியம்

முனை

இந்தியா

சுயஸ்

பிழை

இலட்சினை

வண்ணாத்திப் பூச்சி

நடிக்க

பரம்பரியம்

டுனை

இந்தியா

அயஸ்

- இவை சில உதாரணங்கள் மட்டுமே!
- இப்பிழைகள் காணப்படும் பாடநூல்கள்
 - தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் - ஆறாம் ஆண்டு
 - வரலாறு - எட்டாம் ஆண்டு
 - சமூகக் கல்வியும் வரலாறும் - ஒன்பதாம் ஆண்டு
- 6. "காரணி" என்ற சொல்லின் தவறான பிரயோகம்.
- 7. தொழினுட்பம் } இவ்வாறு மாணவர்களுக்குச் சிரமம்
தொழினுணுக்கம் } தரும் புணர்ச்சிகள்;
- 8. தவறான குறியீட்டுப் பிரயோகங்கள்;
- 9. சித்திரங்களில் பல தவறுகள்.

(துரை மனோகரன், 1999; மகேஸ்வரன், 1999)

* பொதுவான வேறுசீல குறைபாடுகள்

1. ஒரு பாடத்திற்கு நாடளாவிய ரீதியில் ஒரேயொரு பாடநூல் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது; வேறு மாற்றுப் பாடநூல்கள் இல்லை; எனவே தமிழ்ப் பாடநூல்கள் பிரதேச, பண்பாட்டு வேறுபாடுகளைப் பிரதிபலிக்கும் முறையில் அமையவில்லை;
2. பாடஏற்பாடு (curriculum) விரிவான முறையில் தயாரிக்கப் பட்டிருந்தாலும் அதன் அனைத்து அம்சங்களையும் தழுவியதாய் பாடநூல்கள் அமையவில்லை;
3. பாடநூல்களை எழுதி வெளியிடும் ஏகபோக உரிமை கல்வி அமைச்சிடம் விடப்பட்டதால், தனியார் எவரும் - தமிழ் அறிஞர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் பாடநூல் எழுதும் முயற்சியில் இறங்கவில்லை;

இலங்கையில் வாழும் அனைத்துத் தமிழர்களின் தனித்துவம், பண்பாடு, இன அடையாளம் என்பவற்றைப் பேணும் நோக்கை வலியுறுத்தும் தமிழர் அமைப்புக்களும் தமிழர் ஆசிரியர் சங்கம் போன்ற தொழிற்சங்கங்களும் தமிழ்ப்பாட நூல்கள் பற்றிப் பல கண்டனங்களை விடுத்தன :

1. பாடநூல் தயாரிப்புக் குழுவில் தமிழறிஞர்கள் எவரும் இடம்பெறுவ-தில்லை. இதனால் தமிழரின் பாரம்பரியம், வரலாறு, பண்பாடு என்பன பாடநூல்களில் பிரதிபலிக்கப்படுவதில்லை;
2. பாடநூல்கள் சிங்கள மொழியிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்-படுவதால் "மொழிபெயர்ப்பில் சிங்கள மொழித் தன்மையே மேலோங்கி நிற்கின்றது";
3. தமிழர் பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் ஒரு பக்கச் சார்பானவையாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழர்கள் இடையில் வந்து குடியேறியவர்கள்; அந்நியர்கள்; ஆக்கிரமிப்பாளர்கள்; இந்நாட்டுக்குரியவர்கள் அன்று என்பது போன்ற எதிர்மறைக் கருத்துக்களே தமிழ்ப் பாடநூல்களில் வலியுறுத்தப்பட்டன;
4. "பண்டைய சிங்கள மன்னன் துட்டகைமுனு ஒரு தமிழ்விரோதி-யாகவே பாடநூல்களில் காட்டப்படுகின்றான்; இம்மன்னன் தனது எதிரியான எல்லாளன் என்ற தமிழ் மன்னனைக் கௌரவித்தான் என்ற தகவல் பாடநூல்களில் சொல்லப்படுவதில்லை. இவ்விரு

மன்னர்களுக்கிடையிலான யுத்தம் சாதாரணமாக அரசர்களுக்-கிடையிலான யுத்தமே. ஆனால், பாடநூல்களில் இந்த யுத்தம் தமிழர்களுக்கெதிரான யுத்தமாகவே சித்தரிக்கப்படுகின்றது" (Sasanka Perera 1996);

5. "நாட்டில் வாழும் பிற மக்களின் கலாசாரம், வாழ்க்கை முறைகள், அவர்களுடைய பண்பாட்டுத் தலைவர்கள் பற்றிப் பாடநூல்கள் ஒன்றையும் சொல்வதில்லை; சிங்களவரின் சடங்குகள், பௌத்த சமயத் தத்துவங்கள் என்பனவே பாடநூல்களில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன" எனப் பாடநூல்களை ஆராய்ந்த மேற்படி ஆய்வாளர் கூறுகின்றார் (Sasanka Perera 1996).

1990களில் அரசாங்கம் வெளியிட்ட தமிழ்ப் பாடநூல்களின் மீது விடுக்கப்பட்ட கண்டனங்களுக்கான அடிப்படைக் காரணம் அவை (விஞ்ஞான, சமூகக் கல்விப் பாடநூல்கள்) மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாகவும் தமிழ்பேசும் ஆசிரியர்களால் ஆக்கப்படாத நூல்களாகவும் அமைந்தமை-யாகும். இதன் காரணமாக இந்நூல்களில் சிங்களமொழிப் பாணியிலான வாக்கிய அமைதி மட்டுமன்றி பல இடங்களில் தமிழ்ச் சொற்களன்றி சிங்களமொழிச் சொற்கள் அப்படியே பயன்படுத்தப்பட்டமையுமாகும். இப்பின்புலத்தில் இதுவரை பாடநூல் தயாரிக்கப்படப் பின்பற்றப்பட்ட வழிமுறைகள் கைவிடப்பட்டு புதிய வழிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. அரசு நிறுவனங்கள் பாடநூலை எழுதும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்படாது, போட்டி அடிப்படையில் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களும் எழுத்தாளர் குழுக்களும் பாடநூல் எழுதும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட புதிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

இன்று உலக வங்கியின் உதவியுடன் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் பொதுக் கல்விச் செயற்றிட்டம் - 2 இன் கீழ் பாடசாலைப் பாடநூல்கள் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பது பற்றிய நிபந்தனைகள் உருவாக்கப்-பட்டுள்ளன. விஞ்ஞான பாட நூல்கள், சமூக அறிவியல் பாடநூல்கள் மிகத் திறமையாக (excellent) அமைய வேண்டுமாயின், கொண்டிருக்க வேண்டிய பண்புகள் இன்று வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன :

- பாட உள்ளடக்கம் தொடர்ச்சியாக உதாரணங்களுடன் யதார்த்த வேலை உலகுடன், ஓய்வுநேரப் பணிகளுடன் தொடர்புள்ளதாய் இருத்தல் வேண்டும்;

- பாடநூலில் அடங்கியிருக்கும் செயற்பாடுகள் யதார்த்த வாழ்க்கையில் பயன்பாடுடையனவாக இருத்தல் வேண்டும்;
- பாட உள்ளடக்கம், மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமான பிரச்சினை தீர்க்கும் அம்சங்களைக் கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும்;
- பாடத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள செயற்பாடுகள் புதிய அறிவை உருவாக்குவதாய் இருத்தல் வேண்டும்;
- பாடநூலானது தனியாள் முயற்சியையும் வகுப்பறை மாணவரின் ஒத்துழைப்பையும் ஊக்குவிப்பதாய் அமைதல் வேண்டும்

பொதுச் செயற்றிட்டம் வகுத்துள்ள இந்நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் புதிய தமிழ் பாடநூல்கள், தமிழறிஞர்/எழுத்தாளர்களால் எழுதப்படவுள்ளன. தனியார் முயற்சிக்கு இடமளித்துள்ள புதிய பாடநூல் தயாரிப்புத் திட்டம் முன்னைய தவறுகளைத் தவிர்த்து புதிய முறையில் அமைந்து தமிழ் மாணவர்களுக்குப் பிரச்சினை தராத பாடநூல்களை வழங்கும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

2. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை

ஆசிரியர் தெரிவு, பயிற்சி, அவர்களுடைய சமூக அந்தஸ்து, வேலைக்குழல் என்பவற்றைப் பொறுத்தே கல்வித் தராதரம் மேம்பாடடைகின்றது (Unesco, 1996). கல்வி தொடர்பான தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதிலும் ஆசிரியருக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. பாடத்திட்டத்-தையும் கற்பித்தல் உபகரணங்களையும் தயாரித்தல், பாடசாலை முகாமைத்துவம், ஆசிரியரை மதிப்பீடு செய்தல் என்னும் பணிகளிலும் ஆசிரியரின் பங்களிப்பு மிக அவசியமாகின்றது (Ibid.). கல்விச் செயற்பாட்டில் ஆசிரியரின் பணியும் பங்கும் முக்கியமானது என்பதை மேலும் விரித்துக் கூற வேண்டியதில்லை. ஆயினும் இலங்கையில் தமிழ்வுழிக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்து வருகின்றது.

ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் இலங்கையில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் காணப்படும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை பற்றி அடுத்து வரும் பகுதிகளில் ஆராயப்படும். முதலில், தமிழ்மொழி மூல ஆசிரியர்கள் பற்றிய தரவுகளை நோக்குவோம்.

அட்டவணை XIX போதனாமொழி, கல்வித் தகுதி வகைப்படி ஆசிரியர் தொகை - (1997)

	சிங்கள மொழிமூல ஆசிரியர்கள்		தமிழ் மொழிமூல ஆசிரியர்கள்	
1. பட்டதாரி ஆசிரியர்கள்	42,314	29%	6,178	18%
2. பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள்	74,341	50%	16,167	48%
3. சான்றிதழ் பெற்ற ஆசிரியர்கள்	3,754	02.5%	506	1.5%
4. சான்றிதழற்ற ஆசிரியர்கள்	18,560	12.6%	4,464	13.4%
5. மற்றவர்கள்	7,321	05%	5,984	18.0%
மொத்தம்	146,290		33,299	

ஆதாரம் : கல்வி அமைச்சின் பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு, 1997.

சிங்கள மொழி மூல ஆசிரியர்களுடன் ஒப்பிடும் போது தமிழ் மொழி மூல ஆசிரியர்களில் பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் தொகை குறைவானதாகவும், பயிற்சி பெறாத ஆசிரியர்களின் தொகை அதிகமாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டிலுள்ள மொத்த தமிழ்மொழி மூல ஆசிரியர்களில் (33,299 பேர்) பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் (6178 பேர்) வீதாசாரம் 18 ஆகவே உள்ளது.

தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் வடகிழக்கு மாகாணங்களிலும் மலையக மாவட்டங்களிலும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை பற்றிய பிரச்சினை நீண்ட காலமாகக் காணப்பட்டு வருகின்றது. சிங்களமொழி மூலப்பாடசாலை-களுடன் ஒப்பிடும்போது தமிழ்மொழி மூலப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மிக அதிகமாகவும் சிங்கள ஆசிரியர் தொகை தேவைக்கு அதிகமாகவும் காணப்படுவது ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகும். நாட்டின் சகல மாகாணங்களிலும் தமிழ்மொழி ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறையாகக் காணப்படுகின்றனர். கல்வியில் காலங்காலமாக முன்னேற்றங்கண்ட வட மாகாணத்தில்தான் தமிழ் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மிக அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. 1994 ஆண்டின் தரவுகளின்படி வடமாகாணத்தில் 4,332 தமிழ் ஆசிரியர் வெற்றிடங்கள் காணப்பட்டன. மத்திய மாகாணத்தில் 1,747 வெற்றிடங்களும் கிழக்கு மாகாணத்தில் 1,383 வெற்றிடங்களும்

காணப்பட்டன. மொத்தத்தில் 1994 இல் நாட்டில் 10,324 தமிழ் ஆசிரியர் வெற்றிடங்கள் காணப்பட்டன. அதேவேளையில் சிங்கள ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் மேல்மாகாணம், வட மத்திய மாகாணம் தவிர்ந்த ஏனைய மாகாணங்களில் 14,540 ஆசிரியர்கள் மேலதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர் (பார்க்க அட்டவணை XX).

அட்டவணை XX

மாகாண வகைப்படையும் போதனா மொழி வகைப்படையும் ஆசிரியர் மிகையும் (Surplus) பற்றாக்குறையும் - (1994)

மாகாணம்	சிங்கள ஆசிரியர் மிகை/பற்றாக்குறை	தமிழ் ஆசிரியர் மிகை/பற்றாக்குறை
மேல்மாகாணம்	-251	-898
மத்திய மாகாணம்	+2,510	-1,747
தென் மாகாணம்	+4,865	-28
வடமாகாணம்	+78	-4,332
கிழக்கு மாகாணம்	+1,011	-1,383
வடமேல் மாகாணம்	+3,052	-403
வடமத்திய மாகாணம்	-157	-345
ஊவா மாகாணம்	+2,151	-606
சப்பிரகமுவா மாகாணம்	+873	-582
	+14,132	-10,324

ஆதாரம்: கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு, தரவுச் செய்முறைக்கிளை, 1995.

உலக வங்கியின் அறிக்கையின்படி 1994 ஆம் ஆண்டில் சிங்கள மொழிப்பாடசாலைகளில் 10 சதவீதமான ஆசிரியர்கள் மேலதிகமாகவும் தமிழ் மொழிப்பாடசாலைகளில் 25 சதவீதமான ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறையாகவும் காணப்பட்டனர் (World Bank, 1996). 1995 ஆம் ஆண்டு 5000 ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்ட பின்னர் தமிழ் மொழி மூல ஆசிரியர் பற்றாக்குறை 12 சதவீதமாகக் குறைந்தது.

இப்பற்றாக்குறையின் விளைவாக, பாடசாலைக் கல்வியின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் தமிழ் மொழி மூல ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதமானது, சிங்கள மொழி மூல ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதத்தை விடப்

பாதகமாக உள்ளது. ஆரம்பநிலையில் தமிழாசிரியர் - மாணவர் விகிதம் 36:3, இடைநிலையில் (வகுப்பு 6-11) 28:5, உயர் இடைநிலையில் (வகுப்பு 12-13) 18:1, 6-13 வகுப்புகளைக் கொண்ட இடைநிலை வகுப்புகளில் 27:2, முழுப்பாடசாலை முறையில் ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புகள் அனைத்தையும் நோக்குமிடத்து 31:4 என்ற முறையில் இவ்விகிதம் அமைந்துள்ளது. இவ்வொவ்வொரு நிலையிலும் சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகளினதும், மற்றும் தேசிய ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதத்தையும் விட தமிழ் மொழிமூல ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதம் பாதகமாக உள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

அட்டவணை XXI

ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதம் - (1994)

	சிங்கள மொழி	தமிழ் மொழி	தேசிய ஆ-மா. விகிதம்
1. ஆரம்பநிலை வகு. : 1-5	25.7	36.3	27.9
2. இடைநிலை வகு. : 6-11	21.7	28.5	22.8
3. உயர் இடைநிலை வகு. : 12-13	13.9	18.1	14.5
4. இடைநிலை வகு. : 6-13	20.6	27.2	21.7
5. மொத்தம்	20.9	28.9	22.4

ஆதாரம்: கல்வி, உயர்கல்வி அமைச்சு, தரவுச் செய்முறைப்பிரிவு, 1996.

ஆரம்பநிலை, இடைநிலை எனக் கல்விநிலை வகைப்படையும் பாடசாலைப் பாடங்களின் வகைப்படையும் தமிழ் மொழி மூலப்பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் வளப்பற்றாக்குறை காணப்படுகின்றது. வடக்கு - கிழக்கு ஆகிய இருமாகாணங்களிலும் ஆரம்பக்கல்விநிலையில் மட்டும் 3107 ஆசிரியர்கள் தேவைப்படுகின்றனர். மற்றும் விஞ்ஞானப்பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர் (247 வெற்றிடங்கள்), இடைநிலைத்தகுதியுடைய விஞ்ஞான ஆசிரியர் (462 வெற்றிடங்கள்), கணித ஆசிரியர் (238 வெற்றிடங்கள்) போன்றோருக்கான வெற்றிடங்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே மலையக மாவட்டத் தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் ஆரம்பக் கல்வி நிலையில் 3271 ஆசிரியர்கள் தேவைப்படுகின்றனர்; மேலும் 694 விஞ்ஞான ஆசிரியர்களும் கணித ஆசிரியர்களும் தேவைப்படுகின்றனர்.

இலங்கையில் தமிழ் வழிக்கல்வி எதிர்நோக்கும் ஆசிரியர் தொடர்பான மற்றொரு முக்கிய பிரச்சினை ஆசிரியர்களின் கணிசமானவர்கள் பயிற்றப்படாதவர்களாக இருப்பதாகும். மலையக மாவட்டங்களில் உள்ள தமிழ் மொழிமூல ஆசிரியர்களில் 65 சதவீதமானவர்கள் பயிற்றப்படாதவர்களாவர். சிங்கள ஆசிரியர்களின் இவ்வீதாசாரம் 31 மட்டுமே. இப்பகுதிகளில் ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதம் 37.1 என்ற முறையில் மிகவும் பாதகமாக உள்ளது (சிங்கள ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் 19.1) (Manikam P.P., 195).

அட்டவணை XXII

ஆறு மலையக மாவட்டங்களில் பயிற்றப்படாத ஆசிரியர்கள் - (1994)

ஆறு மலையக மாவட்டங்களில்	சிங்களப் பாடசாலைகள்	தமிழ்ப் பாடசாலைகள்
மொத்த ஆசிரியர்கள்	46350	4397
பயிற்றப்படாதவர்கள்	14697	2869
பயிற்றப்படாதவர்%	31.7	65.2

ஆதாரம்: பி. பி. மாணிக்கம், 1995.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் காணப்படும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையைப் (6137) பாடவகைப்படி நோக்குமிடத்துப் பின்வருமாறு அமைகின்றது (முக்கிய பற்றாக்குறை மட்டும் தொகுத்துத் தரப்படுகின்றது):

அட்டவணை XXIII

வடகிழக்கு மாகாணத்தில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை

(பாடவகைப்படி) - (1996)

ஆசிரியர் வகை	பாடவகைப்படிப் பற்றாக்குறை
1. விஞ்ஞானப்பட்டதாரி	247
2. ஆரம்பநிலை ஆசிரியர்	3107
3. பயிற்றப்பட்ட கணித ஆசிரியர்	238
4. பயிற்றப்பட்ட விஞ்ஞான ஆசிரியர்	462
5. பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியர்	1448
6. பயிற்றப்பட்ட உடற்கல்வி ஆசிரியர்	102
7. பயிற்றப்பட்ட விவசாய ஆசிரியர்	61
8. பயிற்றப்பட்ட தொழில்நுட்ப ஆசிரியர்	94

தகவல்: வடகிழக்குமாகாண அமைச்சின் புள்ளிவிபரங்கள்.

பொதுவான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, அதன் விளைவாகப் பாதகமான ஆசிரியர் வீதம், முக்கிய பாடத்துறைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை போன்ற பிரச்சினைகள் இலங்கையில் தமிழ் வழிக்கல்வி செழிப்பாகவும் வினைத்திறனுடனும் இயங்கவில்லை என்பதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மேற்கூறிய நிலைமைகளின் விளைவாக தமிழ் வழி மாணவர்களின் கல்விச் சித்தியிலும் பல குறைபாடுகளைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. முக்கியமாகப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு ஆண்டு தோறும் அனுமதி பெறும் தமிழ்மாணவர் தொகையை ஒரு குறிகாட்டியாகக் கொண்டு நோக்குமிடத்து தமிழ் வழிக்கல்வி எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் விளங்கும். நாட்டின் கல்வி முறையின் ஒரு முக்கிய அம்சம் ஒவ்வொரு கல்விநிலையிலும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் பயிற்சியும் கல்வியும் அடுத்த நிலையில் பயில வழங்கப்படும் ஆயத்தநிலைப் பயிற்சியாகும். ஆரம்ப நிலைக்கல்வி-யானது அடுத்த இடைநிலையில் (வகுப்பு 6-11) பயில்வதற்கான ஆயத்தமாகவும் இடைநிலைக் கல்வியானது அடுத்த உயர் இடைநிலையில் (வகுப்பு 12-13) பயில்வதற்கு அவசியமான ஆயத்தப்பயிற்சியாகவும் விளங்குகின்றது. எனவே தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் ஆரம்ப, இடைநிலை-களில் வழங்கப்படும் ஆயத்தப்பயிற்சியும் கல்வியும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை

மற்றும் வளப்பற்றாக்குறைகளினால் மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளாகும் போது, பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதியும் குறைய நேரிடுகின்றது.

எ. பல்கலைக்கழகக் கல்வி

முதலில் மலையக மாவட்டங்களை நோக்குமிடத்து, இன்று பல்கலைக் கழக மொத்த மாணவர் தொகையில் (35000) மலையகத் தமிழ்மாணவர் தொகை 300 வரை மட்டுமே இருக்கலாம் என மதிப்பிடப்படுகின்றது. வீதாசார அடிப்படையில் இத்தொகை குறைந்தது 1500 ஆக இருத்தல் வேண்டும். கடந்த 50 ஆண்டு காலப்பகுதியில் மலையகத் தமிழ்வழிக்-கல்வியானது பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பொறுத்தளவில் மிகுந்த தோல்வியையே எதிர்நோக்கியுள்ளது. அண்மைக்காலங்களில் பெறப்பட்ட வெளிநாட்டு உதவிகள் (சுவீடன், ஜெர்மனி, நோர்வே) வாயிலாக, ஆரம்பக்கல்வி நிலையிலும் க.பொ.த சா/நி பரீட்சைப் பெறுபேறுகளிலும் பல முன்னேற்றங்களையும் காண முடிகின்றது. இம்முன்னேற்றங்கள் எதிர்காலத்தில் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் சிறந்த பெறுபேறுகளை ஏற்படுத்த தற்போது 12-13 வகுப்புகளில் நிலவும் விஞ்ஞான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை முட்டுக்கட்டையாக அமையலாம்.

வடகிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதியில் பல காரணிகள் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. அப்பகுதிகளில் காணப்பட்டு வரும் போர்நிலைமை, அமைதியற்ற சூழல், மக்கள் இடப்பெயர்வு, அகதிவாழ்க்கை என்பன தமிழ் மொழிவழிக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாக இல்லை. இவை தவிர்ந்த ஏனைய கல்விமுறையின் பற்றாக்குறைகளும் (பௌதீக வசதிகள், ஆசிரியர் வளங்களில் காணப்படும் பற்றாக்குறை) பல தமிழ்மாவட்டங்களைக் கல்வியில் பின்தங்கிய மாவட்டங்களாகப் பிரகடனம் செய்யப்படக்-காரணமாயின. பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பொறுத்தவரையில் யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, மன்னார், வவுனியா, நுவரெலியா ஆகிய மாவட்டங்கள் பின்தங்கியவையாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ளன (ப.மா. ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை, 1997).

வடகிழக்கு மாகாணத்தையும் தென்னிலங்கையில் தமிழர் செறிந்து வாழும் மாவட்டங்களையும் நோக்குமிடத்து யாழ். மாவட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களிலிருந்து தமிழ் மாணவர்கள் குறைந்த அளவிலேயே பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெறுகின்றனர். 1942 ஆம் ஆண்டு

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்து மாணவர்கள் திறமை சித்தியின் அடிப்படையில் பெற்ற மொத்த புள்ளிகளைக் கொண்டு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதி பெற்றனர். ஆனால் 1970 ஆம் ஆண்டின் பின்னர், விஞ்ஞான அடிப்படையிலான போதனாபீடங்களுக்கு அனுமதி பெறும் மாணவர்களில் தமிழ்மாணவர் வீதாசாரம் அவர்களின் இனவீதாசாரத்துக்கு அதிகமாக 50 ஐ எட்டும் நிலை ஏற்பட்ட போது, திறமை சித்தியைப்பயன்படுத்தும் அனுமதி முறை கைவிடப்பட்டது. பரீட்சைப் புள்ளிகளை மொழிவாரியாகப் பிரித்துத் தரப்படுத்தல், மொத்தப்புள்ளிகளைத் தரப்படுத்தல், மாவட்டரீதியாக சனத்தொகை அடிப்படையில் பல்கலைக்கழக அனுமதியை வழங்குதல், திறமை அடிப்படையிலும் (40%) மாவட்ட அடிப்படையிலும் (60%) அனுமதியை வழங்கல் எனப் பல்வேறு புதிய அனுமதிக் கொள்கைகள் நடைமுறைப்-படுத்தப்பட்டன. (மாறி மாறி வந்த அனுமதிக் கொள்கைகள் மற்றும் புதிய ஆலோசனைகளுக்கு பார்க்க: பின்னிணைப்பு I.) 1970 இன் பின் நடை-முறைப்படுத்தப்பட்ட தரப்படுத்தல் கொள்கையும், 1977 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட மாவட்ட அனுமதி முறையும் தமிழ் வழியில் கல்வி பயின்ற மாணவர்களின் அனுமதியைக் குறைப்பதில் வெற்றிகண்டன.

அனுமதிக்கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாகக் க.பொ.த உ/நி பரீட்சையில் உயர் சித்திபெற்ற தமிழ்வழிக்கல்வி பயின்ற மாணவர்கள் திறமைசித்தியின் அடிப்படையில் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற முடியவில்லை. இதனால் தமிழ் மாணவர் மத்தியில் எழுந்த விரகதியும் ஏமாற்றமுமே அவர்களைத் தீவிரவாத அரசியலுக்கு இட்டுச் சென்றது என்பதும் அனுமதிக் கொள்கைகள் தமிழர் அனுமதியைக் குறைக்கும் உள்நோக்குடையவை என்பதும் பல ஆய்வாளர்கள் ஏற்கும் கருத்தாகும் (Silva K.M.de, 1995; Silva C.R. de, 1987). இலங்கையில் கடந்த இரு தசாப்த காலப்பகுதியில் இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் தீவிரமாகச் சீர்கேடடைய 1970களில் மொழியடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தரப்படுத்தலும் பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கை மாற்றங்களும் காரணமாயின எனக் கே.எம்.டி. சில்வா குறிப்பிட்டார் (Silva K.M.de, 1995). மொத்தப்புள்ளிகளை மொழிவாரியாகப் பிரித்தெடுத்து அவற்றைத் தரப்படுத்திப் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்குப் பயன்படுத்தியமை இனப்பிரச்சினையைச் சீர்கேடடையச் செய்த தனிப்பட்ட பிரதான

காரணியாகும் என அருட்பிரகாசம் கூறுகின்றார். அவருடைய கருத்தின்படி இவ்வாறான அனுமதிக்கொள்கை மாற்றமானது பல்கலைக்கழகக் கல்வி முறையினதும் நாட்டின் கல்வி முறையினதும் தராதரங்களில் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது (Arudpragasam, K.D.).

1970 களில் பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையில் மாற்றங்கள் செய்யப்படும் முன்னரே மொத்தப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களில் தமிழ் மாணவர் வீதாசாரம் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து வந்தது. 1942 இல் முதன்முதலாகப் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப்பட்ட போது மொத்த மாணவர் தொகையில் 32 சதவீதமாக இருந்த தமிழ் மாணவர் தொகை 1960 களில் பெருவீழ்ச்சியடைந்தது (1961 இல் 19%, 1963 இல் 16%, 1971 இல் 17 %). 1947 இல் 2.7% ஆகக் காணப்பட்ட முஸ்லிம் மாணவர் வீதம் 1963 இல் 1.2 வீதமாகக் குறைந்தது. 1975க்கும் 1983க்குமிடையில் தமிழ்மாணவர் வீதாசாரம் 13.7 தொடக்கம் 22 வரை கூடிக் குறைந்து சென்றது.

அட்டவணை XXIV

பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதியில் இன வீதாசாரம்

ஆண்டு இனம்	1942	1975	1978	1980	1982	1983	1990	1993	1995
சிங்கள மாணவர்	65	82.4	81.9	79.2	76.4	74.0			
தமிழ் மாணவர்	32	13.7	14.4	17.3	19.2	22.0		12.7	16.9
பிறர்	2.7	3.9	3.7	3.5	4.4	3.9			

ஆதாரம்: பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுப் பிரகாரங்கள்.

மொத்த மாணவர் தொகையில் தமிழ்மாணவர் வீதாசாரத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி இன்றுவரை தொடர்கின்றது. திறமை சித்திக்குப் பதிலாக வேறு அளவுகோல்கள் கருத்திற் கொள்ளப்படுவதால் தமிழ் மாணவர் வீதாசாரம் அவர்தம் இன வீதாசாரத்தைக் கூட (18.2%) சில சந்தர்ப்பங்களில் எட்டுவதில்லை.

பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்மாணவர் அனுமதியைப் பொறுத்தவரையில் திறமை சித்தியினடிப்படையில் அனுமதி பெறுவதில் கடுமையான

போட்டியை எதிர்நோக்குகின்றனர். இத்தேசியரீதியான போட்டியில் யாழ். மாவட்டமாணவர் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்ட மாணவர்களின் கல்வி நிலை பின்னடைந்து காணப்படுவதால் அவர்கள் அதிகம் வெற்றி பெற முடிவதில்லை. அண்மைக்காலப்புள்ளி விபரங்களின்படி, அனுமதி பெறும் தமிழ்மாணவர்களில் கணிசமானவர்கள் யாழ். மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் அண்மைக் காலங்களில் போர் நிலைமைகள் காரணமாக அவர்களுடைய அனுமதியிலும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டு வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நிலைமைகளையும் பின்வரும் புள்ளி விபரங்கள் காட்டும்:

- (1) மிக அண்மைக்காலப் புள்ளிவிபரங்களின்படி 50 ஆண்டுகால சுதந்திரத்தின் பின்னரும் பெரும்பாலான தமிழ்மாவட்டங்கள் கல்வியில் பின்தங்கியுள்ள நிலை தெளிவாகின்றது. இம்மாவட்டங்கள் மாவட்ட அனுமதி சலுகையின் காரணமாகவே அதிக அனுமதியைப் பெறமுடிகின்றது. திறமை சித்தியில் பிற மாவட்டங்களுடன் போட்டி போடும் தகுதியை இம்மாவட்டங்கள் பெறவில்லை. யாழ்.மாவட்ட அனுமதியானது, அங்கு நிலவக்கூடிய போர்நிலைமை அல்லது அமைதிக்கு ஏற்றவாறு கூடியும் குறைந்தும் சென்றுள்ளது. யாழ் குடாநாட்டு நிலைமைகளும் அனுமதித்தொகைகளுமே நாடளாவிய-ரீதியில் அனுமதிபெறும் தமிழ் மாணவர்களின் தொகையையும் நிர்ணயித்து வந்துள்ளது. ஏனெனில் அனுமதிபெறும் மொத்த மாணவரில் யாழ். மாவட்ட மாணவர்களின் தொகையே கணிசமானது.
- (2) மலையகத்தில் தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் மாவட்டங்களிலிருந்து தமிழ்மாணவர்கள் அனுமதி பெறுவது மிகவும் குறைவு. முழுப்-பல்கலைக்கழக அமைப்பிலும் 300க்கும் குறைவான மலையக மாணவர்களே காணப்படுகின்றனர். வீதாசார அடிப்படையில் நோக்கு-மிடத்து இவர்களுடைய தொகை ஏறத்தாழ 1500 ஆகவாவது இருத்தல் வேண்டும். இவர்களுடைய பங்களிப்பில் தொடர்ச்சியாகக் காணப்படும் வீழ்ச்சியின் காரணமாகவே, மொத்தத்தில் பல்கலைக்கழக தமிழ் மாணவர் அனுமதி 18-20 வீதத்தை எட்டவில்லை. மேலுள்ள அட்டவணையில் 1993 - 1996 காலப்பகுதியில் தரப்பட்டுள்ள அனுமதிபற்றிய தரவுகளின்படி, குறிப்பிட்ட தமிழ் மாவட்டங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களிலிருந்து தமிழ் மாணவர் அனுமதி பெறுவது மிகவும் குறைவு என்பது தெளிவாகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

1995 / 96 இல் அனுமதிபெற்ற மொத்த தமிழ் மாணவர்களில் (1559 பேர் - மொத்த அனுமதியில் 16.9%) 1475 பேர் தமிழ் மாவட்டங்களிலிருந்து (அம்பாறை தவிர்ந்த) அனுமதி பெற்றவர்கள். ஏனைய மாவட்டங்களிலிருந்து (அம்பாறை, கொழும்பு உட்பட) அனுமதி பெற்றவர்கள் 84 பேர் மட்டுமே. இதிலிருந்து மலையக மாவட்டங்களிலிருந்து மிகக் குறைவானவர்களே அனுமதி பெற்றிருப்பர் என்பது தெளிவாகின்றது.

- (3) போதனாபீடவகைப்படி நோக்கும்போது, அனுமதி பெற்ற 1559 தமிழ் மாணவர்களில் கணிசமானவர்கள் கலைத்துறை, வர்த்தகவியல்துறை சார்ந்தவர்கள் என்பது தெளிவாகும் (பார்க்க அட்டவணை). சுருங்கக் கூறுமிடத்து, தமிழ்வழிக்கல்வியானது யாழ். மாவட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் க.பொ.த உ/நி மட்டத்தில் சிறந்த பெறுபேறுகளையும் பெறவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

புதிதாக வெளிவந்துள்ள தகவல்கள், புள்ளிவிபரங்களின்படி யாழ். மாவட்ட மாணவரின் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் சில முக்கிய முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

கடந்த ஆண்டுகளில் யாழ். மாவட்ட மாணவர் அனுமதியில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியின் காரணமாக, தமிழ் மாணவரின் மொத்த அனுமதி குறைய நேர்ந்தது பற்றிச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. கடந்த ஆண்டுகளுக்கான புள்ளி விபரங்கள் வருமாறு :

அட்டவணை XXV

மொத்த மாணவர் அனுமதியும் யாழ். மாவட்ட அனுமதியும்
- (1993 - 1996)

	1993/94	1994/95	1995 / 96
1. மொத்த மாணவர் அனுமதி	8015	8663	9190
2. மொத்த தமிழ் மாணவர் அனுமதி	1024	1092	1559
3. யாழ். மாணவர் அனுமதி	568	566	993
4. தமிழ் மாணவர் %	12.7%	12.6%	16.9%
5. தமிழ் மாணவரில் யாழ். மாணவர் %	55.4%	51.9%	63%

ஆதாரம்: பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு அறிக்கைகள், 1997.

1993 - 1995 காலப் பகுதியில் முறையே 568, 566 ஆக இருந்த யாழ். மாவட்ட மாணவர் அனுமதி எண்ணிக்கை 1995/96இல் 993ஆக அதிகரித்துள்ளதில் பெருமுக்கியத்துவம் உண்டு. இதனால், பல்கலைக்கழக அமைப்பில் தமிழ் மாணவர் தொகையும் கணிசமான அளவில், 500 ஆல் அதிகரித்து 1560ஐ எட்டியுள்ளமை முற்றாக யாழ். மாணவர்களின் உயர்சித்தியையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

தமிழர்கள் பல மாவட்டங்களில் பரந்து வாழ்ந்தாலும் அனுமதி பெறும் மாணவர்களில் 60 வீதமானவர்கள், போர் குழலுக்குட்பட்ட யாழ். மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1995/96இல் மொத்த மாணவரில் தமிழ் மாணவர்களின் வீதாசாரம் 16.9 ஆக அதிகரித்துள்ளது. (1993/94 இல் 12.7%). ஏற்கனவே கூறியது போன்று தமிழ் மாணவர் மொத்த தொகை 1024 இலிருந்து (1993/94) 1559ஆக அதிகரித்துள்ளது (1995/96).

யாழ் மாவட்ட மாணவரின் கல்விச் சித்தியும் அனுமதி தொகையும் இவ்வாறு அதிகரித்துள்ள அதேவேளையில் இத்தகைய அதிகரிப்பு ஏனைய தமிழ் மாவட்டங்களாகிய கிளிநொச்சி, மன்னார், முல்லைத்தீவு, வவுனியா, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகியவற்றில் ஏற்படவில்லை என்பதை 1995/96 புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன :

அட்டவணை XXVI

தமிழ் மாவட்டங்களில் மாணவர் அனுமதி

	1993/94	1994/95	1995 / 96
1. யாழ்ப்பாணம்	568	566	993
2. கிளிநொச்சி	37	44	47
3. மன்னார்	60	67	59
4. முல்லைத்தீவு	43	53	47
5. வவுனியா	37	44	43
6. திருகோணமலை	115	121	111
7. மட்டக்களப்பு	167	170	175

ஆதாரம்: பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு அறிக்கை, 1997.

* சில மாவட்டங்களில் அனுமதி பெறும் மாணவர் தொகை குறைந்துள்ளது (மன்னார், முல்லைத்தீவு, வவுனியா, திருகோணமலை).

* மட்டக்களப்பு மாவட்டம் சிறிதளவு முன்னேற்றத்தைக் காட்டியுள்ளது.

யாழ். மாவட்டத்தின் மற்றொரு சாதனை, மாணவர் அனுமதியில் இலங்கையில் இம்முறை (1995/96) இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளமையாகும்.

அட்டவணை XXVII

அதிக மாணவர்களை அனுமதித்த முதல் நான்கு மாவட்டங்கள்
- (1995 / 96)

மாவட்டம்	மாணவர் அனுமதி
1. கொழும்பு	1515
2. யாழ்ப்பாணம்	993
3. குருநாகல்	787
4. கம்பஹா	643

ஆதாரம்: பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை, 1997.

தமிழர் வாழுகின்ற யாழ். தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்கள் (வடக்கு, கிழக்கு மற்றும் தென்னிலங்கை, மலையக மாவட்டங்கள்) அனைத்திலிருந்தும் 566 மாணவர்கள் மட்டுமே அனுமதி பெற்றுள்ளனர். போர் சூழ்நிலை, அதனால் ஏற்படக்கூடிய உளத்தாக்கம், ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, பொதுவாகக் காணப்படும் கல்வி மேம்பாட்டுக்கு முரணான சூழ்நிலை - இவை எல்லாவற்றையும் தாங்கும் சக்தியை வளர்த்துக் கொண்ட யாழ். மாணவரின் இக்கல்விச் சித்தி பாராட்டுக்குரியது. எத்தனை எதிர்மறைக் காரணிகளும் பாதக சூழ்நிலைகளும் காணப்பட்டாலும் யாழ். சமூகம் காலங்காலமாகக் கட்டி வளர்த்த கல்விப் பாரம்பரியமே இன்றைய பாடசாலைக் கல்வியில் அவர்களுக்கு உதவுகின்றது; போரினால் உயிரழிவும் சொத்தழிவும் ஏற்பட்டாலும், அம்மக்களின் கல்வி வேட்கை அழிக்கப்பட முடியாது என்பவற்றுக்கு யாழ். மாணவரின் கல்விச் சித்தியே (1995/96) ஒரு முக்கிய ஆதாரம். அரசியல் உறுதியின்மை, வன்முறை

போராட்டச் சூழல் போன்ற காரணிகளால் கல்வி பாதிக்கப்படும் என்ற அறிஞர் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளும் வகையில் யாழ். மாணவர்கள் தமது கல்வி வளத்தை மேம்படுத்தியுள்ளார்கள் என்பதே எமது கருத்து.

ஏ. திறமை சித்தியில் யாழ். மாணவர்கள்

இன்றைய பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையின்படி 40வீத மாணவர்கள் திறமைசித்தியின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படுவர். சகல மாவட்டங்களுக்குப் பல்கலைக்கழக வாய்ப்புகளை வழங்கவும் ஒரு சில மாவட்டங்கள் மட்டும் உயர்கல்வியில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதைக் குறைக்கும் நோக்கைச் சொல்லியே ஏனைய 60 வீதமான மாணவர்கள் அனுமதி மாவட்ட அடிப்படையில் நடைபெறுகிறது. (55% மாவட்ட அனுமதி, 5% பின்தங்கிய மாவட்டங்களுக்கு)

இம்முறை (1995/96) வெளிவந்துள்ள பெறுபேறுகளின்படி யாழ். மாவட்டத்திலிருந்து அனுமதி பெற்றுப் பதிவுசெய்த 842 மாணவரில் 70 வீதமானவர்கள் திறமை சித்தி காரணமாகவே அனுமதி பெற்றுள்ளனர்.

* திறமை சித்தியில் கொழும்புக்கு அடுத்தபடியாக யாழ். மாணவர்களே வந்துள்ளனர் :

அட்டவணை XXVIII

திறமைசித்தி, மாவட்ட அடிப்படையில் மாணவர் அனுமதி - (1995/96)

மாவட்டம்	திறமை சித்தி அனுமதி	மாவட்ட அடிப்படை அனுமதி
1. கொழும்பு	816	547
2. யாழ்ப்பாணம்	641	201
3. குருநாகல்	453	248

* கல்வியில் முன்னேறிய மேற்கூறிய மாவட்டங்கள் திறமை சித்தியினடிப்படையில் தான் அதிக மாணவர்களை அனுப்பியுள்ளன. அவற்றில், யாழ். மாவட்டமும் ஒன்று. முன்னைய ஆண்டுகளில் யாழ். மாவட்டத்தில் இவ்வடிப்படையில் அனுமதி பெற்றோர் மிகக் குறைவு. (1994/95 இல் 356 பேர் மட்டுமே; 1995/96இல் இத்தொகை 641).

- * ஏனைய தமிழ் மாவட்டங்கள் திறமை சித்தியை விடுத்து மாவட்ட அனுமதியையே பெரிதும் நம்பியிருக்க வேண்டியுள்ளது (1995/96) என்பதைக் கீழ்வரும் அட்டவணை காட்டும்.

அட்டவணை XXIX

வடகிழக்கு மாகாணங்களில் திறமை சீத்தி, மாவட்ட அடிப்படை அனுமதி - (1995/96)

மாவட்டம்	திறமை சித்தி அனுமதி	மாவட்ட அடிப்படை அனுமதி
கிளிநொச்சி	11	25
முல்லைத்தீவு	20	26
மன்னார்	16	29
திருகோணமலை	32	84
மட்டக்களப்பு	92	76
வவுனியா	16	29
யாழ்ப்பாணம்	641	201

ஆதாரம்: பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு அறிக்கை, 1997.

- மட்டக்களப்பு மாவட்டம் மட்டும் சற்று விதிவிலக்காக உள்ளது. இம்மாவட்டம் முன்னைய ஆண்டைவிட திறமை சித்தியில் பெருமுன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. (1994/95இல் திறமை சித்தி அனுமதி 37 மட்டுமே; இம்முறை 92).

- * மொத்தத்தில், உலகில் வேறெந்த யுத்தப் பிராந்தியத்திலும் வாழும் மாணவர்கள் இத்தகைய முறையில் யாழ். மாணவர் போன்று கல்வியில் செயற்படுவார்களோ என்பது சந்தேகமே! தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் (1996/97, 1997/98) யாழ். மாணவரின் கல்விச் சாதனை (1993) இதனைவிட அதிகரித்துச் சிறப்பாக அமைந்திருக்க வேண்டும்; இதர தமிழ் மாவட்ட மாணவர்களும் இவர்களைப் பின்பற்றி ஏற்றங்காண வேண்டும்; சர்வதேச தமிழ் பேசும் நல்லுலகம் யாழ். மாணவர்களின் கல்விச் சித்தியினைவிட்டுப் பெருமை கொள்ள வேண்டும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

ஓ. மூடப்பட்டுள்ள பாடசாலைகள்

1997ஆம் ஆண்டிற்குரிய புள்ளிவிபரங்களின்படி நாட்டில் 227 பாடசாலைகள் தற்காலிகமாக மூடப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் 133 பாடசாலைகள் வடமாகாணத்தையும் 38 பாடசாலைகள் கிழக்கு மாகாணத்தையும் சேர்ந்தவை. மூடப்பட்ட பாடசாலைகளில் பெரும்பாலானவை தமிழ்பேசும் மாகாணங்களைச் சேர்ந்தவை.

அட்டவணை XXX

மாகாண வாரியாகவும் பாடசாலை வகைப்படிமும்
மூடப்பட்ட பாடசாலைகள் - (1997)

மாவட்டம்/மாகாணம்	Iஏபி	IC	வகை2	வகை3	மொத்தம்
1. மேல்மாகாணம்	--	--	--	11	11
2. மத்திய மாகாணம்	--	--	--	01	01
3. தென் மாகாணம்	--	--	--	05	05
4. வட மாகாணம்	03	04	21	105	133
5. கிழக்கு மாகாணம்	--	03	08	27	38
6. வடமேல் மாகாணம்	--	--	01	24	25
7. ஊவா மாகாணம்	--	--	--	05	05
8. சப்பிரகமுவ மாகாணம்	--	--	--	09	09

ஆதாரம்: கல்வி அமைச்சின் தொகை மதிப்பு, 1997.

வடமாகாணத்திலும் கிழக்கு மாகாணத்திலும் க. பொ. த. உ/நி. வகுப்புகளைக் கொண்ட பாடசாலைகள் மூடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1997இன் பின் மூடப்பட்ட பாடசாலைகள் பற்றிய விபரம் தெரியவில்லை. வடகிழக்கிலிருந்து வந்த போர்ச்சுமூல், கட்டடங்கள் அழிவு, மக்கள் இடம் பெயர்வு, அதனோடு ஆசிரியர், மாணவர் இடம் பெயர்வு போன்ற போதுமான காரணங்கள் உண்டு. எவ்வாறாயினும் பிறப்பு வீதத்தின் வீழ்ச்சியின் காரணமாக இன்று 42 இலட்சமாக இருக்கும் மாணவர் தொகை எதிர்காலங்களில் (2005 - 2010) 35 இலட்சமாகக் குறையும் அபாயம் உண்டென்பதையும் உலக வங்கியின் அறிக்கைகள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளன. எவ்வாறாயினும் வடகிழக்கில் மூடப்பட்டுள்ள பாடசாலைகளினால் தமிழ் மாணவர் கல்வியில் பாதிப்பு நிச்சயம் உண்டு.

4. முடிவுரை

தமிழ் வழிக் கல்வியின் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றி நோக்குமிடத்து உலகளாவிய ரீதியில் இலங்கை இம்முயற்சியில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இலங்கையில் மட்டுமே பல்வேறு நிலைகளில் தமிழ் வழிக்கல்விக்கு அதிகார பூர்வமான ஒப்புதலும் அங்கீகாரமும் கிடைத்துள்ளது. தாய்மொழியே பிள்ளைகளின் இயற்கையான போதனாமொழி என்ற கல்வித்தத்துவ, கல்வி உளவியல் கருத்துக்கு ஒப்ப மட்டுமன்றி, பின்தங்கிய பொருளாதார, சமூக வகுப்பினரும் உயர்தரமான கல்வியைப் பெறும் வகையில் கல்வித்துறையில் சமூகநீதியை நிலைநாட்டும் நோக்குடன் கல்வி முறையின் சகல நிலைகளிலும் தாய்மொழி போதனா மொழியாக்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், தமிழ் வழியிலான பாடசாலைக் கல்வியானது நன்கு வலுவான முறையில் உருப்பெறுவதில் சில தடைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. உயர்வகுப்புகள் (க.பொ.த உ/நி) அனைத்தையும் (விஞ்ஞானம், கலை, வர்த்தகவியல்) கொண்ட பாடசாலைகளின் நிலைமைகள், ஆசிரியர் வளம் என்பவற்றின் பற்றாக்குறை, பல்கலைக்கழக அனுமதி தொடர்பான பிரச்சினைகள் ஆகிய விடயங்கள் சற்று விரிவாக நோக்கப்பட்டன. இவை தவிர தமிழ் மொழிமாணவருக்கான பாடத்திட்டங்கள், தமிழ்மொழிப் பாடநூல்கள் என்பவற்றின் பொருத்தப்பாடு, மொழிவளம், வடிவமைப்பு பற்றிப்பல முறைப்பாடுகள் இன்று வெளியிடப்படுவதால் அவை பற்றிய விரிவான ஆய்வுகள் தேவைப்படுகின்றன.

உலக மயமாக்கத்தின் விளைவாக இன்று பாடசாலை, மற்றும் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் ஆங்கில மொழியின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்து வருகிறது. ஆங்கில மொழியை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பித்தால் மட்டும் போதாது; மாணவர்களின் ஆங்கிலத் தேர்ச்சியை மேம்படுத்தவும் பெருகி வரும் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அறிவைக் கிரகிக்கவும் ஆங்கில மொழி அறிவு தேவை; புதிய வேலைவாய்ப்புகளை வழங்குவதில் அரசாங்கம் பின்னடைந்து வருகின்றது; தனியார் துறையினரே அதிக வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கி வருவதால் மாணவர்களுக்கு ஆங்கில மொழித் தேர்ச்சி அவசியம் என்பதால், கல்வியின் பல மட்டங்களில் - பாடசாலைகளில் க. பொ. த. உ/நி மற்றும் கீழ் வகுப்புகளில் விஞ்ஞான மைய பாடங்களை (உயிரியல், கணிதம், பெளதீகம், இரசாயனம், கீழ் வகுப்புகளில் விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும்) ஆங்கில மொழியில்

கற்பிக்க இன்று முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், இம்முயற்சி ஆங்கிலத்தைக் கட்டாயப் பயிற்று மொழியாகப் புகுத்தும் நோக்குடையதன்று. எவ்வாறாயினும், இப்புதிய ஏற்பாட்டின்படி ஒருசில பாடசாலைகள் (தனியார் பாடசாலைகள், மத்தியதர வகுப்பினரின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட நகர்ப்புறப் பாடசாலைகள் என்பன) சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, ஆங்கில மொழியைப் பயிற்று மொழியாக ஏற்கக்கூடும்.

இவ்வாறான நிலைமையில் உ/நி மாணவர்களில் ஒரு சாரார் (10 - 15 சதவீதமானவர்கள்) ஆங்கிலத்திலும் ஏனையவர்கள் சுயமொழிகளிலும் பயிலும் நிலை ஏற்படலாம். இதனால் ஆங்கில மொழியில் பயிலுவோர் தனியார் தொழிற் சந்தையில் சில சாதக நிலைமைகளை எதிர்கொள்ள முடியும். பயிற்று மொழியாக ஆங்கில மொழியின் மீள் அறிமுகம் அறிவியல், தொழில்நுட்ப, தகவல் தொழில்நுட்பக் கல்வியில் இதுவரை தமிழ்மொழி பெற்றிருந்த இடத்தில் சில பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும் வாய்ப்புகள் உண்டு. இவ்விடயத்தில் தமிழ் ஆர்வலர்கள் கடுமையாக அக்கறை செலுத்த வேண்டிய அவசியம் உண்டு.

ஆங்கில குடியேற்ற ஆட்சிக் காலத்தில் செல்வமும் வசதியும் மிக்க ஒரு சிலருக்கு உயர்தரமான கட்டணம் அறவிடும் பாடசாலைகளில் ஆங்கிலக்கல்வி; சாதாரண பாமரர்களின் பிள்ளைகளுக்கு சுயமொழிகளில் ஆரம்பக்கல்வி; ஆங்கிலக் கல்வி கற்றோருக்கு மேலும் மேலும் சமூக, பொருளாதார அந்தஸ்தும் அரசு பதவிகளும்; சுயமொழியில் கற்றோருக்கு அவ்வாறான வாய்ப்புகளின்மை என்ற நிலைமை இருந்தது. இதனால் மொழி அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்ட குடியேற்ற காலக் கல்வி முறை, நாட்டின் சமூக அமைப்பில் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளும் சமூக அநீதிகளும் கிளர்ந்தெழக் காரணமாக இருந்தது. சுதந்திர இலங்கையில் இப்பின்புலத்தில், ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவோர் விசேட சலுகை பெற்ற வகுப்பினராக உருவாவதைத் தடுத்து சுயமொழிகளில் கற்போருக்கும் சமூக, பொருளாதார அந்தஸ்து கிட்டும் வகையில் பாடசாலைகளிலும் உயர்நிலைக் கல்வியிலும் அரசு பதவிகளிலும் சுயமொழிகளுக்கு உரிய இடம் வழங்கப்பட்டது. இவ்வகையான சுயமொழிகளை மையப்படுத்திய போதனாமொழி மாற்றம் ஒரு கல்விச் சீர்திருத்தமாக மட்டுமன்றி சமூக அநீதிகளைக் களையும் ஒரு சமூக சீர்திருத்த இயக்கமாகவும் விளங்கியது. (பார்க்க: பின்னிணைப்புக் கட்டுரை - "போதனாமொழி மாற்றத்தின் பின்னணி") தனியார் பாடசாலைகள் உட்படப் 10,000க்கும் மேற்பட்ட அரசு பாடசாலைகளில் சுயமொழிக்

கல்வி உயர்வகுப்புகள் வரை இன்று இறுக்கமாக நிரந்தரத்துவப் படுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில் ஆங்கிலம் விரிவான முறையில் பாடசாலை மட்டத்தில் பயிற்று மொழி ஆவதற்கு அதிக வாய்ப்புகள் இல்லையென்றே தோன்றுகின்றது.

பின்னிணைப்புகள்

பின்னிணைப்பு I

போதனாமொழி மாற்றத்தின் பின்னணி

1945 ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கையின் கல்வி முறையில் இடம் பெற்றிருந்த ஒரு முக்கிய அம்சம் போதனாமொழி அடிப்படையிற் பாடசாலைகள் பிரிக்கப்பட்டிருந்தமையாகும். பிரித்தானிய ஆட்சியாளர் கடைப்பிடித்த கல்விக் கொள்கைகளின் விளைவாக அவர்களுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் நாட்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும்¹ சுயமொழிப் பாடசாலைகளும் தோன்றி வெவ்வேறு தரமான கல்வியை வழங்கிவந்தன.

1831ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட கோல்புறாக் குழுவின் அறிக்கையிற் காணப்பட்ட விதப்புரைகளின் விளைவாக அரசாங்கம் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை அமைப்பதில் முன்னெவிட அதிக ஊக்கம் செலுத்தியது. அவ்வறிக்கை, ஆசிரியர்களாக நியமனம் பெறுகின்றவர்கள் ஆங்கிலத்திலே தேர்ச்சியுடையவர்களாகவும் அம்மொழியிற் கற்பிக்கக்கூடியவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்று விதந்துரைத்தது.²

சுயமொழிப் பாடசாலைகளாக இருந்த அரசாங்கப் பாடசாலைகள் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளாக மாற்றப்பட இவ்வறிக்கை வழிகோலியது. அதனை இலகுவடுத்தும் நோக்குடன் குழு ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வித்தகுதி பெற்றவர்கள் எவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் அவர்கள் அரசாங்க சேவையிற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கூறியது.³

இவ்வாறு அரசாங்க சேவையில் இலங்கையர்கள் சேருவதற்கு இடமளித்த குழு அரசாங்க சேவையிற் சேருபவர்கள் ஆங்கில மொழியிலே தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று விதித்தது.⁴ இதனால் அரசாங்க சேவையிற் சேரவிரும்பும் எவரும் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பயில வேண்டியதாயிற்று.

ஆங்கிலம் அரசகரும மொழியாக ஆக்கப்பட்டமையால் ஆங்கிலக் கல்விமுறையொன்று உருவாகி நாட்டிற் செல்வாக்குப் பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. அரசாங்க நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு ஆங்கில மொழி பயின்றவர்களை உள்ளூரிலேயே திரட்டுவது ஆட்சியாளரின் நோக்கமாக⁵ இருந்தமையால் அரசாங்கத்தின் ஆதரவுடன் ஆங்கிலப் பாடசாலை முறையொன்று நாட்டில் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

இலங்கையில் வளர்ச்சியுற்ற ஆங்கிலக் கல்விமுறை இரத்தத்திலும் நிறத்திலும் இலங்கையர்களாகவும் கருத்திலும் சுவையிலும் அறிவிலும் ஆங்கிலேயர்களாகவும் உள்ள புதிய ஒரு வகுப்பினரை உருவாக்கும் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கைக்கு ஒப்ப அமைந்தது. 1843 ஆம் ஆண்டிற் பாடசாலைகளுக்கு அரசாங்கம் உதவி நன்கொடை வழங்கும் முறை செயற்படுத்தப்பட்டபோது, அரசாங்கம் நாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வியை வளர்க்க விரும்பியமையால், நன்கொடை வழங்கும்போது ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்கே முதலிடம் வழங்கப்பட்டது.

கோல்புறாக் குழுவின் விதப்புரைகளின் காரணமாகக் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுவின் பாடசாலைகளும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளாக மாற்றப்படலாயின. இப்பாடசாலைகள் தொடக்கத்தில் ஆரம்பப் பாடசாலைகளாக வளர்ச்சி அடைந்தன. உதவி நன்கொடையும் ஆங்கிலக் கல்விக்கான தேவையும் அதிகரித்தமையிற் சமயக் குழுவினர் பெரிய ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை உருவாக்கினர்.

இப்பாடசாலைகள் படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்று முன்பு ஆரம்பப் பாடசாலைகளுக்கிருந்த இடத்தைப் பெற்றன. சமயக் குழுவின் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிற் பெரும்பாலானவை இங்கிலாந்தில் நிலவிய செல்வந்தர் பாடசாலை அமைப்பைத் (Public Schools) தழுவியனவாக அமைந்தன.

இப்பாடசாலைகளின் பாடவிதானம் நூற்கல்விச் சார்புடையதாகவும், உயர்நிலையில் அதிக அளவுக்குச் சிறப்புப் பயிற்சி தருவதாகவும் அமைந்திருந்தது. பாடசாலைக் கல்வி பாடசாலை விடுகைச்⁶ சான்றிதழைப் பெறும் நோக்குடன் அல்லது பல்கலைக்கழக கல்விக்கு ஆயத்தம் செய்யும் நோக்குடன் அமைந்தது. கிறிஸ்தவ சமயக் குழுவினர் இலங்கையிற் கல்விப் பணிகளை ஆரம்பித்த காலம் தொடக்கம் சுயமொழிக் கல்வி வளர்ச்சியிற் கூடிய ஆர்வம் செலுத்தி வந்தனர். நாட்டிற் சுயமொழிக் கல்வியைப் பரப்புவதற்காக அவர்கள் சுயமொழிப் பாடசாலை முறை ஒன்றை ஆரம்பித்தனர்.

இத்துறையிற் சமயக் குழுவின் பணி அரசாங்கத்தின் முயற்சியை விட அதிக அளவுக்கு வெற்றியளித்தது. சமயக் குழுவினர் அரசாங்கத்தை விடத் திறமையாகவும் சிக்கனமாகவும் சிங்கள, தமிழ் மொழிகளிற் கல்வி வழங்கினர். கோல்புறாக் குழுவினர் தமது அறிக்கையில் ஆங்கிலேய சமயக்

குழுவின் தமது பாடசாலைகள் மூலமாக ஆங்கில மொழியைப் பரப்புவதில் உள்ள முக்கியத்துவத்தைப் பொதுவாக வரவேற்கவில்லை என்று கூறியிருந்தனர். இதிலிருந்து சமயக் குழுவின் சுயமொழிக் கல்வியிலேயே ஆர்வம் காட்டி வந்தனர் என்பது தெளிவாகும்.⁷ 1841 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கப் பாடசாலைகளை மேற்பார்வை செய்யவென நியமிக்கப்பட்ட மத்திய பாடசாலை ஆணைக்குழு தேவையை நிறைவு செய்யும் அளவுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி விரிவடைந்திருந்தது என்று கருதியமையால் அதனை மேலும் விருத்திசெய்ய வேண்டியதில்லை என்று தீர்மானித்தது.

எனவே ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே கல்வி கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆரம்ப காலப் பிரித்தானியக் கொள்கை கைவிடப்பட்டுச் சுயமொழிக் கல்விக்குச் சார்பான ஒரு கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது.⁸

ஆணைக்குழு ஆங்கிலக் கல்விக்கு முன்னோடியாகச் சுயமொழிக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தத் தீர்மானித்தது. ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதற்கு முன்னாயத்தமாகச் சுயமொழிகளில் ஒவ்வொரு ஆரம்பப் பாடசாலையிலும் போதனை வழங்கப்படவேண்டுமென்றும், அதனால் ஆங்கிலக் கல்வியினார் பெறக்கூடிய நன்மைகளை அறியாத இலங்கையர்கள் தமது பிள்ளைகளை அரசாங்கப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புமாறு தூண்டமுடியும் என்றும் ஆணைக்குழு கருதியது. 1841ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1847 ஆம் ஆண்டு வரையும் அரசாங்கம் மத்திய பாடசாலை ஆணைக்குழுவின்னூடாகச் சிங்கள பாடசாலைகளையும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளையும் ஆரம்பித்தது. இக்காலப் பகுதியிற்றான் அரசாங்கம் மக்களுக்கு அவர்களுடைய சுயமொழிகளின் கல்வி கற்பிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தது.

பிள்ளைகள் ஆங்கிலம் கற்பதற்கு முன்னர் தமது சுயமொழிகளின் வாசிக்கவும் எழுதவும் கற்றனர். முக்கிய நூல்கள் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.

1880 ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட கோப்பி நெருக்கடியின் காரணமாக உருவான நிதிப்பிரச்சினை சுயமொழிக் கல்வியை வளர்க்கும் அரசாங்கக் கொள்கையை ஊக்குவித்தது. ஏனெனில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு அதிகப் பணம் செலவிடவேண்டியிருந்தது. எனவே, ஒரு சில பாடசாலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய அரசாங்க ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் யாவும் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுவினிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டன.

சமயக் குழுவின் அரசாங்க நன்கொடையுடன் அப்பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்று நடத்த ஆயத்தமாக இருந்தனர். அரசாங்கத்தின் கல்விப் பொறுப்பு 1886 ஆம் ஆண்டளவில் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுவினிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. சமயக் குழுவினின் உதவிபெறும் சுயமொழிப் பாடசாலைகள் நாடெங்கும் பரந்து காணப்பட்டன. சிங்களப் பாடசாலைகள் சிங்களவர்கள் வசித்த பகுதிகளிலும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் தமிழர்கள் அதிகமாக வசித்த இடங்களிலும் காணப்பட்டன.

சுயமொழிப் பாடசாலைகள் ஆரம்பக் கல்வியை அல்லது இடைநிலைக் கல்வியை ஒரே பாடசாலையில் அல்லது வெவ்வேறு பாடசாலைகளில் வழங்கின. ஆரம்பப் பாடசாலைகள் ஐந்தாண்டுக் கல்வியை வழங்கின. இடைநிலைப் பாடசாலைகள் எட்டாம் தரம்வரை (கனிட்ட இடைநிலை) அல்லது பத்தாம் தரம் வரை (சிரேட்ட இடைநிலை) உள்ள வகுப்புக்களை மட்டும் கொண்டிருந்தன. இப்பாடசாலைகள் தமது மாணவர்களை ஆகக் கூடியது சிரேட்ட பாடசாலைப் பத்திர நிலைப் பரீட்சைக்கு ஆயத்தப்படுத்தின.

சுயமொழிகளை மட்டும் கற்பித்த பாடசாலைகளை விட ஆங்கில சுயமொழிப் பாடசாலைகள் அல்லது இருமொழிப் பாடசாலைகள் (Bilingual Schools) என்ற மற்றொரு வகைப் பாடசாலைகள் இருந்தன. இப்பாடசாலைகளின் ஆரம்ப வகுப்புக்களில் சுயமொழி போதனாமொழியாகவும், உயர்நிலைகளிற் படிப்படியாக ஆங்கிலம் போதனாமொழியாகவும் இருந்தன.

இப்பாடசாலைகள் சுயமொழிக் கல்வியைப் பொறுத்த வரையிலான அரசாங்கக் கொள்கைக்கு ஒப்பவும் ஆங்கிலக் கல்விக்கிருந்த தேவையை நிறைவு செய்வனவாயும் அமைந்தன. பிற்காலத்தில் நாடெங்கும் சுயமொழிகள் போதனாமொழிகளாக்கப்பட்டதும் இப்பாடசாலைகளுக்கான தேவை மறைந்தது.

குடியேற்ற நாட்டுக் கல்வி முறையின் முக்கிய அம்சம் பெரும்பாலானவர்களுக்குத் தரத்திற் குறைந்த இலவச சுயமொழிக் கல்வியும், குறிப்பிட்ட சிலருக்கு மட்டும் தரத்திற் கூடிய ஆங்கிலக் கல்வியும் வழங்கப்பட்டமையாகும்.

மக்களின் அறிவு வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கத்-
துக்கிருந்த பொறுப்பைக் குறைந்த செலவில் நிறைவேற்றச் சுயமொழிப்
பாடசாலைகளும், அரசாங்க நிர்வாகத்தை நடத்த ஆங்கிலம் தெரிந்த
கற்றோர் வர்க்கம் ஒன்றை உருவாக்க ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும்
நிறுவப்பட்டன.

இவ்விரு கொள்கைகளையும் பிரதிபலிக்கும் வகையில் ஆங்கிலச்
சுயமொழிப் பாடசாலைகளை அமைக்க நீடித்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்-
பட்டபோதிலும் அம்முயற்சிகள் வெற்றி பெறவில்லை. 1928 ஆம்
ஆண்டுக்கும் 1940 ஆம் ஆண்டுக்குமிடையில் இப்பாடசாலைகளிற் பயின்ற
மாணவர்களின் தொகை குறைந்து வந்ததைப் பின்வரும் புள்ளி விபரம்
காட்டும்.⁹

அட்டவணை I

பாடசாலை வகைப்படி சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம்
மாணவர்களின் எண்ணிக்கை - (1997)

ஆண்டு	ஆங்கில சுயமொழிப் பாடசாலைகள் மாணவர் தொகை
1928	37,365
1938	20,156
1939	19,912
1940	15,917

எனவே, போதனாமொழிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இரு
வேறுபட்ட பாடசாலைகள் குடியேற்ற நாட்டாட்சி நிலவிய காலம் முழுவதும்
நீடித்து இயங்கிவர நேர்ந்தது.

ஆங்கில மொழி அரசுக்கும் மொழியாகவும் வர்த்தகத் துறையில்
நிர்வாக மொழியாகவும் இருந்தமையால் ஆங்கிலக் கல்வி பெரிதும்
விரும்பப்பட்டது. கூடிய சம்பளங்களைக் கொண்ட பதவிகளை
அடைவதற்கு ஆங்கில மொழிக்கல்வி பெரிதும் இன்றியமையாததாக
இருந்தது.

எனவே, சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் பொருளாதார சமூகப்
பயன்பாடு கருதி ஆங்கிலமொழிக் கல்வியை நாடினர். சிங்களவர்களும்,

தமிழர்களும், டச்சுக்காரர்களும் ஓர் அந்நிய மொழியைக் கற்க வேண்டும்
என்பதற்காகத் தமது தாய்மொழியை அலட்சியம் செய்ய நேர்ந்தது பற்றி
எவ்வித மனக் குறையும் அடைந்ததாகத் தெரியவில்லை.¹⁰

ஆங்கிலக் கல்வித் தகுதிகளைக் கொண்டு அரசாங்கப்
பதவிகளையும், அவற்றினூடாக உயர்ந்த பொருளாதார சமூக
அந்தஸ்தையும் அடைவதற்காகப் போட்டியிட வேண்டிய நிலைமை-
யிருந்தமையால் அவர்கள் கல்விப் பிரச்சினையைத் தேசிய நோக்குடனோ
அல்லது கல்வித் தத்துவ உண்மைகளின் அடிப்படையிலோ அணுக
முயலவில்லை.

உண்மையிற் பொருளாதார, சமூக காரணங்களுக்காக இந்நாட்டு
மக்கள் ஆங்கிலக் கல்வியை விரும்பியமையாலேயே தாம் ஆங்கிலம்
போதனாமொழியாக அமைய வேண்டும் என்று விதந்துரைப்பதாகக்
கோல்புறாக் குழுவினர் கூறியிருந்தனர்.¹¹

பொருளாதார நன்மைகள், பணவருவாய், உத்தியோக அந்தஸ்து
முதலியவற்றைப் பெறுவதற்கான போராட்டத்தில் இந்நாட்டு மக்கள் தமது
தேசிய தனித்துவத்தையும், சுயகௌரவத்தையும் பல காலமாகப்
போற்றப்பட்டு வந்த பாரம்பரியத்தையும் தியாகம் செய்ய ஆயத்தமாக
இருந்தனர்.¹²

சுயமொழிகளின் வளர்ச்சியிற் கூடிய அக்கறை செலுத்தப்-
பட்டமையால் மக்கள் வாழ்க்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்து காணப்பட்ட
பழக்க வழக்கங்களும் பண்பாட்டு அம்சங்களும் சீர்கேடடையத்
தொடங்கின.

சிங்களவர், தமிழர்கள் பலரின் இல்லங்களில் ஆங்கிலம் வீட்டு
மொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. உள்ளூர் மொழிகள் வீட்டிலுள்ள
ஊழியர்களுடன் உரையாடுவதற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டன.¹³
சுயமொழிகளில் ஒரு சொல்கூடத் தெரியாதவர்கள் உயர்ந்த பதவிகளையும்,
செல்வத்தையும், செல்வாக்கையும் பெறக்கூடியவர்களாக இருந்தனர்.
அத்துடன் சிலருக்குச் சுயமொழி அறிவு எவ்வளவுதான் விரிவானதாக
இருந்தபோதிலும் எந்தத் துறையிலும் தொழில் பெற முடியாத
நிலையிலிருந்தது.

சுயமொழிகளின் கல்வி கற்பதால் எதிர்காலத்திற் பொருளாதார, சமூக அந்தஸ்தினை உயர்த்திக்கொள்வதற்கு எந்தவித வாய்ப்பினையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத வகையிற் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கை அமைந்திருந்தமையார் சுயமொழிக் கல்வி நடைமுறை வாழ்க்கைக்குப் பயனற்றது என்ற கருத்து வலுப்பெற்றது.

'சுயமொழிகளைப் பயன்படுத்துவதனால் ஏதேனும் பொருளாதார நன்மைகள் கிடைக்கும் என்று மக்கள் கருதாவிட்டால், பற்றுணர்வின் காரணமாக அம்மொழிகளைப் பயன்படுத்துவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. சிங்களத்தில் அல்லது தமிழில் கல்வி பயிலும் குடும்பங்கள் சுயமொழி அறிவைக் கொண்டு மட்டும் தனது சீவனோபாயத்தைத் தேடுவதற்கும் பிறருடன் சமமாகப் போட்டியிடுவதற்கும் உயர்பதவிகளைப் பெறுவதற்கும் உத்தரவாதம் இருக்க வேண்டும்" என்று 1946-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட அரசகரும மொழிகள் பற்றிய தெரிவுக் குழுவின் அறிக்கையில் கூறப்பட்டது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.¹⁵

மிக அண்மைக்காலம் வரை சிங்கள, தமிழ் சிரேட்ட பாடசாலை தராதரப் பத்திரம் (சி.பா.த.ப.) அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பதவி தவிர்ந்த வேறு எந்தத் தொழிலையும் அல்லது அரசாங்கப் பதவியையும் பெறுவதற்கான தகுதிப் பரீட்சையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.¹⁶ பொருளாதார, சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்வதில் மட்டும் சுயமொழிக் கல்வி ஆங்கிலக் கல்வியை விடப் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கவில்லை. உயர்கல்வியைப் பெறுவதற்கும் ஆங்கில அறிவு அல்லது வேறு ஏதேனும் ஐரோப்பிய மொழி அறிவு தேவைப்பட்டது.

சிங்கள மொழியில் அல்லது தமிழ்மொழியில் உயர் கல்விக்குப் பயன்படத்தக்க நூல்கள் மிகவும் குறைவாகவே இருந்தன. மொழிபெயர்ப்பு-பதற்கு ஏற்படக்கூடிய செலவினை ஈடுசெய்யும் அளவுக்கு அத்தகைய நூல்களுக்கு அதிக தேவையும் இருக்கவில்லை. எனவே உயர்கல்வியை நாட விரும்புவவர்கள் தவிர்க்க முடியாத வகையில் ஆங்கிலத்தில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டி நேர்ந்தது.¹⁷

ஆங்கில மொழி மூலம் மட்டும் நடத்தப்பட்ட புகுமுகப் பரீட்சையின் பெறுபேறுகளைக் கொண்டு பல்கலைக்கழகத்துக்கு மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். சுய மொழிகளில் திப்ளோமாப் பட்டம் பெறுவோர் தவிர்ந்த ஏனையோர் இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

சிங்களம் அல்லது தமிழ்மொழி மூலம் மாணவர்களைப் பரீட்சித்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதிக்க எவ்வித முயற்சியும் மேற்கொள்ளப் படவில்லை. எனவே ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் மட்டுமே பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதி பெறக் கூடியதாக இருந்தது.¹⁸

சிங்கள/தமிழ் சிரேட்ட பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரம் பெற்ற எம் மாணவனும் உயர்கல்வியைப் பெற முடியாமலிருந்ததுடன் நாட்டிலிருந்த ஒரே ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலும் அவனுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. இச் சூழ்நிலை சுயமொழிக் கல்வி தளர்ச்சியடையக் காரணமாக இருந்தது.¹⁹

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி தொடக்கம் இலங்கையில் கிறிஸ்தவ சமயமும் ஆங்கில மொழியுமே உயர்கல்விக்கும், சமூகப் பெயர்ச்சிக்கும் இட்டுச்செல்லும் முக்கிய ஏதுகளாக விளங்கின. பொருளாதார, சமூக நன்மைகளையும் உயர்கல்வி வாய்ப்புக்களையும் வழங்கிய ஆங்கிலக்கல்வி யாவருக்கும் கிடைக்கத்தக்கதாக இருக்கவில்லை. அரசாங்கமும் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களும் ஆங்கில பாடசாலைகளை ஆரம்பித்த காலம் தொடக்கம், பொருளாதார வசதியுள்ளவர்கள் மட்டுமே தமது பிள்ளைகளை அங்கு அனுப்பிக் கல்வி பயிலச் செய்யக் கூடியதாக இருந்தது.²⁰

சுயமொழிப் பாடசாலைகள் இலவசக் கல்வியை வழங்கிய இடத்து ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் கட்டணம் அறவிட்டமையால் ஆங்கிலக்கல்வி பொருளாதாரத் துறையில் சலுகை பெற்ற வகுப்பினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொன்றாகியது.²¹

கல்லூரி நிலையிலான ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் (Collegiate English Schools) அரசாங்க நிதியிலிருந்து உதவி நன்கொடை பெற்ற போதிலும், அவை பிள்ளைகளின் கல்விக்குக் கட்டணங்களைச் செலுத்தக்கூடிய பெற்றோர்களுக்குரியனவாகவே விளங்கின. இப்பாடசாலைகளின் கல்வி பெறுவதற்கு அதிகம் செலவு வேண்டியிருந்தமையால், குறித்த ஒரு சிலருக்கான கல்வி நிலையங்களாக அவை விளங்கின. எனவே, இப்பாடசாலைகள் கல்வித்துறையில் யாவருக்கும் சமசந்தர்ப்பத்தை வழங்கவில்லை. இது இப்பாடசாலைகளுக்குரிய ஒரு குறைபாடான இயல்பாகக் கொள்ள முடியாது. முழுக்கல்வி முறையிலும் இவ்வியல்பு செறிந்து காணப்பட்டது.²²

எனவே, இலங்கையிற் கட்டணம் செலுத்திக் கல்வி பெறக் கூடியவர்கள் செல்லக்கூடிய ஒரு பாடசாலை முறையும், அதற்கான வழிவகைகள் இல்லாதவர்கள் செல்லக்கூடிய மற்றொரு பாடசாலை முறையும் என இருவகையான பாடசாலை முறைகள் தோன்றி வளர்ச்சியுற்றன. ஒரு பாடசாலையிலிருந்து மற்றப் பாடசாலைக்கு மாறிச் செல்வது கடினமானதாக இருந்தது. எனவே ஏழ்மையான பெற்றோர்களின் பிள்ளைகள் உயர்கல்வி பெறமுடியாதிருந்தது.²³

ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் பிள்ளைகளை அனுமதிப்பதற்கு அவர்களுடைய உள்ளார்ந்த ஆற்றல்கள் கருத்தில் கொள்ளப்படாது பெற்றோர்களின் பொருளாதார நிலைக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டமையால், போதிய கல்வி வாய்ப்புகள் இன்றிப் பிள்ளைகளின் ஆற்றல்கள் தேசிய முன்னேற்றத்துக்காகப் பயன்படுத்தப்படாது விரயம் செய்யப்பட்டன.

அரசாங்க நன்கொடையாலும் பொருளாதார பலம் மிக்கவர்களால் வழங்கப்பட்ட கட்டணங்களாலும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் சிறந்த பாடசாலைகளாக உருவாயின. அவை சிறந்த கட்டடங்களையும் சிறந்த உபகரணங்களையும் சிறந்த ஆசிரியர்களையும் கொண்டனவாக விளங்கின. இப்பாடசாலைகள் காலம் காலமாகக் கட்டணங்களை அறிவிட்டு வந்தன.

இக்கட்டணங்களையும் பிற நன்கொடைகளையும் கொண்டு சிங்கள, தமிழ் பாடசாலைகளால் அமைத்துக் கொள்ள முடியாத அளவுக்குச் சிறந்த கட்டடங்களையும் உபகரணங்களையும் அவை கொண்டு விளங்கின. அப்பாடசாலைகளின் அதிபர்கள் மேற்கு நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

சிங்கள, தமிழ் பாடசாலைகளில் சேரும் ஆசிரியர்களை விட ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிற் சேரும் ஆசிரியருக்கு அதிக தகுதிகள் தேவைப்பட்டன. ஆங்கில ஆசிரியர்கள் அதிகம் செலவு செய்து கல்வி பயின்றதாலும், அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்து காணப்பட்டமையாலும் அவர்களுக்கு அதிக சம்பளங்களை வழங்க வேண்டியிருந்தது.

ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும் உயர்ந்த சம்பளங்களை வழங்க ஆயத்தமாக இருந்தமையாலே திறமைமிக்க ஆசிரியர்கள் அப்பாடசாலைகளிற் சேர்ந்து கொண்டனர். அரசாங்கமும் பொதுவாக இருமொழிப்

பாடசாலைகளையும் சுயமொழிப் பாடசாலைகளையும் விட ஆங்கிலப் பாடசாலைகளையே கூடிய அளவுக்கு ஆதரித்தது. ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் ஒரு ஆசிரியருக்கு இருபது மாணவர்களும் இருமொழிப் பாடசாலைகளில் முப்பது மாணவர்களும் சுயமொழிப் பாடசாலைகளிற் நாற்பது மாணவர்களும் காணப்பட்டனர்.

ஓர் ஆண்டுக்கு மாணவனுக்கான அரசாங்கச் செலவு ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர்களுக்குச் சார்பானதாகவே அமைந்து காணப்பட்டது. (ஆங்கிலப் பாடசாலை ரூ 36.00, இருமொழிப் பாடசாலை ரூ 25.08, சுயமொழிப் பாடசாலை ரூ 18.70) எனவே பெரும்பான்மை மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கப் பணம் பாரபட்சமான முறையில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்கே கூடுதலாகச் செலவு செய்யப்பட்டது.²⁴

ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் உயர்தரமான கல்வியை வழங்கிய சிறந்த கல்விக் கூடங்களாகவும் எதிர்கால வாழ்க்கையிற் பொருளாதார, அதிகார பலத்தை வழங்குவனவாயும், சமுதாயத்திலிருந்த சலுகை பெற்ற வகுப்பினருக்குரியனவாயும் விளங்கிய விடத்து, சிங்களப் பாடசாலைகளும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளும் இவை எல்லாவற்றிலும் நேர்மாறான இயல்புகளைக் கொண்டனவாக விளங்கின.

பொதுவாகப் பிறநாடுகளிற் பாடசாலைகள் ஆரம்பப் பாடசாலைகளாகவும் இடைநிலைப் பாடசாலைகளாகவுமே பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் இலங்கையில் அவை போதனாமொழி அடிப்படையில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளாகவும் சுயமொழிப் பாடசாலைகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

எல்லாச் சுயமொழிப் பாடசாலைகளும் சுதந்திரத்துக்கு மிக அண்மைக்காலம் வரை ஆரம்பப் பாடசாலைகளாகவே விளங்கி வந்தன. எழுத்து, வாசிப்பு, எண் முதலியவற்றுடன் சிறிதளவு முன்னேற்றமான கல்வியையே அவை கற்பித்து வந்தன.

நவீன கல்வியைக் கற்பித்த ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை விட அவை எல்லா விதத்திலும் தரத்திற் குறைந்தவையாகக் காணப்பட்டன.²⁵ சுயமொழிக் கல்விக்கான வசதிகள் மிகவும் பின்தங்கிக் காணப்பட்ட அதே வேளையில் அக்கல்வியைப் பெறுவதற்கான ஊக்கம் ஆங்கிலக் கல்விக்கு வழங்கப்பட்டது போன்று வழங்கப்படவில்லை.

பாடசாலை சென்ற மாணவர்களில் 80 வீதத்துக்கும் அதிகமானவர்கள் சுயமொழிப் பாடசாலைகளுக்கே சென்ற போதிலும் அவர்களில் மிகக் குறைந்த வீதமானவர்களே ஆரம்பப் பின்னிலை (Post Primary) வகுப்புகளில் கல்வி பயின்றனர் என்பதைப் பின்வரும் புள்ளி விபரங்கள் காட்டும்.²⁶

அட்டவணை II

ஆரம்ப நிலை, ஆரம்பப் பின்னிலை மாணவர் தொகை

பாடசாலை நிலைகள்	மாணவர் தொகை	
	1943	1944
ஆரம்ப நிலை	594,031	606,209
ஆரம்பப் பின்னிலை	62,991	60,802

குறைந்த வீதமானவர்கள் ஆரம்பப் பின்னிலைக் கல்வியைப் பெற்றதையும் அதனால் கல்வித்துறையில் கணிசமான அளவுக்கு விரயம் (Wastage) ஏற்பட்டதையும் இப்புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன.²⁷ 1943ஆம் ஆண்டை விட 1944 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்ப நிலை மாணவர்களின் தொகை அதிகரித்திருந்த போதிலும், ஆரம்பப் பின்னிலை மாணவர்களின் தொகை குறைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசாங்கத்தின் குடியேற்ற நாட்டுச் சார்பான மொழிக் கொள்கையின் விளைவாக, சிங்களம் தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் ஆரம்பப் பின்னிலைக் கல்வியைப் பயிலுவதாற் சமூக, பொருளாதார நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதாலேயே இந்நிலை ஏற்பட்டது.

சுயமொழிகளில் இத்தகைய முன்னேற்றமான கல்வியைப் பயிலுபவர்கள் ஆசிரியர் சேவையில் மட்டுமே சேரக்கூடியதாக இருந்தது.²⁸ நாட்டின் பொருளாதார நிலை சுயமொழிகளில் உயர்கல்வி பெறுவதை ஊக்குவிக்காது அம்மொழிகளில் கல்வி பயிலுவதைத் தடைசெய்வதாக அமைந்திருந்தது.

"பாடசாலை மாணவர்களின் பெரும்பாலானோர் நாட்டில் வழக்கிலிருந்த சட்டங்களின்படி குறைந்த பட்சக் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு தமது குடும்பங்களின் சீவனோபாயத்துக்காக உழைக்கச்

சென்றுவிட, பாடசாலையிலே தொடர்ந்து பயிலுபவர்கள் தமது பெற்றோர்களுக்கு ஒரு சுமையாகவே விளங்கினர்.²⁹

சிங்கள தமிழ் பாடசாலைகளில் ஐந்தாம் வகுப்பிற் சித்தியடைந்த மாணவர்களில் 64 வீதமானவர்களே ஆரம்பப் பின்னிலைக் கல்வி பெறச் சென்றனர். அதனைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு உயர் வகுப்பிலும் அவர்களுடைய எண்ணிக்கை குறைந்து சென்றது.

ஆரம்பப் பின்னிலைக் கல்விபெறச் சென்ற மாணவர்களின் சிரேட்ட தராதரப் பத்திர வகுப்பு வரை சென்ற மாணவர்களின் வீதம் பின்வருமாறு.³⁰

அட்டவணை III

சிரேட்ட தராதர வகுப்பு வரை சென்ற மாணவர் வீதம்

பாடசாலைகள்	ஆண்கள் வீதம்	பெண்கள் வீதம்
சிங்களப் பாடசாலைகள்	11	25
தமிழ்ப் பாடசாலைகள்	30	15

பொருளாதார, சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்துவதற்குரிய பயன்படாத நிலையிற் சுயமொழிக்கல்வி இத்தகைய சீர்கேட்டினை அடைய நேரிட்டது.

சமூக அமைப்பிற் காணப்படும் சமூக வகுப்பு வேறுபாடுகளைக் களைவதில் அல்லது குறைப்பதில் கல்வி ஒரு முக்கிய கருவியாகத் தொண்டாற்றி ஆகக் கூடுதலான சமூகப் பெயர்ச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டுமாயின் எல்லாச் சமூக வகுப்பினரும் எல்லாக் கல்வி நிலைகளிலும் சேர்ந்து பயிலச் சமவாய்ப்பு இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இலங்கையில், பொருளாதார வசதியுள்ளவர்கள் எதிர்காலத்திற் புதிய வாய்ப்புக்களைத் தரக்கூடிய தரமான ஆங்கிலக் கல்வியையும், ஏழ்மை நிலையிலிருந்தவர்கள் அத்தகைய வாய்ப்புக்களைத் தந்துதவாத தரத்திற் குறைந்த சுயமொழிக் கல்வியையும் பெற நேர்ந்தமையால், ஏற்கனவே சாதிப் பாகுபாடுகளாற் பீடிக்கப்பட்டுப் பொருளாதார அடிப்படையிற் சமூக வகுப்புக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த "சமூக அமைப்பில், ஒரு புதிய சமூக வேறுபாடு புகுத்தப்பட்டு மேலும் சிக்கல்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன."³¹

செல்வந்த வகுப்பினர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் மேலும் செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் அந்தஸ்தையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கான அடிப்படையை அமைப்பதாக ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் விளங்கியமையால், அவை சமூக அநீதிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கின.

மேற்கு நாட்டு ஆதிக்கம் இந்நாட்டில் ஏற்படுத்திய ஒரு முக்கிய விளைவு மேற்கத்திய கல்வி பயின்ற கற்றோர் வகுப்பினரின் (Western - Educated Elite) தோற்றமாகும்.

அரசாங்க சேவை உயர்தொழில்கள் அரசியல் முதலிய துறைகளில் அவர்களே சகல வாய்ப்புக்களையும் பெற்றுக் கொண்டனர்.³² இவ்வகுப்பினருக்கும் பொதுமக்களுக்கு மிடையிலிருந்த வேறுபாடு எல்லாக் கீழைத்தேய சமுதாயங்களுக்குமே பொதுவானதாகக் காணப்பட்டது.

ஆங்கிலம் கற்ற வகுப்பினருடைய தொகை மிகவும் குறைவாகவே காணப்பட்டது. 1914 ஆம் ஆண்டில் நாட்டில் வாழ்ந்த 40 இலட்சம் மக்களில் 1 சதவீதமானவர்கள் ஆங்கிலம் பேசுவோராக இருந்தனர்.³³ 1921 இல் மொத்த மக்கள் தொகையில் 3.7 வீதமானவர்களும், 1946 இல் 7 வீதமானவர்களும் 1953 இல் 10 வீதமானவர்களும் ஆங்கிலம் பேசுவோர்களாக விளங்கினர்.³⁴

1921ஆம் ஆண்டுக்கும் 1946 ஆம் ஆண்டுக்குமிடையில் ஆங்கிலம் கற்றவர்களின் தொகை இரண்டு மடங்காக அதிகரித்தது. சுயமொழிப் பாடசாலைகளின் தொகையும் மாணவர்களின் தொகையும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளின் தொகையையும் மாணவர்களின் தொகையையும் விடப் பன் மடங்கு அதிகமாக இருந்தது.

1929 ஆம் ஆண்டிற் பாடசாலை சென்ற மாணவர்களில் 89.76 வீதமானவர்கள் சுய மொழிப் பாடசாலைகளுக்கே சென்றனர்.³⁵ பின்வரும் புள்ளி விபரம் 1930ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1946 ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியில் ஆங்கில, இருமொழி சுயமொழிப் பாடசாலைகளின் தொகையையும் அப்பாடசாலைகளுக்குச் சென்ற மாணவர்கள் தொகையையும் எடுத்துக் காட்டும்.³⁶

சிறுபான்மையினருக்கு ஆங்கிலக் கல்வியையும் பெரும்பாலானவர்களுக்குச் சுயமொழிக் கல்வியையும் வழங்குவதை வலியுறுத்திய குடியேற்ற நாட்டுக் கல்விக் கொள்கை இப்புள்ளி விபரங்களினாற் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றது. இத்தகைய கல்வி முறையினாற் ஏற்பட்ட சமூகப் பிரிவுகள் பற்றி அரசாங்க சபை உறுப்பினர் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

அட்டவணை IV
பல்வேறு பாடசாலைகளும் அங்கு பயின்ற மாணவர் தொகையும்
(1930 - 1946)

ஆண்டு	ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்	ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர்	இருமொழிப் பாடசாலைகள்	இருமொழிப் பாடசாலை மாணவர் தொகை	சுயமொழிப் பாடசாலை மாணவர் தொகை	சுயமொழிப் பாடசாலை மாணவர் தொகை
1930	280	61,397	46	11,010	3,535	469,200
1932	295	63,596	54	13,577	3,654	495,399
1934	301	60,865	58	13,095	3,808	534,487
1936	322	67,253	67	15,862	4,236	588,711
1938	330	76,915	72	18,605	3,638	604,130
1944	354	101,029	62	15,194	4,146	667,032
1946	365	116,385	43	13,504	4,441	752,282

"மொழி அடிப்படையில் வேறுபட்டு அமைந்துள்ள எமது கல்விமுறை இரண்டு வேறுபட்ட நாடுகளையே ஏற்படுத்தி விட்டது. ஒரு நாடு சிங்களத்தையும் தமிழையும் கற்றுச் சிங்களத்தையும் தமிழையும் பேசி வருகின்றது. இன்னொரு நாடு ஆங்கிலத்தைக் கற்று ஆங்கிலத்தையே பேசி வருகின்றது. இந்நாட்டில் நடைபெற்று வந்த பிரித்தானிய ஆட்சிமுறையின் மிகவும் குறைபாடான அம்சம் இதுவாகும். எங்களுடைய மாணவர்களில் 95 வீத மாணவர்கள் தமது தாய்மொழியிற் கல்வி கற்றமையால் ஆங்கில மொழி மூலம் நடாத்தப்படும் அரசாங்கத்தில் எந்தவித பங்கும் கொள்ள முடியாதுள்ளனர். எங்களுடைய பாடசாலைகளில் 5 வீதமானவை மட்டுமே ஆங்கில மொழி மூலம் கற்பிக்கின்றன. அங்கிருந்து கற்று வெளியேறுபவர்கள் பொதுமக்களுடன் எந்தவிதத் தொடர்பற்றவர்களாகவும் தங்களுடைய வரலாற்றையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அறியாதவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்."³⁸

1943ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட விசேட கல்விக் குழுவின் அறிக்கை, போதனாமொழி அடிப்படையில் இருவகையான கல்விமுறை நிலவியதாற், சமூக அமைப்பில் ஆங்கிலம் கற்றவர், சுயமொழி கற்றவர் என்ற இரு வேறு பட்ட வகுப்பினர் தோன்றி, அவர்களில் ஆங்கிலம் கற்ற வகுப்பினர் சலுகை பெற்றவர்களாக இருந்ததை ஒரு குறைபாடாக ஏற்றுக்கொண்டது.

அத்துடன் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் தாய் மொழியே இயற்கையான சிறந்த போதனாமொழி என்பதையும் ஏற்றுக்கொண்டது.

இருவகைப் பாடசாலைமுறை கல்வித்துறையில் நிலவிய சமவாய்ப்பின்மையைப் பிரதிபலித்தது என்பதையும் குழு சுட்டிக் காட்டியது.³⁹ இக் குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்கு ஒரு வழியாகக் குழு எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் கல்வி இலவசமாக வழங்கப்பட வேண்டுமென்று விதந்துரைத்தது.

மூன்றாம் நிலைக் கல்வி வழங்கும் உயர்கல்வி நிலையங்களிலும் இலவசக் கல்வி இடம்பெற வேண்டும் என்று குழு விதந்துரைத்தது.⁴⁰ ஆற்றல்களும் திறன்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக வகுப்புக்கோ அல்லது குழுவுக்கோ உரியன அல்ல; எச்சமூக அமைப்பும் அவை வெளியிடப்படுவதற்கு ஏதுவாய்க் கல்வித்துறையிற் சமவாய்ப்புக்களை வழங்க வேண்டும்⁴¹ என்னும் கருத்தைத் குழு ஏற்றுக்கொண்டது.

சுதந்திரத்துக்கு முன் 1945ஆம் ஆண்டில் அரசாங்க சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலவசக் கல்வித் திட்டம் 1951ஆம் ஆண்டளவில் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு அக்காலந் தொடக்கம் இலங்கையின் நவீன கல்வி வளர்ச்சிக்கான அடித்தளத்தை அமைத்தது.

இன்னும்கூட எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் சிறந்த கல்வியைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் கிடைத்து விட்டதாகக் கூற முடியாதெனினுஞ் சிறந்த முன்னேற்றங் காணப்பட்டுள்ளதை மறுக்க முடியாது.

அத்துடன் கல்வித்துறையிற் சமவாய்ப்புக்களை வழங்குவதைப் பொறுத்த வரையில் இலங்கையை வேறு எந்த அபிவிருத்தியுறுகின்ற ஆசிய நாட்டுடனும் ஒப்பிட முடியுமா என்பது ஐயத்துக்குரியதாகும்.⁴²

இலவசக் கல்விமுறை நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்பே அரசாங்கப் பாடசாலைகளும் உதவிபெறும் பாடசாலைகளும் சுயமொழிக் கல்வியை இலவசமாக வழங்கிவந்தன. இலவசக் கல்விமுறை, கட்டணம் அறவிட்டு வந்த அரசாங்க உதவி பெறும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளையும், பல்கலைக்கழகம், தொழில் நுட்பப் பாடசாலை ஆகிய கல்வி நிலையங்களையும் சுயமொழிப் பாடசாலைகள் போன்று இலவசக் கல்வியை வழங்கும் நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது.

எனவே, ஏழ்மையான பிள்ளைகள் ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதிலிருந்த பொருளாதாரத் தடைகள் ஓரளவுக்கு நீக்கப்பட்டன. சுயமொழிக் கல்வி பெற்ற பெரும்பாலான மாணவர்கள் ஏற்கனவே இலவசமாகக் கல்வி பெற்றமையால் இலவசக் கல்வி முறை அரசாங்கத்தின் கல்விச் செலவிற் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தவில்லை.

இலவசக் கல்வித் திட்டமானது கல்வி என்ற முறையிலேயே நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டமையால் ஏழ்மையான பிள்ளைகளின் நிலை தீவிர மாற்றமடைந்ததாகக் கூறமுடியாது.

இலவசக் கல்விமுறை, போதனாமொழி அடிப்படையிற் குறைபாடுகள் நிறைந்து காணப்பட்ட இருவகைப் பாடசாலை முறையில், ஆங்கிலக் கல்வி பெறும் வாய்ப்புக்களை ஓரளவுக்கு விரிவுபடுத்திய விடத்து சுதந்திரத்தின் பின்னரும் அவ்விருவகைப் பாடசாலைமுறை நீடித்து நிலவியது.

கல்வித்துறையில் வழங்கப்பட்ட புதிய வாய்ப்புக்களை மக்கள் உற்சாகத்துடன் பயன்படுத்த முற்பட்டமையால் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் அனுமதியை நாடும் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. அரசாங்க ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலும் உதவி பெறும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலும் மாணவர்களின் தொகை அதிகரித்து, அனுமதியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

சுயமொழிப் பாடசாலைகளிலிருந்த ஆரம்பப் பின்னிலைப் பிரிவுகள் கவர்ச்சியற்று அவற்றிற்கு சில மறையத் தொடங்கின. புதிய பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளும் எழு ஆரம்பித்தன. இலவசக் கல்வி முறையைக் காரணமாகக் கூறி ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியமும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

எனவே 1946 ஆம் ஆண்டில் ஆங்கில அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் தொகை 365 ஆக இருந்து 1950 ஆம் ஆண்டில் 647 ஆக அதிகரித்தது. 1945 ஆம் ஆண்டில் 5-14 வயதுக் கிடைப்பட்ட பிள்ளைகளில் 50 வீதமானவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வியையும் சுயமொழிக்கல்வியையும் கற்றனர். 1949 ஆம் ஆண்டு இவ்வீதம் 63ஆக அதிகரித்தது.⁴³

உண்மையில் விசேட கல்விக்குழு குறைபாடுடைய இருவகைப் பாடசாலை முறை அப்படியே இருக்கத் தக்கதாக இலவசக் கல்வி முறையின் மூலம் கல்வியை விரிவு செய்ய முற்பட்டது. பொருளாதார வசதிகள் உள்ளவர்களுக்குத்தான் பயனுள்ள இலவசக் கல்வி கிடைக்கும் என்ற நிலையில் ஓரளவு மாற்றம் ஏற்பட்டதெனினும் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள், சுயமொழி கற்றவர்கள் என்ற இரு வகுப்பினரின் தொகை மேலும் அதிகரிப்பதில் மாற்றம் நிகழவில்லை.

ஆங்கிலக் கல்வியை வருமானங் குறைந்தவர்களுக்கு விரிவு செய்யும் உற்சாகத்திற் சமூக அமைப்பிற் புதிய சமூகப் பிரிவுகள் வளர்ச்சியுறுவதைத் தடுக்கும் முயற்சி தளர்ச்சியடைந்தது. பின்வரும் புள்ளி விபரம் 1944ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1960 ஆம் ஆண்டுவரை ஆங்கிலக் கல்வியும் சுயமொழிக் கல்வியும் விரிவடைந்ததைக் காட்டும்.⁴⁴

1934ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர்களின் தொகை 1932ஆம் ஆண்டைவிட 4 வீதத்தில் அதிகரித்திருந்தது. ஆனால் 1954ஆம் ஆண்டில் அம் மாணவர்களின் தொகை 1952ஆம் ஆண்டைவிட 8

அட்டவணை V
பல்வேறு பாடசாலைகளும் ஒங்கு பயின்ற மாணவர் தொகையும்
(1930 - 1946)

ஆண்டு	ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்	ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர் தொகை	இருமொழிப் பாடசாலை மாணவர்கள்	இருமொழிப் பாடசாலை மாணவர் தொகை	சுயமொழிப் பாடசாலை மாணவர்கள்	சுயமொழிப் பாடசாலை மாணவர் தொகை	தோட்டப் பாடசாலை மாணவர்கள்	தோட்டப் பாடசாலை மாணவர் தொகை
1944	354	101,029	62	15,194	4,146	667,032	918	43,896
1946	365	116,385	43	13,505	4,441	752,282	850	35,886
1948	623	229,064			4,645	900,907	968	51,451
1950	647	259,356			4,681	1,033,837	945	59,475
1952	659	287,646			4,843	1,126,110	934	66,089
1954	670	312,543			5,072	1,218,959	890	66,280
1956	679	324,739			5,303	1,302,834	884	69,918
1958	754	413,278			5,798	1,476,817	879	
1960	779	500,506			6,207	1,613,140	874	

வீதத்தால் அதிகரித்தது. தொகையளவில் 1938ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர்களின் தொகை 1936ஆம் ஆண்டை விட 9662 ஆல் அதிகரித்தவிடத்து, 1948ஆம் ஆண்டில் அம்மாணவர்களின் தொகை 1946ஆம் ஆண்டைவிட 1,12,679 ஆல் அதிகரித்தது. இது இலவசக் கல்வி முறையால் ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் விரிவடைந்ததைக் காட்டும்.

இலவசக் கல்வி நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்னர் சுயமொழிக் கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் தொகையிலேற்பட்ட அதிகரிப்பானது ஆங்கிலக் கல்வி பயிலும் மாணவர் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பை விடப் பன்மடங்காக இருந்தது. 1936ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர்களின் தொகை 1934ஆம் ஆண்டைவிட 6,388 ஆல் அதிகரித்தவிடத்து, அதே காலப் பகுதியிற் சுயமொழிக் கல்வி பயிலும் மாணவர் தொகை 54,224 ஆல் அதிகரித்திருந்தது.

ஆனால், இலவசக் கல்வி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட போது, 1948ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர்களின் தொகை 1946ஆம் ஆண்டைவிட 112,679ஆல் அதிகரித்தவிடத்து அதே காலப் பகுதியிற் சுயமொழிப் பாடசாலை மாணவர் தொகை 148,625ஆல் மட்டுமே அதிகரித்தது.

மேலும், 1944ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலை மாணவர் சுயமொழிப் பாடசாலை மாணவர் விகிதம் ஏறத்தாழ 1:6 என்று இருந்து 1956இல் 1:4 ஆக மாற்றமுற்றது.

இப்புள்ளி விபரங்கள் இலவசக் கல்வி முறையின் விளைவாகப் பாடசாலை செல்லும் மாணவர்களின் வீதம் அதிகரித்ததைக் காட்டும் அதேவேளையில், ஆங்கிலக் கல்வி சுயமொழிக் கல்வியை விட வேகமாக விரிவடைந்ததையும் காட்டுகின்றது. கல்வி முறையில் இருந்த குறைபாடு, ஆங்கிலக் கல்வி யாவருக்கும் கிடைக்கத்தக்கதாக இருக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, போதனா மொழி அடிப்படையிற் கல்வி முறை பிரிவுபட்டு அமைந்திருந்தமையாற் சமூக அமைப்பில் எழுச்சியுள்ள புதிய சமூக வகுப்புப் பிரிவுகளும் ஒரு முக்கிய குறைபாடாகவே எடுத்துக் கூறப்பட்டன. போதனாமொழியை எல்லாக் கல்வி நிலைகளிலும் மாற்றாது இலவசக் கல்வி முறை அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டமையால் ஆங்கிலத்தையும்

சுயமொழிகளையும் கற்ற இரு வெவ்வேறு "நாடுகள்" சுதந்திரத்தின் பின்னரும் வளர்ச்சியுறுவது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

இலவசக் கல்வி முறையினால், ஆங்கிலக் கல்வியை நாடிய யாவருக்கும் அது கிட்டியதாகக் கூறுவதற்கில்லை. சுயமொழிக் கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் தொகை 1945ஆம் ஆண்டின் பின்னர் அதிகரித்துச் சென்றதைக் காட்டும் புள்ளி விபரம் இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

1944ஆம் ஆண்டில் 667,032 ஆக இருந்த சுயமொழிப் பாடசாலை மாணவர் தொகை, 1956இல் 1,302,834 ஆக அதிகரித்தது. இலவசக் கல்வி முறை நடைமுறையிலிருந்த போதிலும் இக்காலப்பகுதியிற் புதிதாகச் சேர்ந்த 635,802 மாணவர்கள் அவ்வசதியைப் பயன்படுத்தி ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிற் சேரமுடியாதிருந்தது.

ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் இக்காலப் பகுதியிலே தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருந்ததாதலால், அவர்கள் விரும்பிச் சுயமொழிப் பாடசாலைகளிற் சேர்ந்திருப்பர் என்று கொள்ள முடியாது. இலவசக் கல்வி நடைமுறைக்கு வருமுன்னரே சுயமொழிப் பாடசாலைகள் இலவசமாகக் கல்வி வழங்கின. உயர்தரமான ஆங்கிலக் கல்வியை வழங்கிய பாடசாலைகள் கட்டணம் அறவிட்டு வந்தன.

1945ஆம் ஆண்டில் இலவசக் கல்விக் கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டதும் உடனடியாக ஏற்பட்ட விளைவு என்னவெனில், இதுவரை ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெறக் கட்டணம் செலுத்தி வந்த பொருளாதார வசதியுள்ள வகுப்பினர் இதன் பின் அதே கல்வியை இலவசமாகப் பெற்றமையாகும். நீண்டகாலமாக இலவசமாக வழங்கப்பட்டு வந்த தரம் குறைந்த கல்வியையே வசதி குறைந்த வகுப்பினர் தொடர்ந்து பெற்றுவர நேரிட்டது.⁴⁵ எனவே, போதனாமொழி அடிப்படையிலான குறைபாடுகள் நிறைந்த இருவகைப் பாடசாலை முறை நீடித்து நிலவ நேரிட்டது.

இலங்கையின் கல்வி முறையிலிருந்த இம் முக்கிய குறைபாட்டைப் போக்குவதற்கு எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் சுயமொழிகளைப் போதனா-மொழிகளாக்க வேண்டியிருந்தது. போதனாமொழி மாற்றம் நடைபெற்ற போது, ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாகச் சிங்களத்துக்கும் தமிழுக்கும் இடமளிக்கப்பட்டது. ஆரம்பநிலை, இடைநிலை, உயர்நிலை ஆகிய மூன்று கல்வி நிலைகளிலும் படிப்படியாக ஆங்கிலம் நீடிக்கப்பட்டபோது சிங்களத்துக்கும் தமிழுக்கும் இடமளிக்கப்பட்டது.

"தேசிய நோக்கில் ஆங்கிலம் போதனாமொழியாக அமைவது ஒரு தவறான தெரிவு" என்றும் "தாய் மொழிக்கு நாம் அளிக்கும் பெரும் முக்கியத்துவத்தை ஒரு சிறுபான்மையினருக்காகக் கைவிட ஆயத்தமாயில்லை" என்றும் கூறிய விசேட கல்வி ஆணைக்குழு (1943) ஆரம்பப் பாடசாலையிலேயே தாய்மொழியே போதனாமொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று விதந்துரைத்தது.

மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கட்டாய இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் குழு விதந்துரைத்தது.⁴⁶ இவ்விதப்புரைகள் அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன.

விசேட கல்விக் குழுவின் அறிக்கை எழுதப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டபோது அரசாங்க சபை சிங்களமும் தமிழும் அரசகரும மொழிகளாகுதல் வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கவில்லை. எனவே, குழு அரசாங்க மொழி ஒன்றாக இருக்க, கல்வி நிலையங்களிற் போதனாமொழி வேறொன்றாக இருப்பதால் எழக்கூடிய பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கியது. எல்லாவகையான கல்வி நிலைகளிலும் தாய்மொழியே போதனாமொழிகளாகிவிடும் என்பதை எதிர்பார்த்த விசேடகுழு ஆங்கிலம் நிர்வாக மொழியாக இருந்தமையால் அதனை யாவரும் கற்றல் வேண்டும் என்று விதந்துரைத்தது.

விசேட கல்விக் குழுவின் முக்கிய கொள்கைகள் அரசாங்க சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதும் எல்லாக் கல்வி நிலைகளிலும் தாய்மொழியைப் போதனாமொழியாக்கும் குறிக்கோள் அரசின் முக்கிய குறிக்கோளாக்கப்பட்டது.

1945ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 28ஆம் திகதியும் செப்டம்பர் மாதம் 20ஆம் திகதியும் அரசாங்க சபை உதவி பெறும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்கான கல்விச் சட்டக் கோவையைக் (Education Code) திருத்தி 1945ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் முதலாம் திகதி தொடக்கம் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை எல்லா வகுப்புக்களிலும் ஒவ்வொரு மாணவனுடைய தாய்மொழியும் போதனாமொழியாக அமைதல் வேண்டுமென்றும் மூன்றாம் வகுப்புத் தொடக்கம் எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் ஆங்கிலம் கட்டாய இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் விதித்தது.

இதன் விளைவாகக் கடந்த 130 ஆண்டுகளாகக் கல்வி முறையிற் காணப்பட்டு வந்த முக்கிய குறைபாடு நீக்கப்பட்டது.⁴⁷ ஆரம்ப நிலை வகுப்புக்களைப் பொறுத்தவரையில் 369 ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும் போதனாமொழி மாற்றத்துக்கு உள்ளாகி 5,436 சிங்கள தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் நிலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன.

தேசிய மொழிகளைப் பொறுத்தவரையிற் கல்வித் துறையிலே திட்டவட்டமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டவிடத்து அரசியற்றுறையிற் சுயமொழி இயக்கம் தேசிய விழிப்புணர்ச்சியின் வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தது. 1932ஆம் ஆண்டில் அரசாங்க சபை ஆரம்பித்த இயக்கத்தின் விளைவாகச் சிங்களத்தையும் தமிழையும் நாட்டின் அரசகரும மொழிகளாகுவது பற்றி ஆராய ஓர் அரசாங்கசபைத் தெரிவுக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையை விவாதிக்கு முன்னர் அரசாங்க சபை கலைக்கப்பட்டது.

1947ஆம் ஆண்டில் நாடு சுதந்திரமடைந்ததும் புதிய யுகமொன்று ஆரம்பமாயிற்று. இந்தியா இந்தி மொழியைத் தேசிய மொழியாகப் பிரகடனம் செய்தது.

பர்மாவும் இந்தோனேசியாவும் தத்தம் தேசிய மொழிகளைப் பொறுத்தவரையில் இதேபோன்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்தன.

ஒரு சுதந்திரமடைந்த சனநாயக நாடு அந்நிய மொழியைப் பயன்படுத்துவது மக்கள் பெற்றுக்கொண்ட புதிய அந்தஸ்துக்கு முரண்பட்டதாக இருந்தது.

தேசிய நிறுவனங்களுக்கும் தேசிய மொழிகளுக்கும் புத்துயிர் அளிக்க வேண்டும் என்ற மக்கள் கோரிக்கை வலுப்பெற்றது. இக்கோரிக்கை நியாயமானதாகவும் முறையானதாகவும் இயல்பானதாகவும் விளங்கியது.

மக்கள் தொகையில் 6 வீதமானவர்களே ஆங்கிலத்தை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாகவும், எஞ்சிய 94 வீதமானவர்களும் நாட்டின் சமூக, அரசியல், கல்வித்துறைகளில் என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறியாதவர்களாகவும் இருந்த நிலையில் இம்மொழிக் கோரிக்கை தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது.

1951ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 14ஆம் திகதி கல்வி அமைச்சர் ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் வகுப்புக்களில் முறையே 1953, 1954, 1955ஆம் ஆண்டுகள் தொடக்கம் தாய்மொழியே போதனாமொழியாக அமைய வேண்டுமென்று விதித்தார்.

எனவே, இதுவரை ஐந்தாம் வகுப்புத் தொடக்கம் சி. பா. த. ப. வகுப்பு வரை ஆங்கிலத்தைப் போதனாமொழியாகக் கொண்டிருந்த நகரப் பாடசாலைகள் கட்டாயமாகத் தேசிய மொழிகளைப் போதனாமொழிகளாக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்விதி உண்மையில் ஆங்கிலத்திற் கல்வி கற்ற 6 சதவீதமான பிள்ளைகளையே பாதித்தது.⁴⁸ உண்மையிலே தேசிய மொழிகளைப் போதனாமொழிகளாக மாற்றும் பிரச்சினையை ஒரு சில நகரப் புறப்பாடசாலைகளே எதிர்நோக்கின.

1945ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் ஆரம்ப நிலைக் கல்வி நிலையிலே தொடங்கிய போதனாமொழி மாற்றம் 1960இல் பல்கலைக்கழக நிலைவரை முன்னேறிச் சென்றபோதிலும் இன்னும் அது முழுமை பெற்று விடவில்லை.⁴⁹ உயர் கல்வியையும் வேலை வாய்ப்புக்களையும் பொறுத்த வரையிலே தேசிய மொழிகள் நடைமுறையில் முழு இடத்தையும் பெற்றுவிடவில்லை.

போதனாமொழி மாற்றம் முக்கியமாக நாட்டிலிருந்த 10 சதவீதத்துக்கும் குறைந்த ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்கும் அப்பாடசாலைகளுக்குச் செல்லும் பிள்ளைகள் சார்ந்திருந்த வசதி படைத்த சமூக வகுப்புக்களுக்கும் எதிரான ஒரு போராட்டமாகவும். போதனாமொழி அடிப்படையிலான குறைபாடுகள் நிறைந்த இருவகைப் பாடசாலை முறையினாற் கல்வித் துறையிலும் சமூகத் துறையிலும் ஏற்பட்ட அநீதிகளைக் களைந்தெறியும் இயக்கமாகவும் விளங்கியது.

சலுகை பெற்ற சிறுபான்மை வகுப்பினர் ஆங்கிலக் கல்வியின் மூலம் பொருளாதார, சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்வதற்கும் உயர்கல்வி பெறுவதற்கும் இருந்த வாய்ப்புக்கள் சுயமொழிக் கல்வி கற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கப் பெறாமையால் ஏற்பட்ட குறைபாடுகளைப் போக்கும் ஒரு முக்கிய கல்விச் சீர்திருத்தமாகவும் போதனாமொழி மாற்றம் விளங்கியது.

இலவசக் கல்விமுறை யாவருக்கும் ஆங்கிலக் கல்வி கிடைப்பதை உறுதிப்படுத்தாத போதிலும், உயர்கல்வி நிலையிற் படிப்படியாக ஏற்பட்ட

போதனாமொழி மாற்றம் சுயமொழி கற்றவர்களுக்கு உயர்கல்வி பெறும் வாய்ப்பையும் உயர்கல்வித் தகுதிகளின் அடிப்படையில் வேலைவாய்ப்புக்களைப் பெறும் வசதிகளையும் வழங்கியதை மறுப்பதற்கில்லை.

குடியேற்ற நாட்டாட்சியின் போது ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதற்கான வசதிகள் மிகச் சிறுபான்மையினருக்கே அளிக்கப்பட்டமையால் ஏற்பட்ட தீங்கான சமூக விளைவுகளும், பெரும்பாலானவர்கள் சுயமொழிகளிலேயே கல்வி கற்று வந்தமையும் "பிள்ளைகள் கல்விபெறச் சிறந்த போதனாமொழி தாய்மொழியே" என்ற கல்வித் தத்துவ, உளவியல் ஆதாரங்களுடன் கூடிய உண்மை, போதனாமொழி மாற்றம் பற்றிய போராட்டத்திற் கொள்ள வேண்டி பங்கின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து விட்டது.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. சுயமொழிகள் என்பன சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு தேசிய மொழிகளையும் குறிக்கும்.
2. Ceylon, Colebrooke Commission Report, 1831, p. 31.
3. Ibid., p. 29
4. Ibid., p. 30
5. Ceylon, Sessional Paper X, 1956. Final report of the commission on Higher Education in the National Languages, p. 6.
6. Mulder Wallace R. *School For a New Nation*, Colombo, 1962, p. 32 - 33.
7. Ceylon, Colebrooke Commission Report, 1831, p. 32.
8. Ruberu, Ranjit, T., "Church and State in Education in Ceylon: an historical survey", *World Year book of Education*, London, 1966, p. 123.
9. Ceylon Sessional Papers XXIV, 1943, Report of the Special Committee on Education, p. 22.
10. Ceylon Sessional Paper X, Op. Cit., p. 7.
11. Ruberu, Ranjit, T., *Education in Colonial Ceylon*, Colombo p. 253
12. Ceylon Sessional Paper X, 1956, Op. Cit., p. 7.
13. Ceylon Sessional Paper XXIV, 1943, Op. Cit., p. 40.

14. Ceylon Sessional Paper XXII, 1946, Report of Official Language, p. 11.
15. Ibid., p. 11.
16. Ceylon Sessional Paper X, 1956, Op. Cit., p. 19.
17. Ceylon Sessional Paper XXIV, 1943, Op. Cit., p. 22.
18. Ceylon Sessional Paper X, 1956, p. 16.
19. Ibid., p. 19.
20. Ceylon Sessional Paper, 1943, Op. Cit., p. 23.
21. Jayasuriya, T. L., *Education in Ceylon before and after independence 1939 - 1968*, Colombo, 1969, p. 5.
22. Ruberu, Ranjit, T., 1966, Op. Cit., p. 121.
23. Ceylon Sessional Paper XXIV, 1943, Op. Cit., p. 23.
24. Ibid.
25. Jayasuriya, T. E., Op. Cit., p. 5.
26. Mendis, G. C., "Adult Franchise and Educational Reforms" University of Ceylon review II 1 - 2 Oct., 1944, p. 39.
27. Ceylon Administrative Report, 1944, Part IV, P. A. 8.
28. Ibid.
29. Ceylon Administrative Report, 1945, Part IV. P. A. 11.
30. Ceylon Administrative Report, Part IV. P. A. 5.
31. Ibid.
32. Arulnandhy, K. S., *Ceylon Year Book of Education, 1952*, London. 1952, p. 35.
33. Wriggins, Howard, W., *Ceylon: Dilemma of a new nation*, Princeton University Press, New Hersey, 1960. p. 30.
34. Ames Mickal, M., "The impact of Western Education on Religion and Society in Ceylon," *Pacific Affairs*, Vol. XL, 1 & 2, 1967, p. 31.
35. Ibid.
36. Mills, Lennex, A., *Ceylon under British Rule 1975 - 1932*, Colombo, 1964, p. 265.
37. Ceylon Administrative Report, 1930, Part IV. P. A. 45.

- Ceylon Administrative Report, 1932, Part IV. P. A. 61.
- Ceylon Administrative Report, 1934, Part IV. P. A. 68.
- Ceylon Administrative Report, 1936, Part IV. P. A. 80.
- Ceylon Administrative Report, 1938, Part IV. P. A. 54.
- Ceylon Administrative Report, 1944, Part IV. P. A. 17.
- Ceylon Administrative Report, 1946, Part IV. P. A. 25.
38. Ceylon Hansard (State Council) 24, January, 1945, Col. 485, 486.
39. Ceylon, Sessional Paper, XXIV 1943, Op. Cit., p. 138.
40. Ibid., p. 66.
41. Ibid., p. 64.
42. Jones. Gairn, S., *Population Growth and Educational Progress in Ceylon*, Colombo, 1971, p. 1.
43. Arulnandhy, K. S., Op. cit., p. 539.
44. Ceylon Administrative Report, 1944, Part IV. A. 17.
- Ceylon Administrative Report, 1946, Part IV. A. 25.
- Ceylon Administrative Report, 1948, Part IV. A. 30.
- Ceylon Administrative Report, 1950, Part IV. A. 21.
- Ceylon Administrative Report, 1952, Part IV. A. 30.
- Ceylon Administrative Report, 1954, Part IV. A. 32.
- Ceylon Administrative Report, 1956, Part IV. A. 38.
- Ceylon Administrative Report, 1958, Part IV. A. 127.
- Ceylon Administrative Report, 1960, Part IV. A. 130.
45. Jayasurya, J. E., Op. Cit., p. 85.
46. Ceylon Sessional Papers, XXIV, 1943, Op. cit., p. 40.
47. Ceylon Sessional Papers, XXIV, 1946, Op. cit., p. 36.
48. Ceylon Sessional Papers, X, 1956, Op. cit., p. 8.
49. Jayasuriya, J. E., Op. Cit., p. 200.

பின்னிணைப்பு II

பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கைகள்

1965 முதல் 2002 வரையிலான ஓர் தொகுப்பு

♦ 1965க்கு முன்னர் :

பல்கலைக்கழகங்கள் புதுமுகப் பரீட்சைகளைத் தாமே நடத்தின. கோட்பாடு, செய்முறை என்பவற்றைக் கொண்ட பரீட்சையுடன் ஒரு நேர்முகப் பரீட்சையும் இருந்தது. மாணவர்கள் முற்றாகவே திறமை சித்தியின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

♦ 1966 முதல் 1970 வரை :

தேசிய உயர்கல்விப் பேரவையொன்று அமைக்கப்பட்டது. பல்கலைக்கழக அனுமதிகளை இவ்வமைப்பு கட்டுப்படுத்தியது. செயல்முறைப் பரீட்சைகள் அகற்றப்பட்டன. க.பொ.த. உ/நி பரீட்சையில் பெற்ற மொத்தப் புள்ளிகளின் அடிப்படையில், திறமைச் சித்தியின் அடிப்படையில் அனுமதிகள் வழங்கப்பட்டன.

♦ 1970 :

புள்ளிகள் போதனாமொழி அடிப்படையில் தரப்படுத்தப்பட்டு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. புள்ளிகள் ஒரு சீரான அளவுத்திட்டத்திற்கு குறைக்கப்பட்டு, ஒரு போதனா மொழியில் தகுதிபெறுவோர் தொகை, அம்மொழியில் பரீட்சைக்கு அமர்ந்தவர் தொகையுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டது. 1970ல் சிங்கள மாணவர்கள் 229 புள்ளிகளுடனும் தமிழ் மாணவர்கள் 250 புள்ளிகளுடன் அனுமதி பெறலாம் என விதிக்கப்பட்டது. 1971ல் புள்ளிகள் பாடவாரியாகவும் போதனா மொழி வாரியாகவும் தரப்படுத்தப்பட்டன.

♦ 1974 :

மாவட்ட அடிப்படையில் அனுமதி வழங்கும் முறை (District quota basis) அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. தரப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிகளைக் கொண்டு திறமை அடிப்படையில் மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மாவட்டங்களின் சனத்தொகைக்கேற்ப அவற்றுக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன.

♦ 1976 :

தரப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிகளின் அடிப்படையில் திறமை சித்திக்கு இடமளித்து 70% இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. 30% இடங்களில் 50% இடங்கள் சலுகை குறைந்த பின்தங்கிய 10 மாவட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டன.

♦ 1978 :

தரப்படுத்தல் முறை கைவிடப்பட்டது. மூலப் புள்ளிகளின் (Raw marks) அடிப்படையில் 1970க்கு முன்னர் போல் மாணவரை அனுமதிக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. எனினும் புள்ளிகள் தரப்படுத்தப்பட்டிருந்தால், அனுமதி பெற்றிருக்கக்கூடிய மாணவர்கள் அனைவரும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். பின்தங்கிய மாவட்டங்களின் தொகை 11 ஆகியது.

♦ 1979 :

மூலப்புள்ளிகளின் அடிப்படையில் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. 30% திறமை சித்தி அடிப்படையில்; 55% இடங்கள் சனத்தொகை அடிப்படையில் மாவட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டன; 15% இடங்கள் பின்தங்கிய மாவட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டன.

♦ 1980 :

பின்தங்கிய மாவட்டங்களின் தொகை 13ஆக உயர்த்தப்பட்டது.

♦ 1985 :

மாவட்ட அனுமதி 55% இல் இருந்து 65% ஆக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. பின்தங்கிய மாவட்டங்களுக்கு 5% இடம் மட்டும் ஒதுக்கப்பட்டன.

அனுமதிக் கொள்கை - சில ஆலோசனைகள்

1. க.பொ.த. உ/த பரீட்சையில் பெறும் மூலப் புள்ளிகளை வைத்து மட்டும் அனுமதி வழங்கக்கூடாது. பல்கலைக்கழகக் கல்வியை நாடுவோருக்கு ஒரு உளச்சார்புப் பரீட்சை நடாத்தப்பட வேண்டும். பொது உளச்சார்புடன் மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞானம், விவசாயம் என்பனவற்றைப் பயில விசேட உளச்சார்புகள் உண்டா என மாணவர்கள் பரீட்சிக்கப்படல் வேண்டும்.

2. மாவட்ட அனுமதி முறையில் பல குறைபாடுகள் உள்ளன. வளர்ச்சியடைந்த மாவட்டங்களில் பயிலும் திறமைமிக்க மாணவர் பலருக்கு அனுமதி கிடைப்பதில்லை. மாவட்டங்களுக்குள்ளும் (Intra - District) எற்றத்தாழ்வுகள் உண்டு. இவ்விடயம் கவனிக்கப் - படுவதில்லை. அதாவது முன்னேறிய மாவட்டங்களுக்குள்ளும் பின்தங்கிய பாடசாலைகள் காணப்படுகின்றன.
3. திறமை சித்திக்கு முதலிடம் வழங்கி வசதிகளற்ற பாடசாலைகளில் இருந்து பரீட்சைக்கு அமர்வோருக்கு சில சலுகைகளை வழங்கலாம். திறமை சித்தி அடிப்படையில் வழங்கப்படும் 40% அனுமதி மேலும் அதிகரிக்கப்படல் வேண்டும். 2002இல் 60 சதவீதமாகவும் உயர்த்தப்படல் வேண்டும். வசதிகளும் சலுகைகளும் குறைந்த பாடசாலைகள் இனம் காணப்படல் வேண்டும். அதற்கான அளவுகோல்கள் வகுக்கப்படல் வேண்டும். உதாரணமாக ஆசிரியர் வளம், ஆய்வுகூட வசதிகள், மாணவர்களின் செயலாற்றுச் சுட்டெண் (Performance Index) என்பன கருத்தில் கொள்ளலாம். அனுமதிக் கொள்கைகள் 3 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பரிசீலனை செய்யப்படல் வேண்டும். இறுதியில் திறமை சித்தி மட்டுமே கருத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.
4. மாணவர்கள் இருமுறைகள் மட்டும் பரீட்சைக்கு அமர்ந்து அனுமதியைப் பெற வேண்டும். மூன்றாவது சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படமாட்டாது. ஒவ்வொரு அரசாங்க சேவகர்ப் பிரிவிலும் நல்ல வசதிகளை உடைய ஒரு IAB பாடசாலை உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.
5. பாட ஏற்பாட்டுக்கப்பால் பல்வேறு தேசிய ரீதியான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் மாணவர்களுக்கு விசேட இடம் ஒதுக்கப்படலாம்.
6. அனுமதிக் கொள்கைகள் பற்றிய புதிய சிந்தனைகள் திறமை சித்திக்கு மீண்டும் (1970க்கு முன்னர் இருந்தது போல்) முதலிடத்தை வழங்குவதில் முனைப்பாக உள்ளன. 80 சதவீதமான மாணவர்கள் அவ்வாறு அனுமதிக்கப்பட்டால் ஏனைய 20 சதவீத இடங்களில் 5 - 10 சதவீத இடங்கள் Preferential Policy (PP) இன் அடிப்படையில் மலையக மாணவர்களுக்கும் வடக்குக் கிழக்கு பின்தங்கிய மாவட்டங்களில் வாழும் மாணவர்களுக்கும் ஒதுக்கப்படலாம்.

7. இதன்படி (PP) ஒரு குறிப்பிட்ட இனப்பிரிவினரைப் பின்தங்கியவர்கள் என அரசு பிரகடனம் செய்து அரசே அவர்களுக்கு விசேடமாக அனுமதி வழங்கும் முறை ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும், இந்தியாவிலும் (முறையே கறுப்பர்கள், தலித் மக்கள்) பின்பற்றப்பட்டது. சர்வதேச ரீதியாக இது ஒரு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறையே ஆகும். அதாவது முன்னுரிமைக் கொள்கையாவது :

"Preferential Policies are government mandated preferences for government - designated groups..... affirmative action / Preferential Police are international phenomena....."

"Societies contain ethnic..... groups at such varying degrees of economic and social development that state intervention is required to help some of them to overcome their disadvantages."

"Indians affirmative action policies designed to benefit backward class people had..... a clear caste orientation, in the policies pursued to ameliorate the condition of untouchables. Sri Lanka's affirmative policies originally designed to provide preferential treatment to students of Sinhalese majority."

K. M. de Silva in Ethnic Studies reports

Volume XV No. - 02 July 1997, page 129 - 131.

இந்த அடிப்படையிலான கொள்கை உருவாக்கம் மலையக தமிழர்களுக்கு உதவக்கூடும்.

8. தற்போது மாணவர்கள் பெறுகின்ற மூலப் புள்ளிகள் Z புள்ளி உத்தியால் மாற்றப்பட்டு எல்லாப் பாடங்களிலும் பெறப்பட்ட புள்ளிகள் ஒப்பிடத்தக்க அளவாக மாற்றப்படுகின்றது. இவ்வாறு மாற்றப்பட்ட புள்ளிகளின் (3 பாடங்களில்) கூட்டுத்தொகையின் அடிப்படையில் மொத்தப் புள்ளிகள் வரிசைப்படுத்தப்படுகின்றன.

பின்னிணைப்பு III

புதிய அனுமதிக் கொள்கைகளின் விளைவுகள்

1970ஆம் ஆண்டின் பின்னர் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட தரப்படுத்தல் முதலாம் அனுமதிக் கொள்கைகள் மருத்துவ, விஞ்ஞான, பொறியியல் துறைகளில் தமிழ் மாணவர் அனுமதியைப் பெரிதும் பாதித்தன. 1969ஆம் ஆண்டில் திறமை அடிப்படையில் மாணவர் அனுமதி நடைபெற்ற போது, உயர்ந்த நிலையில் இருந்த தமிழ் மாணவர் அனுமதி (மருத்துவம் 49%, பொறியியல் 48.3% இடங்கள் தமிழ் மாணவருக்குக் கிடைத்தன) புதிய கொள்கை மாற்றங்கள் காரணமாக அனுமதித் தொகை பெருவீழ்ச்சி (1985 / 86இல் மருத்துவம் 18.1%, பொறியியல் 25.1%) யடைந்தது. இதனை விளக்கும் அட்டவணைகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

1970களில் பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அதற்கு முன்னரே பல்கலைக்கழகங்களின் மொத்த மாணவர்களில் தமிழ் மாணவர் வீதாசாரம் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து வந்தது. 1942இல் முதன்முதலாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப்பட்டபோது பல்கலைக்கழக மாணவர்களில் 32 வீதமானவர்கள் தமிழ் மாணவர்களாக இருந்தனர். 1959இல் வித்தியோதய, வித்தியாலங்காரப் பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அப்பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் மாணவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனவே, 1959 தொடக்கமே பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் மாணவர் வீதாசாரம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் மாணவர் வீதாசாரம், 1961இல் 19 வீதமாகவும், 1962இல் 18 வீதமாகவும் 1963இல் 16 வீதமாகவும் 1971இல் 17 வீதமாகவும் வீழ்ச்சியடைந்தது. (1942 இல் மொத்த மாணவரில் 2.7 வீதமானவர் மட்டுமே முஸ்லீம்கள். 1963இல் இது 1.2 வீதமாகக் குறைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.)

1970ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பின்பற்றப்பட்ட புதிய பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கைகள் விஞ்ஞான போதனாபீடங்களில் தமிழ் மாணவர்களின் வீதத்தைக் கணிசமாகக் குறைந்ததைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டும்.

அட்டவணை I
பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதி
- (1969, 1971 & 1974)

ஆண்டு	சிங்களவர்	தமிழர்	முஸ்லிம்கள்
பொறியியல் துறை			
1969	51.7%	48.3%	--
1971	62.4%	34.7%	1.8%
1974	78.8%	16.3%	4.9%
மருத்துவம்			
1969	48.9%	48.9%	0.9%
1971	56.1%	39.3%	2.3%
1974	70.0%	25.9%	3.0%

ஆதாரம் : இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் செனட்மன்ற மதிப்பீட்டு அறிக்கை, 1971.

பொறியியல், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளில் 1969இல் அனுமதி பெற்ற மாணவர்களில் ஏறத்தாழ அரைவாசிப்பேர் தமிழர்களாக இருந்தனர். அனுமதிக் கொள்கை மாற்றத்தின் பின்னர் அவர்கள் வீதாசாரம் படிப்படியாகக் குறைந்து சென்றதை அட்டவணையில் காணலாம். 1975 தொடக்கம் 1983ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதியில் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்ற மொத்த மாணவரில் தமிழ் மாணவர்களின் வீதாசாரம் அவர்களுடைய சனத்தொகை வீதாசாரத்துக்கு ஏற்ப கூட அமையவில்லை (1981 புள்ளி விபர மதிப்பீட்டின்படி மக்கள் தொகையில் 12.6 வீதம் இலங்கைத் தமிழர், 5.6 வீதம் இந்தியத் தமிழர், 7.4 வீதம் முஸ்லிம்கள்).

அட்டவணை II

பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதியில் கின வீதாசாரம்
- (1975 - 1983)

ஆண்டு இனம்	1975	1976	1977	1978	1979	1980	1981	1982	1983
சிங்களவர்	82.4	80.6	81.9	75.9	73.6	79.2	76.4	74.0	75.0
தமிழர்	13.7	15.7	14.4	19.7	21.3	17.3	19.2	22.0	19.3
பிறர்	3.9	3.7	3.7	4.3	05.1	3.5	4.4	3.9	5.7

ஆதாரம் : பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் ஆணைக்குழுப் பிரகாரங்கள்.

(மேற்கரப்பட்டுள்ள புள்ளிவிபரங்கள் போதனா பீட வகைப்படியாக அட்டவணை III இல் தரப்பட்டுள்ளன.)

1970 தொடக்கம் வீழ்ச்சியடைந்து சென்ற தமிழ் மாணவர் வீதாசாரம் 1977இன் பின்னர் சற்று உயர்ந்து செல்வதைக் காண முடியும். விஞ்ஞானப் பயிற்சி நெறிப் போதனா பீடங்களிலும் இவ்வதிகரிப்பினைக் காண முடியும். எவ்வாறாயினும் 1970 தொடக்கம் பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையில் மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்படு முன்னரே பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் மாணவர் நிலை தளர்ச்சியுற்றிருந்தது.

அட்டவணை III

பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதி - (1975 - 83)

	1975			1976			1977		
	சி	த	பி	சி	த	பி	சி	த	பி
கலை	85.1	10.1	4.4	87.6	8.4	4.0	86.8	9.0	4.3
பௌதிக									
விஞ்ஞானம்	76.4	20.3	3.3	64.7	34.4	3.9	69.6	26.8	3.0
உயிரியல்									
விஞ்ஞானம்	78.3	18.3	3.7	79.1	18.5	2.4	81.0	16.7	2.3
பொறியியல்	83.4	14.2	2.4	75.0	23.3	1.7	79.5	19.1	1.4
மருத்துவம்	78.9	17.5	3.6	65.9	30.4	3.7	68.0	27.8	4.1
சட்டம்	75.0	15.4	9.6	63.6	25.5	10.9	86.0	8.0	6.0
மொத்தம்	82.4	13.7	3.9	80.6	15.7	3.7	81.9	14.4	3.7

	1978			1979			1980		
	சி	த	பி	சி	த	பி	சி	த	பி
கலை	83.0	11.3	5.7	80.4	13.8	5.9	82.0	13.7	4.3
பௌதிக									
விஞ்ஞானம்	73.8	24.1	2	65.3	28.9	5.8	71.3	25.2	3.5
உயிரியல்									
விஞ்ஞானம்	54.4	42.8	2.8	67.9	29.3	2.9	78.4	17.5	4.1
பொறியியல்	58.8	36.6	4.7	65.4	30.0	4.6	70.1	29.7	0.2
மருத்துவம்	56.6	39.7	3.7	57.8	39.9	2.3	75.3	22.1	2.6
சட்டம்	77.8	16.7	5.6	68.9	24.4	6.7	76.1	22.5	1.4
மொத்தம்	75.9	19.7	4.3	73.6	21.3	5.1	79.2	17.3	3.5

	1981			1982			1983		
	சி	த	பி	சி	த	பி	சி	த	பி
கலை	82.8	13.3	3.9	79.4	16.3	4.3	77.1	16.4	6.6
பௌதிக									
விஞ்ஞானம்	63.5	31.8	4.7	61.1	33.5	5.5	73.4	23.1	3.6
உயிரியல்									
விஞ்ஞானம்	72.5	24.3	3.2	71.7	24.1	2.2	70.3	23.1	3.6
பொறியியல்	67.2	28.1	4.7	66.9	28.5	4.5	66.4	28.1	5.5
மருத்துவம்	72.7	23.1	4.3	72.4	25.3	2.3	72.8	22.1	5.1
சட்டம்	73.0	16.2	10.9	68.8	24.0	7.3	78.5	11.5	10.0
மொத்தம்	76.4	19.2	4.4	74.0	22.0	3.9	75.0	19.3	5.7

சி - சிங்களவர்

த - தமிழர்

பி - பிறர்

அட்டவணை III (தொடர்ச்சி)
பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதி

	1985 - 86					
	சி	%	த	%	பி	%
கலை	1423	77.7	215	11.6	199	10.7
முகாமைத்துவம்	317	83.0	40	10.5	25	6.5
சட்டம்	114	78.6	21	15.0	09	6.4
பௌதிக விஞ்ஞானம்	286	73.9	95	24.3	07	1.8
உயிரியல் விஞ்ஞானம்	350	75.3	101	21.5	15	3.2
மருத்துவம்	338	76.9	80	18.1	22	5.0
பொறியியல்	362	69.1	103	25.1	24	5.8
வர்த்தகம்	433	72.1	62	11.7	33	6.2

	1986 - 87					
	சி	%	த	%	பி	%
கலை	1399	89.7	160	9.1	197	1.2
முகாமைத்துவம்	337	84.0	40	10.8	19	5.2
சட்டம்	148	80.6	18	9.4	19	10.0
பௌதிக விஞ்ஞானம்	195	82.0	37	15.4	07	2.6
உயிரியல் விஞ்ஞானம்	395	86.3	68	14.2	17	3.5
மருத்துவம்	368	80.2	69	15.0	22	4.8
பொறியியல்	399	74.6	85	19.0	29	6.4
வர்த்தகம்	495	84.6	59	10.2	30	5.2

	1987 - 88					
	சி	%	த	%	பி	%
கலை	1250	72.7	196	11.3	278	16
முகாமைத்துவம்	320	93.9	72	4.2	33	1.9
சட்டம்	159	71.0	24	12.0	14	7.0
பௌதிக விஞ்ஞானம்	564	80.6	128	18.3	08	2.1
உயிரியல் விஞ்ஞானம்	296	66.1	141	28.4	22	4.7
மருத்துவம்	383	77.2	83	19.3	17	3.5
பொறியியல்	418	74.7	112	20.0	30	5.3
வர்த்தகம்	433	74.2	105	19.0	39	6.8

சி - சிங்களவர் த - தமிழர் பி - பிறர் (முஸ்லிம்கள் உட்பட)

ஆதாரம் : பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழுவின் புள்ளிவிபர அறிக்கை, 1997.

பின்னிணைப்பு IV

5ம் வகுப்புப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை மற்றும்
க. பொ. த. சா/நி பரீட்சை ஆகியவற்றிற்குத்
தோற்றியோர்

அட்டவணை I

5ஆம் வகுப்புப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்குத் தோற்றியோர்

ஆண்டு	சிங்கள மொழி மூல மாணவர்	தமிழ்மொழி மூல மாணவர்
1994	203,570 (83.1%)	41,520 (16.9%)
1995	211,645 (81.7%)	47,395 (18.3%)
1997	206,112 (81.5%)	46,673 (18.5%)
1998	20,313 (81.9%)	4,497 (18.1%)

அட்டவணை II

க. பொ. த. சா/நி பரீட்சைக்குத் தோற்றியோர்

ஆண்டு	ஆங்கில மொழி மூல மாணவர்	சிங்கள மொழி மூல மாணவர்	தமிழ்மொழி மூல மாணவர்
1994	8,676 (1.5%)	449,120 (79.2%)	109,219 (19.3%)
1995	6,809 (1.2%)	462,126 (79.5%)	112,372 (19.3%)
1997	9,139 (1.5%)	467,807 (76.8%)	132,142 (21.7%)

ஆதாரம் : பரீட்சைத் திணைக்களப் புள்ளி விபரக் கையேடு, 1999.

பின்னிணைப்பு V

**தமிழ் பிரதேச பல்கலைக்கழகங்களில்
போதனாசிரியர் தொகை - (1996)**

	உண்மையாகப் பணி புரிவோர் (Present Staff)	பணிபுரிய அங்கீகாரம் பெற்றோர் தொகை (Approved cadres)
1. யாழ். பல்கலைக்கழகம்	250 (59)	339 (44)
2. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்	86 (54)	116 (30)
3. தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்	20 (15)	44 (40)

ஆதாரம் : பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு புள்ளிவிபரங்கள், 1997.

குறிப்புகள்:

- ♦ வேலை அமர்த்தப்பட அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ள தொகைக்கும் உண்மையில் வேலையில் உள்ள ஆசிரியர்கள் தொகைக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாட்டைக் கவனிக்க ;
இவ்வேறுபாடு ஆசிரியர் பற்றாக்குறையையும் தகுதியுள்ள ஆசிரியர்கள் கிடைப்பதில் உள்ள சிரமங்களையும் சுட்டிக்காட்டும்;
- ♦ அடைப்புக்குறிக்குள் தரப்பட்டுள்ள தொகை நிரந்தர ஆசிரியர்களை விட மேலதிகமான தற்காலிக ஆசிரியர்களைக் கருதும்.

பின்னிணைப்பு VI

**அட்டவணை I
பயிற்று மொழிவகைப்படி மொத்த பல்கலைக்கழக
மாணவர் தொகை - (1993 - 96)**

	சிங்களம்	தமிழ்	ஆங்கிலம்
1993/94	16,345	3,327	10,760
1994/95	17,350	3,069	11,492
1995/96	19,220	3,536	12,711

**அட்டவணை II
தமிழ் வழியில் பயிலும் மாணவர் தொகை
பல்கலைக்கழக, பாடநெறி வகைப்படி - (1995/96)**

பாடநெறி பல்கலைக் கழகம்	கலை	வர்த்த/ முகாமை	சட்டம்	விஞ்ஞா னம்	விவ சாயம்	மொத்தம்
1. கொழும்பு	215	143	109	--	--	467
2. பேராதனை	373	--	--	--	--	373
3. ஸ்ரீஜயவர்தனபுர	--	--	--	--	--	--
4. களனி	--	--	--	--	--	--
5. மொறட்டுவை	--	--	--	--	--	--
6. யாழ்ப்பாணம்	738	552	--	376	70	1736
7. ருகுணை	--	--	--	--	--	--
8. கிழக்கிழங்கை	348	228	--	--	--	576
9. தென்கிழக்கு	232	138	--	--	--	370
10. ரஜரட்டை	--	14	--	--	--	14
11. சப்பிரகமுவா	--	--	--	--	--	--
	1906	1075	109	376	70	3536

ஆதாரம் : பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு புள்ளிவிபரங்கள், 1997.

குறிப்புகள்:

- ◆ நாட்டிலுள்ள 11 பல்கலைக்கழகங்களில் 6இல் மட்டுமே தமிழ்வழிப் பயிற்சி நெறிகள் உண்டு ;
- ◆ தமிழ் வழி மாணவரில் 60 சதவீதமானவர்கள் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலேயே பயிலுகின்றனர்;
- ◆ தமிழ்மொழியில் பயிலும் 3,600 மாணவர்களில் முஸ்லிம் மாணவர்களும் அடங்குவர்;
- ◆ இப்பயிற்சி நெறிகள் தவிர்ந்த ஏனையவற்றில் (மருத்துவம், பொறியியல்) தமிழ்பேசும் மாணவர்கள் ஆங்கில வழியில் பயிலுகின்றனர் ;
- ◆ 5 பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்வழிப் பயிற்சி நெறிகள் முற்றாகவே இல்லை;
- ◆ மொத்த பல்கலைக்கழக மாணவர்களில் ஏறத்தாழ 10 சதவீத-மானவர்களே தமிழ்வழியில் கல்வி பயிலுகின்றனர்.

பின்னிணைப்பு VII

கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ், முஸ்லிம்
ஆசிரியர் பரம்பல் - (1996)

பல்கலைக் கழகங்கள்	முஸ்லிம்கள்	தமிழர்கள்
1. ருகுணை	03	01
2. ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுர	01	01
3. களனி	00	01
4. மொறட்டுவை	02	06
5. பேராதனை	20	86
6. கிழக்கிலங்கை	07	57
7. யாழ்ப்பாணம்	01	133
8. கொழும்பு	10	22
மொத்தம்	44	307

ஆதாரம் : பொதுநலவமைப்புப் பல்கலைக்கழகக் கைநூல், 1995.

குறிப்புகள்:

- ◆ 1995இல் இயங்கிய எட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் 4 மட்டுமே (5 - 8 வரை) கணிசமான சிறுபான்மையின ஆசிரியர்களைக் கொண்டுள்ளன;
- ◆ முஸ்லிம்களில் அதிகமானோர் இஸ்லாமிய, அரபு மொழித் துறையிலேயே காணப்படுகின்றனர்;
- ◆ மொத்த ஆசிரியர்களில் (318 + 46 = 364) பெரும்பாலோர் இளநிலை ஆசிரியர்கள்; பேராசிரியர்கள், முதுநிலை விரிவுரையாளர்கள் குறைவு. ஆனால், இது எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் பொதுவான நிலைமை;
- ◆ தற்போது இயங்கும் மேலதிகமான மூன்று பல்கலைக்கழகங்களிலும் (தென்கிழக்கு, ரஜரட்டை, சப்பிரகமுவா) தமிழ் ஆசிரியர்கள் தொகை குறைவு.

உசாத்துணைகள் :

Arudpragasam, K.D., *Admission Policies in National Workshop on Higher Education Policy*, NEC, 1995.

Commonwealth Universities Handbook, 1995.

De Silva, K. M., *Reaping the Whirlwind*, Penguin Books, New Delhi, 1998.

Little, A. W., *Labouring to Learn*, Macmillan Press Ltd., 1999.

Maheswaran, V., *A Study of Primary Level Textbooks* (unpublished paper), International Tamil Research Institute, Colombo, 1999.

Manoharan, T., *A Study of Secondary Level Textbooks*, (unpublished Paper) International Tamil Research Institute, Colombo, 1999.

Ministry of Education, *A Guide to the Administration and Moderation of Textbook Selection*.

Ministry of Education, *School Census*, 1997.

Perera, Sasanka, *"The Structures and Content of Education" in Sri Lanka, The Devolution Debate*, ICES, Colombo, 1996.

Rajendram, T., *Social Studies Textbooks in Tamil* (unpublished paper), International Tamil Research Institute, Colombo, 1999.

Sinnathamby, K., *Science Text books in Tamil* (unpublished paper), International Tamil Research Institute, Colombo, 1999.

Udagama, P., *Rhetoric and Reality : Education in Sri Lanka After Independence*, Amal Publishing Company, Colombo, 1999.

University Grants Commission, *Statistical Handbook*, 1997.

World Bank, *Teacher Education and Teacher Deployment Project*, Staff Appraisal Report.